

Cậu ấy  
thật  
nhỏ mọn

Trương Yên

## Mục lục

- [Chương 1: Buồn Ngủ Vậy Sao?](#)
- [Chương 2: Ba Ngày Rồi Không Ngủ](#)
- [Chương 3: Thần Tiên Tốt Bụng](#)
- [Chương 4: Cậu Đồng Ý Rồi Mà](#)
- [Chương 5: Có Cần Năm Tay Không?](#)
- [Chương 6: Sao Không Gọi Điện](#)
- [Chương 7: Không Thể Lỡ Vốn](#)
- [Chương 8: Thôi Nghỉ Việc Đi](#)
- [Chương 9: Cậu Có Thấy Gì Không?](#)
- [Chương 10: Sống Lâu Trăm Tuổi](#)
- [Chương 11: Thích Gì?](#)
- [Chương 12: Phải Đổi Giường](#)
- [Chương 13: Dễ Dãi Như Vậy](#)
- [Chương 14: Hình Như Môi Sưng Lên](#)
- [Chương 15: Không Học Đại Học](#)
- [Chương 16: Mặt Sưng Vù](#)
- [Chương 17: Bị Người Ta Đánh](#)
- [Chương 18: Một Tháng Ba Trăm Ngàn](#)
- [Chương 19: Tổ Tình Chưa?](#)
- [Chương 20: Sao Lại Ngủ Không Được](#)
- [Chương 21: Không Hôn Người Khác](#)
- [Chương 22: Cho Em Biết Một Bí Mật](#)
- [Chương 23: Vui Lên Đi](#)
- [Chương 24: Thật Sự Không Ngủ Được Sao](#)
- [Chương 25: Đều Là Gạt Tờ](#)
- [Chương 26: Tờ Muốn Tuyệt Giao Với Cậu](#)
- [Chương 27: Vậy Thì Làm Gì?](#)
- [Chương 28: Nhốt Anh Ta Lại](#)
- [Chương 29: Không Cần Chịu Trách Nhiệm](#)
- [Chương 30: Dựa Vào Cái Gì Mà Quản Tờ](#)
- [Chương 31: Điều Ước Sinh Nhật](#)
- [Chương 32: Miệng Có Đau Không](#)
- [Chương 33: Sao Phải Làm Thêm](#)

[Chương 34: Thế Nào Mới Gọi Là Thích](#)  
[Chương 35: Đừng Đánh Nữa](#)  
[Chương 36: Chỉ Thấy Hơi Lạnh](#)  
[Chương 37: Tôi Thấy Hết Rồi](#)  
[Chương 38: Xin Lỗi Cậu Ấy Đi](#)  
[Chương 39: Đừng Ghét Tớ](#)  
[Chương 40: Kể Chuyện](#)  
[Chương 41: Ai Thèm Hôn Cậu](#)  
[Chương 42: Khóa Cửa Lại](#)  
[Chương 43: Quần Áo Đều Bẩn](#)  
[Chương 44: Muốn Hỏi Gì](#)  
[Chương 45: Không Muốn Cậu Kết Hôn](#)  
[Chương 46: Thích Cậu Chút Xiu](#)  
[Chương 47: Hiếm Lắm Mới Có Một Lần Đỏ Mặt](#)  
[Chương 48: Màu Đỏ Tượng Trưng Cho Mối Tình Đầu](#)  
[Chương 49: Thích Lúc Nào](#)  
[Chương 50: Gặp Người Yêu Cậu Ấy Chưa](#)  
[Chương 51: Miễn Cường Ôm Cậu](#)  
[Chương 52: Không Phải Nhà Từ Thiện](#)  
[Chương 53: Sai Chỗ Nào?](#)  
[Chương 54: Nhìn Một Lần Bao Nhiêu Tiền](#)  
[Chương 55: Dem Vợ Anh Đi Đi](#)  
[Chương 56: Chửi Một Câu Hôn Một Cái](#)  
[Chương 57: Vậy Đối Cái Khác Nhé?](#)  
[Chương 58: Sao Lại Thiếu Nợ Nữa](#)  
[Chương 59: Chẳng Phải Đồng Ý Rồi Sao](#)  
[Chương 60: Ngày Mai Được Không](#)  
[Chương 61: Hết](#)

## Chương 1: Buồn Ngủ Vậy Sao?

### DTV-EBOOK

Chín giờ tối thứ Sáu, ánh đèn mờ ảo, tiếng người huyền ảo.

Lâm Miểu mặc đồng phục như các bồi bàn khác, len lỏi giữa đám đông bùng rượu đến từng phòng.

Cậu mặc sơ mi trắng quần tây đen, thân hình cao gầy, nửa khuôn mặt ẩn sau khẩu trang màu đen, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp.

Nhiều bồi bàn cũng đeo khẩu trang như cậu.

Đây là quyền tự do mà ông chủ "Mạc Sắc" cấp cho nhân viên.

Tuy đây là chốn ăn chơi lớn nhất thành phố nhưng xưa nay luôn tuân thủ quy tắc anh tình tôi nguyện, khách VIP cỡ nào cũng không được ép buộc nhân viên. Để tránh những rắc rối không đáng có, nhân viên có thể che mặt mình lại.

Quy định này chỉ mới ra gần đây. Nghe nói có khách uống say thấy bồi bàn đẹp quá nên không kiềm chế được mình, ôm người ta đòi lột quần.

Hôm đó đúng lúc ông chủ có mặt, lập tức nổi nóng xông tới túm cổ áo tên ma men kia chửi xối xả: "Người ta đang làm việc đàng hoàng mà anh cứ đòi ngủ với người ta, tôn trọng người làm công chút xíu được không?!"

"Đẹp? Đẹp thì phải ngủ với anh à?! Biết liêm sỉ chút đi!"

Thế là hôm sau chẳng biết hấn đem từ đâu tới mấy thùng khẩu trang màu đen, nhân viên nào không muốn lộ mặt có thể đeo lên, khách cũng không có quyền bắt họ tháo xuống.

Mười hai giờ đêm, Lâm Miếu thay đồng phục, thu dọn đồ đạc của mình rồi đeo ba lô đi ra ngoài.

"Lâm Lâm," Hứa Nguyệt cũng vừa tan ca chạy tới hỏi, "Mọi người rủ nhau ăn khuya, đi chung không?"

Lâm Miếu lắc đầu, "Các cậu đi đi, tớ bận rồi."

Đã trễ thế này còn bận gì chứ? Hứa Nguyệt nhíu mày, kinh ngạc nói: "Chắc không phải cậu vẫn làm thêm suốt đêm đấy chứ?"

Cô nhớ lần trước Lâm Miếu có nói sau khi tan ca ở đây còn phải đến chỗ khác làm tiếp.

Sinh viên đại học ban ngày lên lớp, ban đêm phải làm hai ca, không cần ngủ sao?

Cô sợ Lâm Miếu không ngủ sẽ đột tử nên khuyên cậu rất nhiều lần.

"Sức khỏe cậu làm sao chịu nổi chứ!"

"Không," Lâm Miếu nói, "Không cần chịu đâu."

Hứa Nguyệt không tin: "Đi làm mà sao không cần chịu?" Chẳng lẽ việc này chỉ cần ngủ thôi à?

Lâm Miếu cũng không biết giải thích thế nào nên đành nói: "Tuần sau là xong rồi, mai mốt khỏi cần làm nữa."

Lúc này Hứa Nguyệt mới yên tâm, bảo cậu có khó khăn gì thì nói chứ đừng liều mạng như vậy.

Lâm Miếu mỉm cười vẫy tay chào cô.

Cậu đi ra cửa sau rồi băng qua đường, chỉ chốc lát sau đã thấy một chiếc xe đậu ven đường.

Lâm Miếu đi tới nhìn vào cửa xe, chỉ thấy mỗi mình tài xế.

Cậu mở cửa ngồi vào ghế sau, nghe tài xế Tiểu Trinh nói một cách vô cảm như người máy: "Đêm nay Hoắc tổng bận việc, bảo cậu đừng chờ mình."

Lâm Miếu gật đầu rồi nhìn ánh đèn neon lướt qua bên ngoài, sặc sỡ chói mắt.

Chiếc xe màu đen lái vào khu biệt thự rồi dừng lại trước một tòa nhà nguy nga. Lâm Miếu mở cửa xuống xe, tạm biệt Tiểu Trinh.

Tiểu Trinh im lặng gật đầu rồi lại lái xe đi.

Lâm Miếu đến trước cổng chính, nhận dạng khuôn mặt trên màn hình điện tử, sau đó đẩy cửa bước vào.

Phòng khách trống trải yên tĩnh, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ tỏa ánh sáng dịu dịu trên tường.

Dì giúp việc dọn dẹp xong đã về nhà, sáng mai mới đến nấu cơm.

Đây là nhà Hoắc Dĩ Xuyên. Hai năm trước, vì một bản hợp đồng mà Lâm Miếu tới đây ở, mỗi đêm làm gối ôm "trợ ngủ" cho Hoắc Dĩ Xuyên bị mất ngủ.

Hình như người giàu đều mắc những bệnh kỳ quái như sợ không gian kín, sợ bóng tối hoặc rối loạn cảm xúc gì đó, còn bệnh của Hoắc Dĩ Xuyên là không ôm người sẽ không ngủ được.

Lâm Miếu nghĩ chắc vì thường xuyên tăng ca, lo nghĩ nhiều quá nên mới mất ngủ, dù sao gã cuồng việc Hoắc Dĩ Xuyên này cũng toàn về nhà sau nửa đêm.

Cậu thay giày lên lầu hai, sau khi tắm xong thì nhào lên giường lớn mềm mại, nhớ lại Tiểu Trinh nói đêm nay Hoắc tổng bận việc nên không cần chờ.

Lâm Miếu ôm chần trở mình, buồn ngủ nhắm mắt lại rồi lẩm bẩm: "Ai thèm chờ cậu ấy chứ....."

Chẳng biết qua bao lâu, trong cơn mơ màng hình như có vật nặng gì đó đè lên người.

Lâm Miếu hé mắt ra rồi quay đầu sang, mùi nước hoa quen thuộc xen lẫn mùi rượu thoang thoảng xộc vào mũi. Đầu óc cậu vẫn chưa tỉnh hẳn, lẩm bẩm gọi: "Hoắc Dĩ Xuyên?"

Người trên thân khẽ "ừ" một tiếng.

Lâm Miếu thò tay ra khỏi chăn xoa dọc cánh tay hằn đến ngực áo sơmi, dưới lòng bàn tay là cơ bắp săn chắc ấm áp.

Cậu nhú mày lẩm bẩm: "Cậu chưa tắm à....."

Người trên thân ôm cậu không nói gì.

Mí mắt Lâm Miếu giật giật, định nói gì đó nhưng thấy Hoắc Dĩ Xuyên có vẻ rất mệt, nhìn như không muốn động đây, sợ nói thêm nữa hẳn sẽ nổi cáu.

Lỡ hẳn tức giận trừ tiền mình thì sao?

Vừa nghĩ tới tiền, Lâm Miếu lập tức im bật --- Thôi kệ, không tắm thì thôi.

Cậu thu tay lại rồi yên lặng chui ra khỏi ngực Hoắc Dĩ Xuyên.

Chốc lát sau, trên người bỗng nhẹ đi, Hoắc Dĩ Xuyên buông cậu ra rồi xuống giường.

Lâm Miếu còn đang băn khoăn thì nghe trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy ào ào --- Hoắc Dĩ Xuyên đang tắm.

Chẳng biết ngày mai hắn còn bận không nhỉ? Lâm Miếu mơ màng nghĩ hợp đồng sắp hết hạn rồi, phải nói với hắn mới được.....

Trong lúc mông lung, cậu nhớ lại hôm trùng phùng với Hoắc Dĩ Xuyên hai năm trước, ánh nắng rọi qua kẽ lá ngoài bệnh viện, người qua kẻ lại tấp nập.

Lâm Miếu ngồi một mình trên ghế đá với đôi mắt vô hồn.

Cha cậu bị đám chủ nợ rượt đuổi làm té gãy chân, nằm trên giường bệnh gào khóc om sòm.

"Bọn họ nói lần này nhất định sẽ kiếm được tiền, chỉ lời chứ không lỗ!"

"Tại số cha xui quá nên không gặp thời huhuhu....."

"Cha chỉ muốn để con sống tốt hơn thôi, không cần khổ cực như vậy nữa....."

"Trên đời này biết bao người giàu, có thêm cha không được sao?!"

Lâm Miếu đã nghe đến chán ngấy, lúc bán nhà mấy năm trước ông cũng nói vậy, người khác nói gì tin nấy, hăm hở theo người ta đầu tư gì đó, cuối cùng quần đùi cũng chẳng còn.

Giờ thì hay rồi, không có nhà để bán nên chạy đi vay nặng lãi!

Một triệu bạc, dù có bán cả hai người họ cũng chẳng có nổi một triệu.

Lâm Miếu chỉ muốn đánh gãy nốt cái chân còn lại của cha mình.

Ánh nắng chiếu vào chân nóng hổi. Lâm Miếu nhích sang bên cạnh, vừa ngước mắt lên thì chợt thấy một bóng dáng khá quen thuộc.

Người kia cao hơn nhiều so với trong trí nhớ, mặc đồ vest tinh xảo, nhìn là biết rất đắt tiền. Một tay hắn đút vào túi, tay kia cầm điện thoại nói gì đó.

Sáu năm không gặp, hắn đã sớm mất đi dáng vẻ học sinh, nhìn vừa giống hắn lại vừa không giống hắn.

Lâm Miếu chớp mắt.

Hình như người kia cảm nhận được ánh mắt cậu nên đột ngột quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Miếu bình tĩnh, mỉm cười ngại ngùng rồi lắp bắp chào hỏi: "Lâu, lâu rồi không gặp....."

Cậu há to miệng, thốt ra cái tên đã lãng quên nhiều năm, "Hoắc Dĩ Xuyên....."

Hoắc Dĩ Xuyên cúp điện thoại rồi nhìn cậu, hình như đang nghĩ xem mình có quen người này không?

"Tớ là Lâm Miếu, hồi cấp hai học chung lớp với cậu đó," Lâm Miếu đành phải mặt dạn mày dày nói, "Chắc cậu không nhớ đâu nhỉ, tớ cũng suýt quên luôn, ha ha ha....."

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng một lát, hình như cuối cùng cũng lôi được cậu ra khỏi góc ngách nào đó trong đầu nên gật đầu chào cậu.

Gặp lại bạn học cũ, Lâm Miếu hết sức vui vẻ, "Cậu cũng ở thành phố A à?"

Cậu ở quê lên đây học đại học, còn Hoắc Dĩ Xuyên chuyển trường vào học kỳ hai năm lớp tám, nghe nói là được cha ruột đón về.

Lâm Miếu không rõ hoàn cảnh gia đình hẳn, chỉ loáng thoáng nghe người ta nói Hoắc Dĩ Xuyên là con rơi của một nhà giàu có, cha hẳn đột nhiên nhớ tới hẳn nên đón hẳn về.

Xem ra thật sự rất giàu, Lâm Miếu nhìn bộ vest của hẳn rồi nhìn lại chiếc áo thun 20 tệ trên người mình.....

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới ngồi xuống cạnh cậu.

Nhìn hẳn có vẻ rất kiệt quệ, đưa tay nhéo sống mũi, ánh mắt đầy mệt mỏi.

Bị bệnh à? Lâm Miếu sực nhớ ra đây là bệnh viện, Hoắc Dĩ Xuyên đến khám bệnh sao? Hay là người nhà hẳn cũng nhập viện?

Cậu đang nghĩ vẩn vơ thì Hoắc Dĩ Xuyên đột nhiên ngoẹo đầu dựa vào vai cậu ngủ thiếp đi.

Lâm Miếu: "....." Một thế cơ à? Sao mới chớp mắt đã ngủ mất rồi? Anh Hai à, đêm qua anh làm gì vậy?

Lâm Miếu thấy hẳn có vẻ rất buồn ngủ nên đành phải để mặc hẳn dựa vào mình ngủ.

Chốc lát sau, một người đeo kính gọng vàng nhã nhặn đi tới. Hẳn nhìn Lâm Miếu rồi lại nhìn Hoắc Dĩ Xuyên đang dựa vào vai cậu, đột nhiên nói mà chẳng có biểu cảm gì: "Ồ, lâu lắm rồi chưa thấy Hoắc tổng ngủ ngon như vậy."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 2: Ba Ngày Rồi Không Ngủ

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu ngơ ngác, "Xin hỏi anh là....."

Người kia nói: "Tôi là Tiểu Trịnh, tài xế của Hoắc tổng."

Hoắc tổng? Lâm Miếu lại sửng sốt, mình vẫn còn là sinh viên năm hai mà Hoắc Dữ Xuyên đã làm giám đốc rồi sao.

Tiểu Trịnh giơ tay lên xem đồng hồ: "Sắp đến giờ hẹn rồi."

Lâm Miếu hỏi: "Giờ hẹn gì cơ?"

Tiểu Trịnh: "Hôm nay Hoắc tổng có hẹn với bác sĩ Lý."

Lâm Miếu nhú mày, "Cậu ấy bị bệnh à?"

"Hoắc tổng thường xuyên mất ngủ," Tiểu Trịnh nói, "Nghiêm trọng lắm."

Lâm Miếu quay đầu nhìn Hoắc Dữ Xuyên ngủ say bên cạnh, "..... Nhưng hình như cậu ấy đang ngủ ngon lắm mà."

Tiểu Trịnh thản nhiên trầm trồ: "Chà, thần kỳ thật."

Lâm Miếu: "....."

"Vậy có cần gọi cậu ấy dậy không?" Lâm Miếu do dự nói, "Bác sĩ....."

Tiểu Trịnh lấy điện thoại ra bấm số rồi nói với đầu dây bên kia: "Bác sĩ Lý, hôm nay hủy lịch hẹn với Hoắc tổng đi nhé."

Sau đó không đợi trả lời mà cúp máy ngay.

Lâm Miếu trố mắt --- Có khiếm nhã quá không vậy?

Tiểu Trịnh không hề áy náy mà nhìn Lâm Miếu chăm chăm.

Lâm Miếu đành phải nói: "Vậy, vậy để cậu ấy ngủ thêm lát nữa đi."

Thế là hai người không nói gì mà cùng ngồi chờ Hoắc Dữ Xuyên ngủ dậy.

Đúng lúc này, điện thoại của Hoắc Dữ Xuyên đột nhiên reo lên inh ỏi.

Lâm Miếu nhìn Hoắc Dữ Xuyên rồi lại nhìn Tiểu Trịnh, cậu nhắc: "Điện thoại kìa....."

Tiểu Trịnh làm ngơ.

Rốt cuộc tiếng chuông như đòi mạng đánh thức Hoắc Dữ Xuyên, hắn mở mắt ra nghe điện thoại, gắt gỏng hỏi: "Gì vậy?"

Lâm Miếu không biết đầu dây bên kia nói gì mà chỉ nghe Hoắc Dữ Xuyên lạnh lùng đáp: "Biết rồi."

Hắn cúp máy, đứng lên nhìn Lâm Miếu rồi nói: "Tôi đi trước đây."

Lâm Miếu ngẩn ngơ gật đầu, "Tạm biệt."

Hoắc Dữ Xuyên nhìn cậu chăm chăm mấy giây rồi mới quay lưng đi.

Có vẻ bận rộn quá nhỉ, Lâm Miếu nhìn theo hắn nghĩ thầm, dù sao hắn cũng là Hoắc tổng chứ không còn là học sinh cấp hai không chịu làm bài tập, suốt ngày bị giáo viên thay phiên nhau phạt đứng nữa.

Quên hỏi số điện thoại của hắn rồi, Lâm Miểu hơi tiếc nuối, có lẽ sau này sẽ không còn gặp lại.

Sau này..... Lâm Miểu tuyệt vọng --- Nếu không trả nợ thì cả hai cha con cậu đều không có sau này, biết đâu mai một hai người cùng nằm viện cũng nên.

Biết kiếm tiền ở đâu đây? Chẳng lẽ đi cướp ngân hàng sao?

Cướp ngân hàng thì không dám rồi, Lâm Miểu buồn rầu không nuốt nổi cơm, ban đêm mơ thấy mình bị người rượt theo chém, cây đao kia vừa to vừa dài, bổ vào lưng cậu như chặt thịt làm cậu đập hụt một cái, suýt nữa rơi xuống giường.

Ba ngày sau, người chém tới thật.

Hôm đó Lâm Miểu tan học, đang định ghé bệnh viện thăm cha mình gãy chân thì bị chặn đường.

"Mày là con trai Lâm Kiến Hưng đúng không?" Một gã đàn ông to béo dẫn theo hai tên khác chặn cậu lại, "Cha mày nợ tiền chừng nào trả?"

Lâm Miểu sợ run, "Đợi, đợi thêm mấy ngày nữa được không?"

"Mấy ngày là mấy ngày, chờ bao nhiêu ngày rồi hả?! Định chờ tới sang năm hay gì?!" Gã béo tặc lưỡi rồi hung dữ nói, "Còn không trả thì đánh gãy chân mày luôn!"

Lâm Miểu nắm chặt quai ba lô, sợ sệt nhìn gã đàn ông to gấp đôi mình, "Nhưng..... Nhưng tôi không có tiền thật mà."

"Nói không có tiền là xong chuyện à?!" Gã béo hùng hổ đưa tay định tóm Lâm Miểu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng còi xe. Hắn quay đầu lại, trông thấy một chiếc xe hơi màu đen đậu ven đường.

Tiểu Trịnh mở cửa xuống xe, vẫn là gương mặt vô cảm kia, nói với Lâm Miếu: "Lâm tiên sinh, Hoắc tổng mời ngài lên xe."

Gã béo nạt nộ, "Lên gì mà lên? Nó chưa trả nợ mà!"

Tiểu Trịnh: "Bao nhiêu?"

Gã béo: "Một triệu!"

"À," Tiểu Trịnh đưa tay đẩy kính rồi lại nói với Lâm Miếu, "Mời lên xe."

"À gì mà à?!" Gã béo xắn tay áo xông tới chỗ Tiểu Trịnh, "Tiền đâu?! Không trả tiền thì đụ má ai cũng đừng hòng đi!"

Tiểu Trịnh ung dung tháo kính xuống.

Năm phút sau, gã béo mặt mũi sưng vù dẫn hai tên đàn em kêu la thảm thiết bỏ chạy, vừa chạy vừa hung tợn cảnh cáo: "Vậy, vậy cho tụi bây thêm ba ngày nữa, ba ngày sau nhất định phải trả nợ nghe chưa!"

Tiểu Trịnh không có phản ứng gì mà ung dung đeo kính, đi tới mở cửa sau xe rồi quay đầu nhìn Lâm Miếu.

Lâm Miếu sợ hãi ôm ba lô chậm chạp đi tới, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên ngồi trong xe, lười biếng nhìn máy tính trước mặt, cứ như không biết chuyện gì vừa xảy ra.

"Đến bệnh viện à?"

Hắn hỏi Lâm Miếu nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm máy tính.

"Ừ," Lâm Miếu gật đầu, "Đến thăm cha tớ."

"Lên xe đi," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Tiện đường mà."

Hắn cũng đi bệnh viện à, muốn gặp bác sĩ Lý lần trước sao? Lâm Miểu ngồi vào xe, thấy Tiểu Trịnh trở lại ghế lái thì nhìn không được hỏi thăm Hoắc Dĩ Xuyên, "Chẳng phải anh ấy là tài xế à? Sao đánh nhau giỏi quá vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Còn kiêm vệ sĩ nữa."

Hèn gì lợi hại như vậy, Lâm Miểu nghĩ thầm, một chọi ba mà không hề thở gấp.

Hoắc Dĩ Xuyên có vẻ rất bận nên cứ dán mắt vào máy tính.

Lâm Miểu cũng không dám quấy rầy hắn mà ngồi trên ghế, buồn chán nắm quai ba lô.

Xe lướt êm trên đường, lái về hướng bệnh viện.

Cây cối lướt qua vùn vụt, Lâm Miểu nhìn ra cửa sổ. Chốc lát sau, bả vai bỗng chùng xuống. Cậu kinh ngạc quay sang, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên lại ngủ thiếp đi.

Lâm Miểu: "....." Sao lần nào gặp tớ cũng ngủ hết vậy?! Ai không biết còn tưởng tớ bỏ thuốc mê cho cậu nữa đấy!

Cậu nhần nhìn một lát rồi lén hỏi Tiểu Trịnh, "Hoắc tổng của các anh luôn ngủ mọi lúc mọi nơi vậy sao?"

Tiểu Trịnh không hề ngạc nhiên mà chỉ nói: "Ba ngày rồi Hoắc tổng chưa ngủ."

"Hả?" Lâm Miểu giật mình, "Cậu ấy không ngủ thì làm gì?" Cuộc sống về đêm phong phú thế cơ à?

Tiểu Trịnh: "Cậu ấy ngủ không được."

Lúc này Lâm Miểu mới nhớ ra Tiểu Trịnh từng nói Hoắc Dĩ Xuyên bị mất ngủ trầm trọng.

Ba ngày không ngủ, chắc không phải đột tử rồi đấy chứ?!

Cậu vội vàng chồm sang kiểm tra nhịp thở của Hoắc Dĩ Xuyên, thấy hắt thở đều đều, lồng ngực phập phồng, thật sự chỉ ngủ thiếp đi, lúc này Lâm Miểu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đi khám bác sĩ cũng vô ích à?"

Tiểu Trịnh: "Đúng vậy."

Lâm Miểu: "Uống thuốc ngủ thì sao?"

Tiểu Trịnh: "Uống nhiều rồi, cũng vô ích thôi."

Lâm Miểu trầm mặc một lát rồi kéo cổ áo mình lên ngửi, sau đó hỏi: "Trên người tôi không có mùi thuốc gì lạ đấy chứ?"

Tiểu Trịnh: "Không có."

Lâm Miểu hết sức khó hiểu, "Vậy sao lần nào cậu ấy gặp tôi cũng ngủ thế?"

Tiểu Trịnh lặp lại lần nữa, "Chà, thần kỳ thật."

Lâm Miểu: "....."

### **Chương 3: Thần Tiên Tốt Bụng**

#### **DTV-EBOOK**

Khi họ đến cổng bệnh viện thì Hoắc Dĩ Xuyên vẫn chưa ngủ dậy.

Lâm Miểu ngồi xe người ta nên cũng không tiện đánh thức hẳn, thế là ngồi đợi hồi lâu mới thấy Hoắc Dĩ Xuyên chậm chạp mở mắt ra.

Lâm Miểu tròn xoe mắt, "Cậu tỉnh rồi à?"

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng giây lát rồi ngẩng đầu lên khỏi vai cậu.

Lâm Miểu tháo dây an toàn, "Vậy tớ đi trước nhé."

Hoắc Dĩ Xuyên "ừm" một tiếng.

Lâm Miểu xuống xe đi thăm ông bố vừa không có tiền vừa gãy chân của mình, nghe ông gào khóc om sòm, đòi bán máu bán thịt trả nợ.

Lâm Miểu không thể nhịn được nữa, "Cha tưởng mình là heo hay sao mà bán thịt hả?"

Cha cậu nghe cậu quát thì rụt cổ lại lẩm bẩm: "Vậy phải làm sao bây giờ? Biết đi đâu tìm được nhiều tiền như vậy, cha cũng đâu còn cách nào....."

Lâm Miểu: "Sao lúc vay tiền cha không nghĩ thế hả?"

Cha cậu cúi đầu như đà điểu, không dám hó hé chữ nào.

Lâm Miểu bực bội đi ra ngoài, thấy xe Hoắc Dĩ Xuyên đã biến mất, chắc là về rồi.

Khám bệnh nhanh vậy sao?

Lâm Miếu đeo ba lô đứng tại chỗ một lát rồi đi tới trạm xe buýt.

Hai ngày sau, Lâm Miếu tan học ra cổng trường lại thấy xe của Hoắc Dĩ Xuyên.

Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên không đến mà chỉ có Tiểu Trịnh đứng cạnh xe hỏi cậu: "Lâm tiên sinh có rảnh không?"

Lâm Miếu hơi ngại ngùng, "Gọi tôi Tiểu Lâm là được rồi."

Tiểu Trịnh: "Được, Tiểu Lâm tiên sinh có rảnh không?"

Lâm Miếu: "..... Có."

Tiểu Trịnh mở cửa xe cho cậu, "Hoắc tổng tìm ngài có việc, đi với tôi một chuyến được không?"

Lâm Miếu ngơ ngác lên xe, giờ mới nhớ ra hỏi: "Sao anh biết tôi ở đây?"

Tiểu Trịnh: "Đoán."

Lâm Miếu nghĩ cũng đúng, lần trước họ gặp mình giữa đường, gần đây cũng chỉ có trường đại học A nên rất dễ đoán.

"Hoắc..... Hoắc tổng của các anh tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Tiểu Trịnh vừa lái xe vừa nói: "Hoắc tổng không ngủ hai ngày rồi."

Lâm Miếu sững sờ, ngơ ngác hỏi: "Tinh thần tốt vậy sao?"

"Không tốt đâu," Tiểu Trịnh nói, "Sắp đột tử rồi."

Lâm Miếu giật nẩy mình, "Hả? Vậy, vậy tôi đến....."

Tiểu Trịnh: "Dựa theo tình huống hai lần trước, ngài ở cạnh Hoắc tổng có thể giúp cậu ấy ngủ ngon."

Hả? Đến ngủ chung sao?

Không phải, Lâm Miểu lắc đầu, từ này hình như hơi sai sai thì phải?

"Trước kia cậu ấy ngủ thế nào?" Chắc không phải luôn thức trắng đấy chứ? Iron Man sao?

"Hoắc tổng chỉ mới mất ngủ gần một năm nay thôi," Tiểu Trịnh bình tĩnh nói, "Mới đầu còn có thể uống thuốc để ngủ, giờ thì không được nữa."

"Có chuyện gì à?" Lâm Miểu hỏi, "Sao tự dưng ngủ không được?"

Tiểu Trịnh: "Tôi cũng không rõ lắm."

Lâm Miểu lo lắng, "Chẳng lẽ làm việc gì trái lương tâm nên sợ đến nỗi mất ngủ sao?"

Tiểu Trịnh: "....."

Tiểu Trịnh yên lặng ngậm miệng, một lát sau lại nói tiếp: "Hoắc tổng còn giao cho tôi một việc nữa....."

Hắn cầm túi giấy trên ghế phụ đưa cho Lâm Miểu.

Lâm Miểu thắc mắc: "Đây là gì vậy?"

"Hợp đồng," Tiểu Trịnh nói, "Ngài đang gặp khó khăn về tài chính đúng không?"

Lâm Miểu lập tức nhớ tới khoản nợ một triệu của cha mình, lúng túng gật đầu.

Tiểu Trịnh nhìn cậu qua kính chiếu hậu rồi nói: "Hoắc tổng có thể giúp ngài trả một triệu kia."

Lâm Miếu ngẩng phắt lên, "Sao cơ? Cậu ấy....."

"Dù sao Hoắc tổng cũng cần ngủ," Tiểu Trịnh nói như đang đọc thoại, "Nếu ngài có thể ở cạnh cậu ấy, giúp cậu ấy cải thiện chất lượng giấc ngủ thì một triệu này chính là thù lao Hoắc tổng trả cho ngài."

Lâm Miếu quả thực không thể tin được, "Cậu ấy có thể giúp tôi trả nợ thật sao? Một triệu cơ á?" Đây là thần tiên tốt bụng gì thế!

Tiểu Trịnh: "Thật mà, trên hợp đồng có ghi rõ đấy."

Lâm Miếu mở túi giấy lấy ra một tập tài liệu dày khoảng mười mấy trang.

Lúc này cậu mới nhận ra Hoắc Dĩ Xuyên thật sự không còn là "học sinh cá biệt" lắm lì hay trốn học năm đó nữa. Hắn là doanh nhân nên làm gì cũng phải giấy trắng mực đen, điều khoản rõ ràng để tránh tranh chấp.

Lâm Miếu vội vàng đọc sơ qua, nội dung đại khái đúng như Tiểu Trịnh nói, Hoắc Dĩ Xuyên sẽ trả nợ giúp cậu, đổi lại khi Hoắc Dĩ Xuyên mất ngủ, cậu phải ở cạnh giúp hắn chìm vào giấc ngủ.

Hình như cũng chẳng có gì khó, người ta trả nợ giúp cậu, lại bị mất ngủ, cậu không cần làm gì mà chỉ giống như một viên "thuốc ngủ" giúp Hoắc Dĩ Xuyên ngủ ngon thôi, nghĩ thế nào cũng là cậu được lợi.

Nhưng ban ngày còn đi học, lỡ Hoắc Dĩ Xuyên buồn ngủ, chẳng lẽ cậu phải cúp học sao?

Dường như Tiểu Trịnh nhìn ra nỗi lo của cậu nên nói tiếp: "Thời gian có thể điều chỉnh, không ảnh hưởng đến việc học đâu."

Lâm Miếu hơi yên tâm lại, đột nhiên liếc thấy sau "ngủ chung" có một dấu ngoặc, trong đó viết "Bao gồm nhưng không giới hạn các phương pháp như nắm tay, ôm....."

Lâm Miếu giật mình, "Sao còn phải ôm nữa?"

Tiểu Trịnh hệt như một cái máy phục vụ khách hàng, "Chuyện này tùy thuộc vào tình trạng giấc ngủ của Hoắc tổng, miễn sao ngủ được thì thôi."

Lâm Miếu: "Lỡ ngủ không được thì sao?"

Tiểu Trịnh: "Không biết."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu: "Không bắt tôi đền tiền đấy chứ?"

Tiểu Trịnh: "Chắc không đâu."

Lâm Miếu nửa tin nửa ngờ --- Anh có chắc không vậy?

Cậu nghĩ ngợi rồi lại hỏi: "Vậy buổi tối cũng phải ngủ chung với cậu ấy sao?"

Tiểu Trịnh: "Phải xem ý Hoắc tổng thế nào đã."

Lâm Miếu cúi đầu nhìn bản hợp đồng trong tay, nghĩ thầm cùng là đàn ông với nhau, ngủ chung cũng đâu có sao.

Huống hồ trả đến một triệu, ôm một cái cũng được.

Cậu lật sang trang kế tiếp, thấy thời hạn hợp đồng là hai mươi năm.

"Hai mươi năm?!" Suýt nữa Lâm Miểu còn tưởng mình nhìn lầm.

Tiểu Trịnh: "Dù sao một triệu cũng đâu phải số tiền nhỏ, đương nhiên thời hạn sẽ không ngắn rồi."

"Nhưng hai mươi năm thì dài quá!" Lâm Miểu hoang mang, "Lỡ sau này cậu ấy kết hôn thì sao? Tôi nằm giữa hai vợ chồng cậu ấy cho cậu ấy ôm à?"

## Chương 4: Cậu Đồng Ý Rồi Mà

### DTV-EBOOK

Tiểu Trịnh không có phản ứng gì mà chỉ nói: "Không đâu."

"Sao lại không?" Lâm Miếu không tin, "Biết đâu mấy năm nữa cậu ấy kết hôn cũng nên!"

Tiểu Trịnh vẫn nói: "Không ngủ ở giữa đâu."

Vậy Hoắc Dữ Xuyên ngủ ở giữa sao? Lâm Miếu cảm tức nghĩ trái ôm phải ấp à? Nghĩ hay lắm!

Cậu lại liếc nhìn thời hạn hợp đồng, hoài nghi Hoắc Dữ Xuyên mất ngủ hai ngày nên đầu óc lú lẫn --- Ban ngày ban mặt, dù cậu có bán mình cũng đâu đến mức phải bán hai mươi năm chứ?!

Còn nữa, tính ra một năm mình chỉ đáng giá năm mươi ngàn tệ thôi sao? Lâm Miếu càng tức hơn --- Mình rẻ rúng đến vậy à? (~178 triệu)

Xe dừng lại ngoài biệt thự, Lâm Miếu nhìn tòa nhà lộng lẫy trước mắt, rốt cuộc đã tin một triệu thật sự chẳng là gì đối với Hoắc Dữ Xuyên.

Cậu chưa từng thấy tòa nhà nào lớn đến thế, sơn màu trắng ngà, vừa rộng rãi vừa tinh tế, nếu lỡ cạy một viên gạch chắc cậu cũng không đến nổi.

Tiểu Trịnh nhập mật khẩu vào màn hình điện tử ở cổng rồi mở cửa xe cho Lâm Miếu, nghiêng người mời cậu: "Hoắc tổng đang đợi ngài trong nhà đấy ạ."

Lâm Miếu thay giày trước cửa, phòng khách bài trí đơn giản, có vẻ hơi trống trải. Trên ghế sofa, Hoắc Dữ Xuyên chống đầu nhắm mắt dựa một bên, hình như đã ngủ thiếp đi.

Nhưng Lâm Miếu nhớ lại Tiểu Trinh nói hần không ngủ được.

Thế là cậu đến gần gọi khẽ: "Hoắc Dữ Xuyên?"

Mí mắt Hoắc Dữ Xuyên giật giật, mở mắt ra nhìn cậu.

Lâm Miếu cũng ôm ba lô nhìn hần.

Hoắc Dữ Xuyên có vẻ rất mệt mỏi nhưng dưới mắt không hề thâm quầng, chắc vì đã quen rồi.

"Hai ngày nay cậu đều không ngủ sao?"

Hoắc Dữ Xuyên khàn giọng nói: "Tới đây."

Lâm Miếu ôm ba lô đi qua.

Hoắc Dữ Xuyên liếc nhìn chỗ bên cạnh, "Ngồi đi."

Lâm Miếu đặt ba lô sang một bên rồi ngồi xuống, Hoắc Dữ Xuyên lập tức nghiêng người nằm gối lên đùi cậu.

Lâm Miếu: "..... Chỉ cần thế này là cậu ngủ được à?"

Hoắc Dữ Xuyên mơ màng "ừ" một tiếng, nhắm mắt hỏi cậu: "Trợ lý Trinh nói với cậu chuyện hợp đồng chưa?"

Lâm Miếu gật đầu rồi thắc mắc: "Trợ lý Trinh? Chẳng phải anh ấy là tài xế kiêm vệ sĩ sao?"

Hoắc Dữ Xuyên: "Kiêm cả trợ lý nữa."

Một mình làm nhiều việc vậy à? Lâm Miếu tò mò hỏi: "Cậu trả lương cho anh ấy bao nhiêu thế?"

Hoắc Dữ Xuyên thản nhiên nói: "Làm bao nhiêu việc thì đòi bấy nhiêu lương à?"

Ác thật, Lâm Miếu nghĩ thầm hèn gì đòi ký hai mươi năm, có ai tốt bụng mà bắt người ta bán mình hai mươi năm đâu?

Hoắc Dĩ Xuyên thở đều đều, dần ngủ thiếp đi.

Lâm Miếu nghĩ ngợi rồi lí nhí hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên..... Hai mươi năm hơi dài, giảm bớt chút xíu được không?"

Chẳng biết Hoắc Dĩ Xuyên có nghe rõ hay không mà chỉ mơ màng "ừ" một tiếng.

Lâm Miếu tựa như thấy được hy vọng, "Tớ biết một triệu rất nhiều, cậu là người tốt nên mới trả giùm tớ." Nhưng thật sự không thể ký hai mươi năm được.

Cậu nói tiếp: "Tớ sẽ đi làm thêm để trả lại cho cậu, giảm đi mấy năm cũng bớt được ít tiền, số tiền còn lại sau này tớ đi làm trả lại cậu được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên lẩm bẩm như nói mơ: "Mấy năm....."

Lâm Miếu đánh bạo trả giá: "Hai, hai năm nhé?"

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng, chẳng biết là đã ngủ hay là không đồng ý.

Lâm Miếu lí nhí thương lượng với hắn, "Hai năm sau tớ cũng tốt nghiệp rồi, có thể tự mình kiếm tiền. Hai năm trừ bốn trăm ngàn đi, còn lại sáu trăm ngàn xem như tớ vay cậu, tớ sẽ trả lại cho cậu."

Lâm Miếu chợt dạ nói: "Dù sao tớ cũng là sinh viên đại học A, trường này nổi tiếng nhất thành phố A, đi làm một năm kiếm hai trăm ngàn chắc..... cũng được thôi."

Giọng cậu càng lúc càng nhỏ, dường như ngay cả mình cũng không tin lắm.

Hoắc Dĩ Xuyên thở đều đều, lại mơ màng "ừ" một tiếng.

Hai mắt Lâm Miểu sáng lên --- Chắc Hoắc Dĩ Xuyên đã ngủ nên không nghe rõ mình nói gì, chỉ biết ừ thôi.

Cậu vội vàng lấy điện thoại ra, thầm mắng mình một câu "Hèn hạ!"

Sau đó bật ghi âm rồi hỏi Hoắc Dĩ Xuyên lần nữa.

Quả nhiên Hoắc Dĩ Xuyên lại "ừ" một tiếng.

Lâm Miểu nghe ghi âm hai lần, sau khi biết chắc có thể nghe rõ giọng hai người mới lén lút cất điện thoại đi.

Hoắc Dĩ Xuyên ngủ say, Lâm Miểu cắn rút lương tâm cầm chăn mỏng trên sofa đắp cho hắn để hắn ngủ dễ chịu hơn.

Trong phòng khách im ắng, Lâm Miểu buồn bực nghĩ nhà Hoắc Dĩ Xuyên rộng như vậy mà chỉ có mình hắn ở thôi sao? Người nhà của hắn đâu?

Lâm Miểu cúi đầu nhìn hắn, có một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nhiều năm không gặp, dường như Hoắc Dĩ Xuyên đã thay đổi rất nhiều, dáng vẻ chẳng khác xa học sinh cấp hai trong trí nhớ. Nhưng đều có điểm chung là lạnh lùng khó gần, trên mặt viết đầy câu "Đừng đụng vào tôi".

Thật ra chỉ giả bộ hung dữ thôi. Lâm Miểu duỗi ngón tay chọc nhẹ cánh tay hắn.

Ừm, cơ bắp cũng rất cứng.

Lâm Miểu không biết mình thiếp đi lúc nào. Khi tỉnh giấc, chưa mở mắt ra đã có cảm giác ai đó đang nhìn mình.

Nhưng khi mở mắt ra lại thấy Hoắc Dĩ Xuyên vẫn còn ngủ say.

Chắc chỉ là ảo giác thôi, cậu cũng không để ý mà xoay cần cổ mỗi nhử rồi lấy điện thoại ra xem, đã hơn tám giờ tối.

Tiểu Trịnh xách mấy hộp đồ ăn vào đặt lên bàn, "Làm chậm trễ thời gian của ngài rồi, ăn cơm trước đi."

Lâm Miếu nhìn Hoắc Dĩ Xuyên đang nhắm mắt, "Nhưng cậu ấy vẫn chưa dậy mà."

Chẳng biết có phải nghe tiếng họ nói chuyện hay không mà mí mắt Hoắc Dĩ Xuyên giật giật, sau đó cũng mở mắt ra.

Hắn vén chăn ngồi dậy hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Tiểu Trịnh trả lời: "Tám giờ hai mươi ba phút ạ."

Hoắc Dĩ Xuyên đứng lên bảo Lâm Miếu ăn trước.

Hắn vào toilet rửa mặt, khi trở lại Tiểu Trịnh đã đi, chỉ còn Lâm Miếu ăn ngấu nghiến như sóc con.

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi xuống cạnh cậu, cũng bóc dưa ăn cơm.

Lâm Miếu không biết hắn còn nhớ chuyện mình đồng ý trong lúc ngủ hay không nên hỏi dò: "Hợp đồng kia có cần sửa lại không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sửa gì?"

Lâm Miếu: "Sửa hai mươi năm thành hai năm."

Hoắc Dĩ Xuyên quay sang nhìn cậu.

Lâm Miếu nói ngay: "Cậu đồng ý rồi mà."

Cậu lấy điện thoại ra bật ghi âm cho Hoắc Dĩ Xuyên nghe.

Bật hai lần.

Hoắc Dĩ Xuyên trầm mặc.

Mấy giây sau, hắn thản nhiên đổi ý, "Ba trăm ngàn." (~1,07 tỷ)

Lâm Miểu khó hiểu, "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Hai năm trừ ba trăm ngàn."

Lâm Miểu thảng thốt: "Đã nói bốn trăm ngàn rồi mà, sao cậu lại chơi xấu thế hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên hỏi: "Một năm cậu có thể kiếm được hai trăm ngàn à?"

Lâm Miểu: "Sao, sao không được?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu có ra trường cũng chưa chắc kiếm được nhiều vậy đâu." Huống chi bây giờ vẫn chưa tốt nghiệp.

Lâm Miểu không phục: "Cậu đừng xem thường người khác nhé, tớ là sinh viên đại học A....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sinh viên thì một tháng ba ngàn rưỡi." (~12,5 triệu)

Lâm Miểu: "....."

Đúng là giết người không dao mà.

## Chương 5: Có Cần Nằm Tay Không?

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu ngơ ngác đứng trước chiếc giường vừa rộng vừa êm của Hoắc Dữ Xuyên, không hiểu sao mình lại ký vào hợp đồng.

Hoắc Dữ Xuyên nói 700 ngàn còn lại xem như tiền lãi, giống như ngân hàng vậy.

Hai mắt Lâm Miếu tối sầm --- Sao mới trả nợ xong lại mắc nợ nữa rồi?

Thôi thì ít nhất cũng khỏi cần cướp ngân hàng.

Hợp đồng vừa ký đã có hiệu lực ngay, đêm nay cậu không được về ký túc xá mà phải ở đây dỗ Hoắc Dữ Xuyên ngủ ngon.

Cậu gọi điện cho Hà Duật ở chung phòng, nói đêm nay mình không về.

Hà Duật chưa kịp lên tiếng đã nghe một bạn cùng phòng khác là Tưởng Nhạc Minh nói oang oang ở đầu dây bên kia: "Hay quá ha Lâm Miếu, dám không về ngủ hả?! Khai mau, đi chơi ở đâu?"

Lâm Miếu suy nghĩ một lát rồi nói: "Tớ đi làm thêm."

"Làm thêm gì mà ban đêm không về ngủ?" Tưởng Nhạc Minh sững sốt, "Có đàn ông không đó?"

Lâm Miếu: "Đàn ông..... mà."

Hà Duật cũng không mấy yên tâm, "Hay là cậu gặp khó khăn gì?" Sao phải làm việc qua đêm chứ?

Tưởng Nhạc Minh cũng khuyên nhủ: "Miếu à, có việc gì cứ nói với anh, anh sẽ nghĩ cách giúp cậu, đừng làm mấy việc kiểu

này!"

"Đâu có," Lâm Miếu không kể cho họ nghe chuyện cha mình nợ một triệu, "Người thuê là bạn học cũ của tớ, tốt tính lắm."

Tưởng Nhạc Minh vẫn hơi nghi ngờ, "Đáng tin không? Bạn học cũ lừa đảo nhiều lắm đấy."

Lâm Miếu nhìn thoáng qua phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào: "Không có đâu mà."

Cậu nghĩ mình cũng chẳng có gì để lừa cả.

Tưởng Nhạc Minh hỏi đi hỏi lại, Lâm Miếu luôn miệng cam đoan bạn học cũ thật sự là người tốt, chỉ hơi keo kiệt chút thôi.

Hà Duật sức nhớ sáng mai họ còn phải lên lớp, "Cậu làm suốt đêm thì ngày mai làm sao đi học nổi?" Còn sức nữa không?

"Không sao," Lâm Miếu nói, "Được ngủ mà." Chỉ việc ngủ một giấc thôi.

Tưởng Nhạc Minh bảo cậu gửi định vị, nếu có chuyện gì họ sẽ lập tức kéo một bạn cùng phòng khác đang ở sân vận động tới cứu.

Nhưng sau khi Lâm Miếu gửi định vị, Tưởng Nhạc Minh lập tức im bặt.

Đây là khu biệt thự lớn nhất thành phố A, một cái cây còn đắt hơn cả Lâm Miếu.

"Miếu à," Tưởng Nhạc Minh bình tĩnh nói, "Xem ra tớ nghĩ nhiều rồi, hỏi bạn cậu xem còn tuyển người không?"

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu tưởng tượng ra cảnh ba người ngủ chung một giường, "..... Hết rồi."

Cúp máy xong, Lâm Miếu thấy Hoắc Dĩ Xuyên chưa ra thì lại quay đầu nhìn chằm chằm giường lớn êm ái trước mắt.

Mấy giây sau, cậu nhịn không được nhào lên giường ôm chần lăn qua lăn lại.

Êm thật, giường Hoắc Dĩ Xuyên thật là êm.....

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Hoắc Dĩ Xuyên đứng cạnh cửa nhìn cậu.

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu bật dậy, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới, cơ ngực lấp ló dưới áo ngủ rộng thùng thình.

Hắn nằm xuống bên kia giường.

Lâm Miếu ôm chần nằm im.

Hoắc Dĩ Xuyên hờ hững nói: "Tớ không cần đắp chần sao?"

Lâm Miếu "à" một tiếng rồi vội vàng chia cho hắn nửa cái chần.

Cậu không có đồ ngủ nên đành phải mặc đồ của Hoắc Dĩ Xuyên, bộ này hơi rộng, không thể che đi nốt ruồi nhỏ trên xương quai xanh.

Hoắc Dĩ Xuyên dời mắt đi rồi tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn vàng đầu giường.

Lâm Miếu cũng chui vào chần rồi thò đầu ra nhìn hắn.

"Hoắc Dĩ Xuyên."

Hoắc Dĩ Xuyên ậm ừ.

Lâm Miếu: "Cậu từng ngủ với ai chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hỏi xong Lâm Miếu mới nhận ra câu này không ổn lắm nên lại giải thích: "Ý tớ là cậu có thử ngủ chung với người khác để xem mình có ngủ được không ấy?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhắm mắt nói: "Thử rồi."

Lâm Miếu: "Đều không được à?"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừ" một tiếng.

"Lạ nhỉ, chỉ có mình tớ thôi sao?" Lâm Miếu im lặng giây lát rồi lại hỏi, "Tiểu Trịnh cũng ngủ với cậu hả?"

Thái dương Hoắc Dĩ Xuyên giật một cái, dường như đã cạo sạch kiên nhẫn, "Ngủ đi."

Thôi kệ, Lâm Miếu nghĩ trên đời này có đủ thứ bệnh lạ, trước kia cậu còn nghe nói có một chàng trai dị ứng phụ nữ, nhưng gặp cô gái nào đó lại không bị dị ứng, có lẽ Hoắc Dĩ Xuyên cũng giống vậy.

Cậu nằm im một lát, nhớ lại trong hợp đồng nói các phương pháp bao gồm nhưng không giới hạn nắm tay, ôm ấp.....

Cậu do dự hỏi: "Vậy..... có cần nắm tay không?"

Hoắc Dĩ Xuyên không mở mắt ra mà chỉ hỏi: "Cậu muốn nắm à?"

"Không phải," Lâm Miếu đáp, "Tớ sợ cậu không ngủ được thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng một hồi mới nói: "Tạm thời chưa cần đâu."

Không cần nắm tay, không cần ôm, còn có giường êm, Lâm Miểu yên tâm ngủ, cảm thấy hết sức có lời.

Ngày hôm sau, khi Lâm Miểu thức dậy thì Hoắc Dĩ Xuyên đã xuống lầu ăn sáng.

Dì bếp tươi cười nhìn Lâm Miểu, làm cho cậu một bữa sáng thịnh soạn, "Ăn nhiều vào, thấy cháu gầy mà xót hết cả ruột."

Lâm Miểu hơi ngại ngùng, "Cảm ơn..... dì."

Dì bếp hiền từ nói, "Cứ gọi dì Trần là được rồi."

Lâm Miểu ngoan ngoãn gọi: "Dì Trần."

"Ừ," dì Trần cười tit mắt cảm thán, "Bao năm nay đây là lần đầu tiên Hoắc tổng đưa người về nhà đây."

Hoắc Dĩ Xuyên suýt sặc sữa mà chết, "Khụ khụ khụ....."

Lâm Miểu: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên cầm khăn lau miệng rồi đứng dậy định đi, đột nhiên quay đầu bảo Lâm Miểu: "Ăn xong nói trợ lý Trịnh đưa cậu tới trường nhé."

Lâm Miểu gật đầu, nhìn theo Hoắc Dĩ Xuyên đi ra ngoài rồi băn khoăn hỏi dì Trần: "Hình như tai Hoắc Dĩ Xuyên hơi đỏ thì phải?"

Dì Trần vẫn cười tủm tỉm: "Thanh niên đều vậy mà."

Lâm Miểu không hiểu lắm, cái này có liên quan gì đến thanh niên đâu?

Trên đường tới trường, Lâm Miếu tò mò hỏi Tiểu Trịnh, "Anh làm tài xế kiêm vệ sĩ, còn kiêm cả trợ lý nữa à?"

Tiểu Trịnh: "Vâng."

Lâm Miếu: "Một mình anh phải làm nhiều việc vậy sao?" Kiêm bao nhiêu chức mà chỉ có một phần lương, Hoắc Dữ Xuyên keo kiệt đến mức nào chứ?

"Đâu chỉ có thế," Tiểu Trịnh nói, "Còn kiêm quản gia, làm vườn, sửa điện nước, bác sĩ riêng nữa....."

Lâm Miếu trợn mắt há hốc mồm, "Anh còn biết làm bác sĩ nữa sao?"

Tiểu Trịnh: "Biết chút chút."

"Giỏi ghê," Lâm Miếu bội phục nói, "Có việc gì là anh không biết làm không?"

"Nấu ăn," Tiểu Trịnh nói, "Tôi muốn thi lấy chứng chỉ đầu bếp, nhưng mẹ tôi đòi cắt đứt quan hệ với tôi."

Lâm Miếu khó hiểu: "Sao thế?"

Tiểu Trịnh: "Bà ấy nói tôi cướp chén cơm của mình."

Lâm Miếu: "Bà ấy là đầu bếp à?"

Tiểu Trịnh: "Không phải, bà ấy giúp việc cho Hoắc tổng, phụ trách nấu ăn."

Lâm Miếu: "....."

Thì ra dì Trần là mẹ anh à.

## Chương 6: Sao Không Gọi Điện

### DTV-EBOOK

Đến cổng trường, Tiểu Trịnh cho Lâm Miểu số điện thoại của Hoắc Dĩ Xuyên rồi dặn cậu khi nào tan học thì gọi hẳn.

Lâm Miểu ngẩn ngơ, "Sao phải gọi điện cho cậu ấy?" Tan học cũng phải báo cáo à?

Tiểu Trịnh: "Để Hoắc tổng gọi tôi tới đón cậu."

Lâm Miểu: "Vậy tôi gọi thẳng cho anh không tốt hơn à?" Hoắc Dĩ Xuyên bận lắm, chắc không rảnh để ý tới mình đâu.

Nhưng Tiểu Trịnh vẫn nói: "Xin vui lòng gọi cho Hoắc tổng."

"..... Thôi được," Lâm Miểu bần khoản nói, "Các anh có quy trình gì phải tuân thủ à?"

Tiểu Trịnh: "Không có."

Vậy sao cứ bắt mình gọi cho Hoắc Dĩ Xuyên chứ? Lâm Miểu hoang mang xuống xe, vừa vào cổng trường đã bị Tưởng Nhạc Minh ôm vai bá cổ, bên cạnh là Hà Duật đeo ba lô.

"Còn có xe riêng đưa đón nữa à?" Tưởng Nhạc Minh nhìn Tiểu Trịnh lái xe đi, "Bạn cũ của cậu đó hả?"

"Không phải," Lâm Miểu nói, "Là tài xế, vệ sĩ, trợ lý, quản gia, thợ làm vườn, thợ sửa điện nước, bác sĩ gia đình của cậu ấy....."

"Hả?" Tưởng Nhạc Minh giật mình rướn cổ lên nhìn, "Trong xe nhiều người vậy sao?"

Hà Duật đẩy đầu hẳn, "Trong xe chỉ có một người thôi."

"Một người?" Tưởng Nhạc Minh càng kinh ngạc hơn, "Anh ta là bạch tuộc sao?"

Hắn hoài nghi hỏi Lâm Miếu: "Bạn học cũ của cậu sống ở Thịnh Việt Đình thật à?" Ở khu biệt thự lớn vậy, giàu vậy mà bắt một người làm hết việc sao?

Lâm Miếu gật đầu.

Tưởng Nhạc Minh lập tức phỉ nhổ nhà tư bản vạn ác này, "Thế cậu ta gọi cậu tới làm gì? Cũng bóc lột cậu vậy hả?!"

Lâm Miếu lắc đầu, "Tớ đâu có giỏi như anh ấy, cái gì cũng không biết, ngay cả lái xe còn không biết nữa là."

Cậu không nói với Tưởng Nhạc Minh chuyện Hoắc Dữ Xuyên mất ngủ mà chỉ nói việc làm thêm rất đơn giản, cũng không cần thức đêm, thậm chí buổi sáng còn sáng khoái phần chần.

Tưởng Nhạc Minh, Hà Duật: "....." Cậu đi làm thêm thật sao?

Buổi chiều tan học, Lâm Miếu về ký túc xá lấy mấy bộ đồ. Cậu nghĩ mình không thể mặc áo ngủ của Hoắc Dữ Xuyên mãi nên đem theo áo của mình.

Lấy đồ xong, cậu nhắn tin cho Hoắc Dữ Xuyên: "Tớ tan học rồi."

Hồi lâu sau vẫn không thấy Hoắc Dữ Xuyên trả lời.

Lâm Miếu nghĩ chắc hẳn đang bận nên gọi cho Tiểu Trịnh.

Tiểu Trịnh vừa bắt máy đã nói ngay: "Xin vui lòng gọi cho Hoắc tổng."

Sau đó cúp máy.

Lâm Miếu chưa kịp nói câu nào.

Đúng lúc này, Hoắc Dĩ Xuyên nhấc lại: "Ừ."

Sau đó nhấc thêm một tin: "Tiền điện thoại đắt lắm à?"

Lâm Miếu: "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao không gọi điện?"

Lâm Miếu thoáng sửng sốt, sau đó trả lời, "Ừ, đắt lắm."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy sau này đừng gọi cho Tiểu Trịnh nữa."

Lâm Miếu: "....."

Mấy ngày tiếp theo, ban ngày Lâm Miếu đi học, buổi tối về nhà Hoắc Dĩ Xuyên, tận tụy làm "công cụ trợ ngủ".

Mỗi ngày Hoắc Dĩ Xuyên đều dậy sớm hơn cậu, khi Lâm Miếu xuống lầu thì đã thấy hắn ăn mặc chỉnh tề, sơ mi trắng, cà vạt tối màu, đầu tóc chải chuốt tỉ mỉ, cứ như người mẫu nam sắp lên sàn trình diễn vậy.

Một buổi sáng, Lâm Miếu buột miệng hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu dậy lúc mấy giờ thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên đang ăn sáng, thản nhiên đáp: "Bốn giờ."

"Hả?" Lâm Miếu thảng thốt, "Cậu dậy sớm thế làm gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đếm cừu."

Giờ Lâm Miếu mới nhớ ra Hoắc Dĩ Xuyên bị mất ngủ.

"Sau khi tỉnh lại không ngủ được nữa à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ."

Chỉ mới mấy ngày mà "thuốc ngủ" là mình đã mất tác dụng rồi sao? Lâm Miếu nhú chặt mày, sợ Hoắc Dĩ Xuyên bắt mình trả lại tiền.

Thế là tối hôm đó, Lâm Miếu thò tay vào chăn nắm lấy lòng bàn tay ấm áp của Hoắc Dĩ Xuyên.

Hoắc Dĩ Xuyên quay sang nhìn cậu.

Tóc mái Lâm Miếu lòa xòa trước trán, đôi mắt vừa đen vừa sáng, lí nhí nói: "Làm vậy..... cậu có ngủ ngon hơn không?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, hồi lâu sau mới nói: "Cứ thử xem."

Sáng hôm sau, Lâm Miếu lại thấy hăn mặc sơmi đeo cà vạt ngồi trước bàn ăn.

Lâm Miếu: "Cậu vẫn dậy lúc bốn giờ à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không phải."

Lâm Miếu chưa kịp mừng thì lại nghe hăn nói: "Năm giờ."

Lâm Miếu: "....."

"Thêm một giờ," Lâm Miếu đành phải an ủi, "Cũng tốt mà đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu rồi nói tiếp: "Ba giờ ngủ."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu cảm thấy công việc này của mình e là sắp giữ không được.

May mà Hoắc Dĩ Xuyên không bảo cậu dọn đồ rời đi, có lẽ ngủ ít vẫn tốt hơn trước đây thức trắng hai ba ngày liền.

Mỗi đêm Lâm Miểu vẫn cho hắn nắm tay, bàn tay dưới chân luôn ấm áp dễ chịu, Hoắc Dĩ Xuyên có ngủ hay không thì không biết, nhưng Lâm Miểu luôn mau chóng ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, cậu cảm thấy má mình bị véo một cái.

Cậu cố mở mắt ra, "Gì thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên thu tay lại nói: "Ngủ không được."

Lâm Miểu dụi mắt, ngái ngủ hỏi: "Vậy phải làm sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên buông tay cậu ra dưới chân rồi nói khẽ: "Lại đây."

Đầu óc Lâm Miểu mụ mẫm, nghe lời nhích lại gần.

Hoắc Dĩ Xuyên bỗng nhiên đưa tay ôm cậu vào lòng.

Lâm Miểu nép sát ngực hắn, hơi ấm xuyên qua áo ngủ mỏng manh, khô ráo ấm áp.

Hoắc Dĩ Xuyên thì cầm lên mái tóc mềm mượt của cậu rồi siết chặt vòng tay.

Trong thoáng chốc, tựa như giờ phút này họ mới chính thức trùng phùng.

Lâm Miểu mơ màng ngẩng lên hỏi: "Ôm thế này có dễ ngủ hơn không?"

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời.

"Nhưng....." Lâm Miểu cảm râm, "Cậu ôm chặt quá, tớ thở không được."

Lúc này Hoắc Dĩ Xuyên mới thả lỏng đôi chút, một lát sau lại nói: "Gầy quá, ôm đau hết cả tay."

Lâm Miếu buồn ngủ đến độ không mở mắt ra nổi, "Vậy mai tớ sẽ ăn nhiều hơn....."

Đêm đó cậu mơ thấy mình ăn hai thùng cơm, Hoắc Dĩ Xuyên ghét bỏ hỏi: "Sao ăn lắm thế?"

Cậu hậm hực nói: "Ăn nhiều thì sao? Ăn gạo nhà cậu à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thì cậu đang ăn gạo nhà tớ mà."

Lâm Miếu: "....."

Thế là Hoắc Dĩ Xuyên đang ôm người ngủ thiu thiu nghe thấy cậu nói mơ "đồ ki bo".

## Chương 7: Không Thể Lỡ Vốn

### DTV-EBOOK

Gió mang hơi lạnh thổi qua rèm cửa, ánh nắng ban mai chiếu vào mép giường.

Lâm Miếu ngái ngủ mở mắt ra, thấy rèm cửa bay phất phơ mới nhớ ra hình như đêm qua mình quên đóng cửa sổ.

Hoắc Dĩ Xuyên vẫn chưa dậy, nửa khuôn mặt vùi vào cổ cậu, ôm cậu ngủ say sưa.

Hệt như buổi sáng hai năm trước, lần đầu tiên cậu thức dậy trong ngực Hoắc Dĩ Xuyên.

Nắng sớm cũng rực rỡ như vậy, Hoắc Dĩ Xuyên cũng ngủ say như vậy, tóc tai bù xù, không còn chải chu như ban ngày.

Lâm Miếu nhất thời ngẩn ngơ, cứ tưởng mình chưa tỉnh ngủ.

Từ hôm đó trở đi, Hoắc Dĩ Xuyên có vẻ ngủ ngon hơn nhiều, ít nhất cũng không thức giấc lúc bốn giờ để đếm cừu nữa, thậm chí còn dậy muộn hơn cả Lâm Miếu.

Nhưng hôm nay là thứ Bảy, Hoắc Dĩ Xuyên không cần đi làm nên ngủ nướng cũng không sao.

Lâm Miếu nhẹ nhàng nhắc cánh tay trên eo mình xuống rồi rón rén chui ra khỏi ngực Hoắc Dĩ Xuyên như ăn trộm.

Cậu xuống giường đóng cửa sổ, vừa quay người lại thì thấy áo ngủ của Hoắc Dĩ Xuyên hở rộng, lồng ngực màu lúa mì phập phồng theo từng hơi thở.

Lâm Miếu nhìn mấy giây rồi đưa tay sửa áo cho hắn, sau đó kéo chăn đắp kín mít.

Sẽ cảm lạnh mất, cậu nghĩ, chắc hồi bé Hoắc Dĩ Xuyên đi ngủ toàn đạp chăn ra thôi.

Rửa mặt xong Lâm Miểu xuống lầu, dì Trần đã dọn sẵn bữa sáng, còn có bánh khoai môn dẻo ngọt mà cậu thích.

Hai năm nay dì Trần nuôi cậu như heo con, làm đủ món ngon cho Lâm Miểu ăn, luôn miệng nói cậu gầy quá, cứ như sợ cậu bỏ một bữa thì sẽ mất đi một miếng thịt vậy.

Lâm Miểu ăn bánh khoai môn thơm ngọt, nghĩ đến hợp đồng sắp hết hạn kia thì đột nhiên không nổi.

Có phải sau này sẽ không được ăn cơm dì Trần nấu nữa không?

Dạo này Hoắc Dĩ Xuyên ngủ ngày càng ngon, lâu lâu đi công tác cũng không nói mất ngủ, có lẽ chứng mất ngủ kỳ lạ kia sắp khỏi rồi, không cần ôm cậu để ngủ nữa.

Lâm Miểu nghĩ sau này nếu hẳn lại mất ngủ thì có thể tính phí theo lần, nề tình khách quen giảm giá còn 88% thôi.

Sau khi hợp đồng chấm dứt, cậu phải tìm việc làm thêm cuối tuần, tiền lãi bảy trăm ngàn còn nợ Hoắc Dĩ Xuyên vẫn chưa trả được bao nhiêu, chỉ dựa vào thu nhập làm bồi bàn ở "Mạc Sắc" vẫn còn thiếu nhiều lắm.

Trước kia cậu cũng từng làm thêm cuối tuần, phát tờ rơi, giao đồ ăn, tìm được việc gì thì làm việc nấy, thậm chí nghỉ hè còn mặc đồ ếch xanh bán đồ chơi ếch con ở công viên giải trí.

Cậu vẫn không hiểu tại sao hôm đó Hoắc Dĩ Xuyên nhận ra mình, rõ ràng trong công viên có rất nhiều người bán ếch con, ai cũng mặc đồ xanh lè. Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên lại đi thẳng tới trước mặt cậu, cầm một quả bóng hình ếch con từ tay cậu rồi hỏi giá.

Lâm Miếu sợ mình lên tiếng sẽ lộ tẩy nên đành phải giơ ba ngón tay lên.

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ba tề?"

Ếch xanh lắc đầu rồi chồng hai ngón tay lên nhau thành hình chữ thập.

Hoắc Dĩ Xuyên: "Mười tề?"

Ếch xanh vẫn lắc đầu, vụng về giơ ba ngón tay rồi làm hình chữ thập.

Hoắc Dĩ Xuyên: "Mười ba?"

"Không phải," Lâm Miếu nổi cáu, "Ba mươi!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "À."

Lâm Miếu cởi đầu ếch xanh ra, "Cậu cố ý đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn mái tóc rối bù và gò má ửng đỏ vì nóng của cậu, sau đó lại liếc nhìn đồng ếch xanh trong tay cậu rồi hỏi: "Chỗ này bao nhiêu tiền?"

Lâm Miếu đếm, tính cả con trong tay Hoắc Dĩ Xuyên là mười con, "Ba trăm." (~1 triệu)

Hoắc Dĩ Xuyên lấy điện thoại ra chuyển cho cậu ba trăm tề.

Lâm Miếu mừng rỡ hỏi: "Cậu mua hết luôn hả?" Thì ra cậu thích ếch xanh đến vậy.

Hoắc Dĩ Xuyên cất điện thoại rồi nói: "Tớ buồn ngủ rồi."

Lâm Miếu: "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên kéo cậu đi, "Về thôi."

Thế là ngày cuối tuần của Lâm Miểu cứ thế bán cho Hoắc Dữ Xuyên với giá ba trăm tệ, cậu cũng không thể tìm việc làm thêm nữa, bởi vì lúc nào Hoắc Dữ Xuyên cũng buồn ngủ.

Khi Hoắc Dữ Xuyên thức dậy đã gần giữa trưa.

Lâm Miểu bưng đĩa trái cây ngồi trên sofa, vừa ăn vừa xem trang web tuyển dụng.

Hoắc Dữ Xuyên đi tới ngồi cạnh cậu, liếc nhìn giao diện máy tính.

"Đang tìm việc à?"

"Ừ," Lâm Miểu gật đầu rồi ngáp ngừng nói, "Hoắc Dữ Xuyên, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Cậu ghim một quả nho xanh, "Tớ....."

Hoắc Dữ Xuyên chồm tới ăn quả nho kia: "Chua quá."

"Hả?" Lâm Miểu buồn bực ghim một quả khác lên ăn, "Đâu có chua, dì Trần toàn mua loại ngọt mà."

"Dì Trần chọn dở quá." Hoắc Dữ Xuyên vu oan dì Trần xong thì đứng dậy bỏ đi.

Lâm Miểu định đi tìm hần, nhưng thấy hần vào phòng làm việc mở cuộc họp video nên không dám quấy rầy.

Cơm trưa hần cũng ăn trong phòng làm việc.

Chạng vạng tối, Lâm Miểu mới thấy hần ra ngoài ăn cơm.

Trên bàn ăn rất yên tĩnh, Lâm Miểu chọc cơm trong chén, do dự hồi lâu mới nói: "Hoắc Dữ Xuyên, hợp đồng sắp hết hạn rồi."

Hoắc Dữ Xuyên bình tĩnh đáp: "Ừ."

Lâm Miếu mím môi: "Tuần sau tớ sẽ về ký túc xá."

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà chỉ bảo cậu ăn cơm xong thì leo lên cân.

Lâm Miếu chẳng hiểu ra sao nhưng vẫn nghe lời đi cân.

Cân xong, Hoắc Dĩ Xuyên hỏi cậu nặng hơn hai năm trước bao nhiêu?

Lâm Miếu nghĩ ngợi rồi nói bốn ký.

Hoắc Dĩ Xuyên nói mình không thể lỗ vốn nên bắt cậu trả lại bốn ký thịt này.

Lâm Miếu ngây dại, "Tớ ăn mập cũng không được sao?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ có nói bao ăn đâu."

Lâm Miếu: "Nhưng cậu cũng đâu cấm tớ ăn?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ăn thì được nhưng phải trả lại."

Lâm Miếu chỉ trách mình thiếu hiểu biết, "Trả thế nào?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Gia hạn hợp đồng."

Lâm Miếu: "..... Vậy có thêm tiền không?"

Hoắc Dĩ Xuyên hệt như đồ ác bá keo kiệt: "Bốn ký thịt chưa trả mà còn đòi thêm tiền nữa à?"

Trong lòng Lâm Miếu lạnh lẽo --- Rõ ràng không muốn trả tiền mà còn bắt mình làm gỏi ôm miễn phí đây mà!

Cậu thấy không ổn nên kỳ kèo, "Gia hạn bao lâu?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không lâu lắm đâu."

Lâm Miếu mừng rỡ, sau đó nghe hắn nói tiếp: "Vào mấy ký thì ra mấy ký."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 8: Thôi Nghỉ Việc Đi

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu từng thấy đi làm bị chủ quyết lương chứ chưa từng thấy làm xong việc còn nợ chủ mấy ký thịt.

Cậu im lặng một lát rồi nghiêm mặt phản đối, "Hồi đó cậu không nói nên không tính."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thì giờ nói."

Lâm Miếu: "Muộn rồi, ăn rồi còn đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vây trả tiền đi, một ký thịt ba chục ngàn." (~105 triệu)

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu mừng rỡ, "Tớ đặt vậy sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn thoáng qua bào ngư hải sâm trên bàn ăn, "Đặt hơn tụi nó chút xíu."

Lâm Miếu đành phải quyết nợ tiếp, "Tớ không có tiền."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vây gia hạn hợp đồng đi."

"Không muốn," Lâm Miếu bất mãn, "Cậu có trả thêm tiền cho tớ đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không muốn thật à?"

Lâm Miếu: "Không muốn."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vây tớ sẽ bảo Tiểu Trịnh vác loa đến trường cậu, nói cậu ăn chùa uống chùa."

Lâm Miếu sững sờ, sau đó cũng nói: "VẬY tớ sẽ vác loa đến công ty cậu, nói cậu là đồ keo kiệt bủn xỉn, vất chày ra nước!"

"Được thôi," Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói, "Nếu cha cậu cho cậu vào thì tớ sẽ đuổi việc ông ấy."

Lâm Miếu: "....."

Giờ Lâm Miếu mới nhớ ra cha mình đang làm bảo vệ cho công ty Hoắc Dĩ Xuyên.

Hai năm trước, Lâm Miếu "bán" mình cho Hoắc Dĩ Xuyên, rốt cuộc cũng trả hết nợ cho cha.

Nhưng lại nợ Hoắc Dĩ Xuyên bảy trăm ngàn, Lâm Miếu sợ cha mình rảnh rồi đi vay tiền đầu tư tiếp nên giục ông tìm việc làm sau khi chân lành lại.

Cha cậu mới tìm hai ngày đã có việc.

Lâm Miếu hết sức kinh ngạc, "Nhanh vậy sao?"

"Ừ," cha cậu hớn hở nói, "Cha đi một vòng, thấy có công ty đang tuyển bảo vệ nên vào thử, không ngờ được nhận vào luôn!"

Lâm Miếu sợ cha mình bị lừa nên chạy tới công ty kia xem thử.

Sau đó trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên và Tiểu Trịnh tan sở đi ra.

Hoắc Dĩ Xuyên mặc vest mang giày da, thấy Lâm Miếu ngỡ ngác đứng ngoài công ty thì thản nhiên hỏi: "Tối đón tớ à?"

Lâm Miếu chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Trịnh đã trầm trồ với vẻ mặt vô cảm: "Chà, ghen tị ghê."

Hả? Ghen tị gì cơ? Lâm Miếu phủ nhận: "Không phải, tôi....."

Tiểu Trịnh không nghe mà đi thẳng ra cổng, "Để tôi lái xe tới."

Lâm Miếu đành phải bỏ ý định giải thích, ngẩng đầu nhìn cao ốc trước mắt rồi hỏi Hoắc Dĩ Xuyên, "Cậu làm việc ở đây à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ."

Lâm Miếu: "Phụ trách tuyển bảo vệ sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Không phải."

"Không phải à?" Lâm Miếu lẩm bẩm, "Tớ còn tưởng cha tớ do cậu tuyển vào nữa chứ."

Cậu ngẩng mặt lên hỏi: "Vậy cậu làm gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Làm việc vặt."

Lâm Miếu không tin, "Nhưng trợ lý Trịnh gọi cậu là Hoắc tổng mà."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Xuống chức rồi."

Lâm Miếu: "Hả? Sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vì tuyển bảo vệ."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu đồng dục nói: "Tớ sẽ bảo cha tớ nghỉ việc ngay."

Hoắc Dĩ Xuyên không nhịn được cười.

Hắn nhắc chân đi tới xe, "Lừa cậu thôi."

Lâm Miếu đeo ba lô đuổi theo, giọng nói xa dần.

"Vậy cha tớ do cậu tuyển vào à?"

"Không phải."

"Thế sao lại trùng hợp vào đúng công ty cậu chứ?"

"Không biết."

.....

Sau này Lâm Miếu mới biết nhà Hoắc Dĩ Xuyên là tập đoàn Hoắc thị nổi tiếng ở thành phố B bên cạnh, gia tộc vừa lớn vừa phức tạp, con ngoài giá thú nhiều như nấm sau mưa, lúc nào cũng có.

Hoắc Dĩ Xuyên là một trong số đó.

Lâm Miếu không hiểu tại sao hắn làm Hoắc tổng ở độ tuổi lẽ ra phải học đại học, chỉ nghe nói năm đó hắn được đón về rồi bị đưa sang nước ngoài, sau khi về nước thì tiếp nhận công ty con ở thành phố A này.

Hai năm nay Lâm Miếu chưa từng gặp người nhà hắn, Hoắc Dĩ Xuyên cũng không bao giờ kể với cậu, tựa như từ trước đến giờ hắn vẫn luôn lẻ loi một mình, sống trong ngôi nhà rộng thênh thang, quản lý một công ty ăn nên làm ra..... Lâm Miếu chợt thấy hắn không còn đáng thương nữa.

Giàu mà keo! Để giữ việc cho cha mình, Lâm Miếu hậm hực nói: "Ngày mai tớ sẽ giảm cân!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Máy chạy bộ trên lầu ấy, hai tiếng sau khi ăn có thể lên đó chạy bộ."

Lâm Miếu hừ một tiếng, thà chết chứ không chịu khuất phục đi chạy bộ.

Mười phút sau, cậu bủn rủn nhắn tin cho cha mình: "Cha, hay là cha nghỉ việc đi."

Lâm Kiến Hưng: ???

Lâm Miếu: "Chúng ta đem thẻ ngân hàng bỏ trốn đi."

Lâm Kiến Hưng: "Chẳng phải thẻ ngân hàng ở chỗ Tiểu Hoắc à?"

Lâm Miếu sực nhớ ra cha cậu sợ mình xài tiền bậy bạ nên giao thẻ ngân hàng cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Dưới lầu, dì Trần nghe tiếng chạy bịch bịch trên lầu thì vừa đau lòng vừa khó hiểu, "Sao tự dưng Tiểu Lâm lại đòi giảm cân? Mập chỗ nào chứ? Khó khăn lắm mới có chút thịt mà."

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi trên sofa, vừa lật xem thực đơn vừa nói: "Chỉ rèn luyện sức khỏe thôi ạ."

Tối hôm đó, Lâm Miếu nằm dài trên giường than vãn, "Mệt quá, mỗi chân quá....."

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi cạnh giường xoa chân cho cậu.

"Chạy hết nổi rồi," cậu uể oải lắm bả, "Thôi, mai không ăn cơm nữa đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên tắt đèn rồi ôm người vào lòng, đột nhiên nói: "Mai ăn tôm hùm đấy."

Lâm Miếu: "....."

Ngày hôm sau, để ngăn mình ăn tôm hùm, Lâm Miếu ỏ lì trên lầu hai không chịu xuống.

Không thấy thì sẽ không thèm, Lâm Miếu nhìn chăm chăm sách giáo khoa trước mắt --- Trong tim mình chỉ có học tập thôi.

Điện thoại bỗng "ting" một tiếng.

Hoắc Dĩ Xuyên gửi ảnh tới.

Lâm Miếu mở ra xem, con tôm hùm hấp tỏi đỏ au bất thành  
linh đập vào mắt, cứ như sắp lọt vào miệng cậu vậy.

Lâm Miếu siết chặt nắm đấm rồi tắt máy.

Mấy giây sau, cậu tức tối bật điện thoại lên, "Hoắc Dĩ Xuyên,  
cậu thật đáng ghét!"

Hoắc Dĩ Xuyên trả lời ngay: "Cảm ơn nha."

Lâm Miếu: "Tớ có khen cậu đâu!"

Hoắc Dĩ Xuyên chia sẻ một đường link: Ghét nghĩa là thích,  
mấy người này hay khẩu thị tâm phi lắm.

Lâm Miếu: "....."

## Chương 9: Cậu Có Thấy Gì Không?

### DTV-EBOOK

Cuối cùng chữ trong sách như biến thành một con tôm hùm bự thơm lừng, Lâm Miểu nhăn mặt, xoa cái bụng đang sôi ọc ọc rồi hậm hực xuống lầu ăn tôm hùm.

Cậu nhai thịt tôm thơm ngon, nghiêm túc tuyên bố với Hoắc Dĩ Xuyên, "Ghét không phải là thích đâu, cậu đừng xem mấy thứ vớ vẩn kia nữa, toàn gạt người thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi đối diện cậu, chống má nhìn cậu rồi bình tĩnh nói: "Thế à?"

Cơm nước xong xuôi, Lâm Miểu cảm thấy hôm qua chạy bộ thật uổng công, còn lâu mới tiêu được bốn ký thịt.

Cậu biết Hoắc Dĩ Xuyên chỉ kiếm cớ để mình ở lại đây làm gối ôm miễn phí thôi.

Không phải cậu không chịu mà là muốn hắt trả tiền.

"Hoắc Dĩ Xuyên," cậu ngập ngừng nói, "Gia hạn cũng được nhưng không thể miễn phí được."

Hai năm nay cậu và cha mình để dành được khoảng một trăm ngàn, tính cả lãi vẫn còn nợ Hoắc Dĩ Xuyên hơn sáu trăm ngàn. Nợ lớn như vậy, không tranh thủ kiếm tiền thì chừng nào mới trả xong.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn bộ dạng nghiêm túc của cậu rồi nói: "Vậy thì mỗi ngày một trăm." (~350 ngàn)

Lâm Miểu kỳ kèo, "Thêm một trăm nữa đi."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn vỏ tôm hùm trên bàn, "Một trăm đó nằm trong bụng cậu kia."

Lâm Miếu ghen hòng, đang tính tiền ăn của cậu chứ gì!

"Sau này tớ có thể ăn món rẻ hơn."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ không ăn được."

Lâm Miếu: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên ung dung nói: "Thẻ ngân hàng của cậu đang ở chỗ tớ, thêm một trăm hay bớt một trăm cũng như nhau thôi."

"Khác chứ," Lâm Miếu cãi lại, "Thẻ ở chỗ cậu nhưng tiền là của tớ."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu không sợ tớ trộm tiền của cậu à?"

"Không." Lâm Miếu nghĩ mặc dù Hoắc Dĩ Xuyên keo kiệt nhưng sẽ không bao giờ trộm tiền người khác.

Hắn chỉ nghĩ trăm phương ngàn kế moi tiền người khác thôi.

Nhưng đừng moi tiền của mình chứ! Cậu lắm bả: "Cậu đừng gấp nghề tiền của tớ nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên ngược nhìn cậu, "Vậy tớ nên gấp nghề gì đây?"

Lâm Miếu cúi đầu nhìn mình --- Hình như cũng chẳng có gì để gấp nghề cả.

Chủ nợ gấp nghề tiền của cậu cũng đúng thôi.

Ban đêm Lâm Miếu đến "Mạc Sắc" làm thêm, trong giờ giải lao cậu hỏi Hứa Nguyệt có cách nào giảm cân nhanh không?

Hứa Nguyệt bắn khoăn nói: "Cậu có mập đâu mà đòi giảm cân?"

Lâm Miếu: "Tôi nợ người ta bốn ký thịt."

Hứa Nguyệt: "Hả?"

Lâm Miếu không biết giải thích sao nên đành phải nói có người bắt mình giảm bốn ký.

Hứa Nguyệt lập tức nổi giận, "Sao nhiều chuyện quá vậy, bộ họ gây lắm à?!"

Lâm Miếu nhớ đến cơ ngực săn chắc của Hoắc Dĩ Xuyên, "Cậu ấy không gây."

Hứa Nguyệt: "Vậy sao bắt cậu phải gây?!"

Lâm Miếu: "Vì tôi ăn gạo nhà cậu ấy."

Hứa Nguyệt: "....."

Hứa Nguyệt ủng hộ bạn mình vô điều kiện, "Ăn gạo nhà cậu ta thì sao? Gạo rẻ mà."

Lâm Miếu: "Còn có bào ngư, hải sâm, tôm hùm nữa....."

Hứa Nguyệt bưng thùng rượu bỏ đi.

Lâm Miếu tưởng đã hết giờ giải lao nên vội vàng đi theo giúp đỡ.

Cậu đã làm ở "Mạc Sắc" hơn một năm, hể tối nào rảnh thì đến.

Đây là việc làm thêm có giờ giấc tự do nhất và mức lương cao nhất mà cậu tìm được, đồng nghiệp và chủ quán cũng rất thân thiện.

Chủ quán tên Hạ Tòng Sơn, lần đầu Lâm Miếu gặp hắn, hắn đeo dây chuyền vàng to tổ chảng, nhìn như ông trùm xã hội đen.

Tối hôm đó cậu có tiết, khi tan học đã hơn chín giờ.

Tiểu Trịnh lái xe tới đón cậu, Hoắc Dĩ Xuyên mới tan sở ngồi ở ghế sau.

Xe chạy được nửa đường thì Lâm Miếu phát hiện đây không phải đường về nhà.

Hoắc Dĩ Xuyên nói đi đưa hồ sơ trước.

Họ dừng lại trước một tòa nhà giống như hàng rào bằng kính, ánh đèn sặc sỡ phản chiếu trên cửa.

Tiểu Trịnh cầm hồ sơ xuống xe rồi đi vào trong.

Lâm Miếu ôm ba lô tò mò nhìn qua cửa xe. Đúng lúc này, hai người đàn ông bước ra rồi ôm nhau hôn đắm đuối ngay trước cửa.

Lâm Miếu trợn mắt há hốc mồm nhìn sững.

Hoắc Dĩ Xuyên bên cạnh im lặng nhìn cậu chăm chăm.

Sau đó hắn trông thấy Lâm Miếu lén lút giơ điện thoại lên chụp hình.

"Hoắc Dĩ Xuyên," Lâm Miếu hỏi hắn, "Cậu có thấy gì không?"

Ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên tối đi, yết hầu nhấp nhô, vô thức siết chặt tay, "Thấy....."

Lâm Miếu quay sang mở ảnh cho hắn xem, "Cậu nhìn này, ở đây đang tuyển phục vụ bán thời gian, lương cao ghê luôn!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu nhìn, trông thấy cậu chụp thông báo tuyển dụng ở cửa.

"..... Cậu chỉ thấy mỗi việc làm thêm thôi à?"

Lâm Miểu quay đầu nhìn hai người ôm nhau ở cửa, bỗng nhiên bật mắt Hoắc Dĩ Xuyên rồi nói khẽ: "Không được nhìn, sẽ bị lộ đó."

Bàn tay trên mắt nóng hổi, Hoắc Dĩ Xuyên khàn khàn hỏi, "Cậu không thấy..... kỳ à?"

Lâm Miểu: "Đúng là hơi kỳ thật."

Trong lòng Hoắc Dĩ Xuyên chùng xuống.

Sau đó hẳn nghe thấy Lâm Miểu lẩm bẩm: "Sao lại hôn ở cửa chứ, có người ra vào mà."

Hoắc Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi gỡ tay Lâm Miểu xuống, phát hiện vành tai cậu ửng đỏ, chắc vì thấy người ta hôn môi nên mắc cỡ.

Hoắc Dĩ Xuyên nắm chặt cổ tay cậu, "Đó là hai người đàn ông đấy."

Lâm Miểu nhú mày, "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu phân biệt giới tính à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không phải."

Lâm Miểu: "Vậy cần gì để ý đó là hai người đàn ông hay hai phụ nữ chứ."

Hoắc Dĩ Xuyên ngả người dựa vào ghế, "Ừ, kệ họ."

Lâm Miếu cũng chẳng biết hẳn bị sao, khi quay đầu lại thì hai người kia đã đi mất.

Cậu nhìn thông báo tuyển dụng ở cửa rồi hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên, buổi tối tớ làm thêm ở đây được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không được."

"Sao thế?" Lâm Miếu thắc mắc, "Ngày nào cậu cũng về khuya lác khuya lơ, tớ chẳng có gì để làm cả."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Rảnh thì học bài đi."

"Không ảnh hưởng đến việc học đâu," Lâm Miếu ra sức chứng minh, "Học kỳ này tớ còn giành được học bổng nữa đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy chia cho tớ một ít đi."

Lâm Miếu: "....."

"Hoắc tổng đâu rồi?" Bên ngoài chợt vang lên một giọng nói say khướt, Lâm Miếu quay sang, trông thấy một người đàn ông cao to vạm vỡ khoác vai Tiểu Trịnh lão đảo đi tới, trên cổ đeo dây chuyền vàng sáng chói.

"Đã tới đây mà sao không vào uống một ly."

Hắn đi tới trước xe, vừa cúi đầu xuống thì thấy Lâm Miếu trong xe.

"À hiểu rồi," hắn lè nhè cười nói, "Khá lắm Hoắc Dĩ Xuyên, tìm đâu ra người đẹp thế hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên làm ngơ rồi gọi Tiểu Trịnh kéo con ma men này đi. Để Lâm Miếu bỏ ý định đến đây làm thêm, hắn nói thẳng: "Anh ta là chủ chỗ này đấy." Nhìn cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Ai ngờ hai mắt Lâm Miếu sáng rực, giờ hình chụp trong điện thoại lên hỏi: "Anh đang tuyển phục vụ hả? Cho em làm được không?"

Hạ Tòng Sơn vung tay lên, "Tất nhiên là được rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không được."

"Sao không được," Lâm Miếu bất mãn nói, "Chủ quán đồng ý rồi mà."

"Vô ích thôi," Hoắc Dĩ Xuyên vừa lạnh lùng vừa độc ác nói, "Ngày mai phá sản rồi."

Lâm Miếu, Hạ Tòng Sơn: "....."

## Chương 10: Sống Lâu Trăm Tuổi

### DTV-EBOOK

Hạ Tòng Sơn hùng hổ xông tới nhưng bị Tiểu Trịnh kéo lại, vừa mắng vừa giãy giụa đòi liễu mạng với Hoắc Dĩ Xuyên.

"Mi mới phá sản, ngày mai công ty mi mới phá sản!"

"Hoắc Dĩ Xuyên, mi xuống đây, hôm nay ông không đập mi thì không phải họ Hạ nữa!"

"Mi ra đây....."

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên ngồi trong xe, nghe giọng Hạ Tòng Sơn xa dần thì lạnh lùng nói: "Cậu thấy chưa, anh ta dữ lắm."

Lâm Miếu bất bình thay chủ quán, "Tại cậu trù quán người ta phá sản chứ bộ."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Anh ta cũng trù công ty tớ phá sản mà."

Lâm Miếu: "..... Ừ, vậy thì huề nhau."

Cậu hỏi: "Vậy tớ làm thêm được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên vẫn nói: "Không được."

Sao không được? Lâm Miếu hơi bực, cảm thấy Hoắc Dĩ Xuyên quản nhiều quá, mình đâu chiếm dụng thời gian ngủ của hắn, sao vẫn không được làm thêm chứ?

Cậu kiếm tiền nhiều một chút cũng có thể trả nợ cho Hoắc Dĩ Xuyên sớm hơn mà.

Tiểu Trịnh trở lại xe rồi chở họ về Thịnh Đình.

Lâm Miếu bực bội không thềm để ý Hoắc Dĩ Xuyên. Nhưng sau khi về nhà cậu lại nguôi giận, bám theo Hoắc Dĩ Xuyên đòi làm thêm ở chỗ Hạ Tòng Sơn, Hoắc Dĩ Xuyên đi đến đâu thì cậu theo đến đấy.

"Hoắc Dĩ Xuyên, cậu cho tớ làm thêm đi mà."

"Thông báo tuyển dụng nói làm mấy tiếng cũng được, tớ sẽ về sớm."

"Hoắc Dĩ Xuyên....."

Cuối cùng Hoắc Dĩ Xuyên kéo người vào chần, "Ngủ đi."

Lâm Miếu rầu rĩ nói: "Không ngủ được."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ không tin."

Lâm Miếu: "....." Tớ dễ ngủ vậy sao?!

"Hoắc Dĩ Xuyên," Lâm Miếu xụ mặt hỏi hần, "Cậu có biết tại sao ông của Tiểu Minh có thể sống đến một trăm tuổi không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vì không làm thêm."

Lâm Miếu: "....."

"Không phải," Lâm Miếu đính chính, "Vì ông ấy không xen vào việc của người khác."

Hoắc Dĩ Xuyên cup mắt nhìn cậu, thờ ơ hỏi: "Cậu nghĩ tớ xen vào việc của người khác à?"

Lâm Miếu chợt cảm thấy như mình vừa lỡ lời, "Không phải....."

Cậu nắm chần lăm bầm: "Nhưng tớ thật sự rất muốn kiếm tiền."

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng một lát rồi chậm rãi nói: "VẬY cậu phải nhớ cho kỹ mấy điều sau."

Lâm Miếu: "Gì thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay vuốt nhúm tóc vểnh lên của cậu, "CÓ khách mắNG cậu thì sao?"

Lâm Miếu kính nghiệp đáp: "Nhìn."

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "MắNG lại."

Lâm Miếu: "HẢ?"

Lâm Miếu thấp thỏm nói: "Sếp Hạ sẽ trừ lương đó."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Anh ta không dám đâu."

"Thật không?" Lâm Miếu yên tâm hơn, "ĐƯỢC thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi tiếp: "Nếu gặp nguy hiểm thì sao?"

Lâm Miếu: "GỌI bảo vệ."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu: "CÓ người xin số điện thoại của cậu thì sao?"

Lâm Miếu: "KHÔNG cho."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nếu họ đi theo năn nỉ cậu thì sao?"

Lâm Miếu: "Nói tở không có điện thoại."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Lỡ họ không tin thì sao?"

Lâm Miếu nghĩ ngợi rồi nói: "VẬY thì cho đại một số nào đó."

Hoắc Dĩ Xuyên ậm ừ.

Lâm Miếu háo hức hỏi, "Vậy tớ đi làm được chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên kéo chiếc chăn cậu đang nắm chặt rồi nói: "Khi nào tan ca thì gọi Tiểu Trinh tới đón cậu nhé."

"Được." Lâm Miếu cười tí mắt.

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ngủ được chưa?"

Lâm Miếu lập tức nhắm mắt lại, "Ngủ nè."

Khóe môi Hoắc Dĩ Xuyên nhếch lên, đưa tay tắt đèn.

Ngày hôm sau, Hoắc Dĩ Xuyên gọi điện cho Hạ Tòng Sơn, đêm đó Lâm Miếu đi làm. Đây là lần đầu tiên cậu đến một nơi như vậy, ánh đèn mờ ảo làm cậu hơi bối rối.

Hạ Tòng Sơn bảo cậu đến gặp quản lý. Quản lý là một đại mỹ nữ vô cùng quyến rũ, đưa cho cậu một bộ đồng phục rồi gọi một cô gái trẻ tuổi Lâm Miếu tới, bảo cậu đi theo cô bưng rượu.

"Tôi là Hứa Nguyệt." Cô gái có vẻ rất hoạt bát, nhưng đeo khẩu trang màu đen nên không thấy rõ mặt.

"Tôi là Lâm Miếu." Lâm Miếu đi theo cô len lỏi qua đám đông, giờ mới thấy hầu hết nhân viên phục vụ đều đeo khẩu trang màu đen như đồng phục.

Lâm Miếu hỏi Hứa Nguyệt, "Vậy..... tôi có cần đeo khẩu trang không?"

"Sao cũng được," Hứa Nguyệt nói, "Muốn đeo thì đeo."

Cô quay đầu nhìn Lâm Miếu, "Chắc cậu phải đeo thôi, nếu không sẽ bận lắm đấy."

"Hả?" Lâm Miếu nhất thời không hiểu, chưa đi được mấy bước đã bị người chặn lại xin số điện thoại.

Lâm Miếu: "Tôi không có điện thoại."

Quả nhiên người kia không tin, Lâm Miếu đành phải nói bừa một dãy số, ai ngờ người kia không nhớ nên hỏi lại lần nữa.

Lâm Miếu: "....." Chết rồi, quên mất lúc này đọc số gì.

Cậu ấp úng nhắc lại.

"Không đúng," người kia nói, "Hình như lúc này có số 9 mà, sao giờ không có? Đây đâu phải số lúc này đúng không?"

Lâm Miếu hết sức khó xử.

Hứa Nguyệt vội viện cớ phải làm việc rồi kéo cậu chạy đi.

Chốc lát sau lại có người xin số.

Lâm Miếu sợ mình không nhớ rõ nên cho số của Hoắc Dĩ Xuyên.

Sau đó có thêm mấy người hỏi, Lâm Miếu đành phải tiếp tục cho số của Hoắc Dĩ Xuyên.

Hứa Nguyệt chu đáo lấy cho cậu một cái khẩu trang.

Trong góc quán lơ mờ, Hoắc Dĩ Xuyên dựa vào sofa êm ái, tay cầm ly rượu, nhìn chằm chằm Lâm Miếu mặc sơ mi trắng quần tây đen, thấy hết người này đến người khác chặn cậu lại rồi nói gì đó.

Hạ Tòng Sơn bên cạnh xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, "Ái chà, còn đích thân tới canh chừng nữa à? Công ty Hoắc tổng sắp phá sản hay sao mà rảnh quá vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên uống một hớp rượu rồi nói: "Sau này cấm khách xin số nhân viên phục vụ đi."

Hạ Tòng Sơn: "Miệng của người ta mà, làm sao tôi cấm được?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy mai trả nợ cho tôi đi."

Hạ Tòng Sơn nói ngay: "Cấm, nhất định phải cấm rồi, ngày mai tôi sẽ dán thông báo ở cổng."

Lúc này Hoắc Dĩ Xuyên mới bỏ qua chủ đề tiền bạc, "Bảo người của anh để ý kỹ một chút."

Hạ Tòng Sơn định hỏi cậu có trả lương không mà sai bảo bọn họ?

Nhưng nghĩ tới số tiền còn nợ Hoắc Dĩ Xuyên, Hạ Tòng Sơn lại cảm thấy hẳn có thể sai bảo tùy ý.

"Yên tâm đi," Hạ Tòng Sơn cam đoan, "Không ai dám gây sự ở chỗ tôi đâu, dù cậu ấy muốn đánh người thì tôi cũng sẽ đè người xuống cho cậu ấy đánh, được chưa?"

Khi Lâm Miếu tan ca đã là mười hai giờ đêm.

Cậu đeo ba lô ra ngoài, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên đứng ở cổng.

"Hoắc Dĩ Xuyên," cậu mừng rỡ nói, "Tớ tưởng cậu về trước rồi chứ."

"Tớ định về," Hoắc Dĩ Xuyên lấy điện thoại ra, thản nhiên nói, "Nhưng đêm nay có mấy người gọi cho tớ, kêu tớ là em yêu, nói sẽ chờ tớ."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 11: Thích Gì?

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu hết sức khó xử, đành phải giả ngu, "Ồ..... Nhiều người thích cậu vậy sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên hờ hững hỏi: "Thích tớ hay là thích ai?"

Lâm Miếu thành khẩn nói ngay: "Thích cậu đó."

Hoắc Dĩ Xuyên liếc cậu một cái rồi dứt tay vào túi đi tới trước, "Về thôi."

Lâm Miếu vội vàng đuổi theo, sau khi lên xe cậu do dự một hồi, cuối cùng vẫn thú nhận với Hoắc Dĩ Xuyên: "Thật ra tớ đã cho người khác số của cậu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao thế?"

"Tớ không nhớ được số đã bịa," Lâm Miếu nói, "Nên lỡ miệng nói ra số của cậu."

Cậu chột dạ cam đoan: "Lần sau tớ không làm thế nữa đâu, tớ sẽ cho số của mình."

"Không cần," Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói, "Cho số của Tiểu Trịnh ấy."

"Hả?" Lâm Miếu nhìn Tiểu Trịnh đang lái xe phía trước, "Vậy có được không?"

Tiểu Trịnh: "Cứ cho số của tôi đi, tôi có nhiều điện thoại lắm."

Nhiều điện thoại? Lâm Miếu tò mò hỏi: "Anh có mấy cái?"

Tiểu Trịnh: "Một cái của tài xế, một cái của vệ sĩ, một cái của trợ lý....."

Trong đầu Lâm Miếu chợt hiện ra cảnh Tiểu Trịnh đeo điện thoại đầy mình đi khắp nơi. Cậu ngơ ngác quay sang nhìn Hoắc Dĩ Xuyên, "Nhiều số vậy cậu có phân biệt được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên đáp tỉnh bơ, "Tớ chỉ lưu một số thôi."

Tiểu Trịnh: "Đúng vậy, Hoắc tổng chỉ lưu một số thôi."

Lâm Miếu tìm số Tiểu Trịnh trong điện thoại của mình, "Vậy số tôi lưu thì sao?"

Tiểu Trịnh: "Cũng giống Hoắc tổng."

Lâm Miếu nghĩ ngợi, "Hình như cho người khác không ổn lắm đâu?"

Tiểu Trịnh lại đọc một dãy số.

Lâm Miếu hỏi: "Đây là số gì thế?"

Tiểu Trịnh: "Bán bảo hiểm."

Lâm Miếu: "....." Hả, anh còn làm thêm nghề này nữa sao?

Ngày hôm sau, khi Lâm Miếu đến "Mạc Sắc" thì ngoài cổng dán một thông báo to đùng, trên đó ghi "Cấm xin số nhân viên phục vụ".

Lâm Miếu nghĩ ông chủ Hạ quả là người tốt, giải quyết vấn đề nhanh thật.

Từ đó trở đi rất ít người xin số Lâm Miếu, lâu lâu chỉ có một hai kẻ "biết luật mà còn phạm luật", mới nói mấy câu đã bị bảo vệ đột ngột xuất hiện kéo đi.

Lâm Miếu cứ thế làm thêm ở đây, ban ngày đi học, ban đêm có rảnh thì đến, tan ca lại về Thịnh Đình làm gối ôm cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Cậu từ từ dành dụm tiền, cũng dần quen với sự ôm ấp của Hoắc Dĩ Xuyên, mới đầu còn ngại ngùng nhưng về sau đã thành thói quen.

Anh em tốt thôi mà, ngủ chung cũng đâu có sao, hướng hồ Hoắc Dĩ Xuyên còn trả tiền nữa. Trời lạnh hai người ôm nhau ngủ cũng rất ấm.

Cậu không đi sâu tìm hiểu nguyên nhân Hoắc Dĩ Xuyên mất ngủ, cũng không ngờ hai năm lại trôi qua nhanh vậy.

Chớp mắt cậu lại tăng thêm bốn ký.

Không hỏi được cách giảm cân từ Hứa Nguyệt, cậu định lát nữa tan ca sẽ hỏi Tiểu Trịnh.

Dì Trần nấu ăn ngon thế mà Tiểu Trịnh không hề mập, chắc là biết cách giảm cân.....

Nhưng sau đó cậu sực nhớ ra Tiểu Trịnh nói sáng nào mình cũng chạy bộ tám cây số.

Lâm Miếu lập tức cảm thấy hai chân bủn rủn.

Cậu lơ đãng và phải một nhân viên phục vụ đi tới từ phía đối diện, đựng đồ khay rượu trên tay người ta.

"Xin lỗi....." Lâm Miếu rối rít nói rồi phụ giúp thu dọn ly rượu rơi xuống đất.

Ánh đèn hơi tối nhưng không hiểu sao Lâm Miếu cảm thấy người trước mắt khá quen.

Người này cũng đeo khẩu trang như cậu, che kín nửa mặt nên nhất thời cậu không nhận ra được.

"Xin lỗi, tôi sơ ý quá....."

Người kia lắc đầu, dọn dẹp xong thì bỏ đi.

Lúc tan ca, Lâm Miểu vào phòng thay đồ, vừa vén màn đi ra thì bắt gặp người đêm nay mình đụng trúng cũng đi vào phòng nghỉ.

Lâm Miểu lúng túng không biết làm sao, hấp tấp kéo màn lại như ăn trộm.

Qua khe màn, cậu thấy người kia tháo khẩu trang rồi lấy kính ra đeo lên.

Lâm Miểu giật nảy mình --- Đây không phải thầy Dư dạy toán sao?!

Hèn gì vừa thấy anh cậu đã muốn trốn ngay, chỉ sợ anh khảo bài mình thôi!

Tối hôm đó trước khi ngủ, Lâm Miểu đếm lại tiền tiết kiệm của mình rồi hài lòng chui vào chăn, còn chủ động rúc vào ngực Hoắc Dĩ Xuyên.

Hoắc Dĩ Xuyên kéo chăn đắp kín cho cậu.

"Hoắc Dĩ Xuyên," Lâm Miểu ngập ngừng nói, "Hôm nay đi làm tớ đã thấy một người."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chỗ Hạ Tòng Sơn sắp phá sản hay sao mà cậu chỉ thấy mỗi một người thôi vậy?"

Lâm Miểu: "....."

"Không phải," Lâm Miểu giải thích, "Ý tớ là người quen ấy."

Nhưng ngẫm lại hình như không đúng lắm, Hứa Nguyệt cũng là người quen, thế thì đâu phải một người.

Hoắc Dĩ Xuyên quay đi, bả vai run run như đang nín cười.

Rõ là hấn cố ý mà! Lâm Miểu hậm hực nói: "Là người quen ở trường tớ."

Hoắc Dĩ Xuyên quay mặt lại, "Ừ, rồi sao nữa?"

Lâm Miểu hơi nguôi giận, "Nhưng tớ cứ thấy là lạ."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Lạ chỗ nào?"

"Nhìn anh ấy đâu có nghèo," Lâm Miểu nói, "Sao lại đến đó làm chứ?" Thầy dạy toán của họ toàn mặc đồ hiệu, nhìn là biết không rẻ, nghe nói nhà rất giàu, có người nói anh là bà con của hiệu trưởng nữa.

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chắc họ thích đi làm."

Lâm Miểu: "Ai lại thích đi làm chứ?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chẳng phải cậu cũng thích à?" Hồi trước còn nũng nịu chơi xấu đòi đi cho bằng được.

Lâm Miểu cãi lại: "Tớ đâu có thích, tớ chỉ muốn kiếm tiền thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu nhìn cậu, "Vậy cậu thích gì?"

Lâm Miểu đáp ngay: "Thích tiền!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên tắt đèn ngủ, "Hôm nay về trễ, trừ một trăm."

Lâm Miểu cảm thấy như trời đất sụp đổ.

## Chương 12: Phải Đổi Giường

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu há miệng sững sốt hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay lột áo ngủ của Hoắc Dĩ Xuyên.

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Cậu làm gì vậy?"

Lâm Miếu: "Để tớ xem có phải lương tâm cậu đen thui rồi không."

Cậu chỉ về trễ mấy phút vì trốn thầy giáo mà đòi trừ một trăm luôn sao?

"Tớ ngủ với cậu một đêm mới được một trăm, trừ xong khác nào ngủ miễn phí hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói, "Vậy cậu đừng ngủ nữa."

Lâm Miếu sờ đệm giường êm ái dưới người, "Tớ có bị mất ngủ đâu, sao lại không ngủ chứ?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ngủ cũng chẳng có tiền đâu."

Lâm Miếu tức giận nằm đè lên Hoắc Dĩ Xuyên, "Không được, không cho trừ."

Nhiệt độ cơ thể tiếp xúc với nhau qua áo mỏng, Lâm Miếu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên thở hổn hển rồi hít sâu mấy lần.

Lâm Miếu tưởng mình đè hấn đau nên chống tay ngồi dậy, dặng chân ngồi trên bụng hấn.

Hoắc Dĩ Xuyên lại thở d.ốc.

Lâm Miếu: "..... Tớ nặng vậy sao?" Đè cậu ngạt thở luôn à?

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu chăm chăm với vẻ mặt khó đoán rồi nói khẽ: "Xuống đi."

Lâm Miếu cò kè mặc cả, "Vậy cậu không được trừ tiền tớ."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, "Không xuống thật à?"

Lâm Miếu: "Không trừ tiền thì tớ mới xuống....."

Còn chưa nói hết thì Hoắc Dĩ Xuyên đã đưa tay đè cậu nằm sát ngực mình, "Vậy cứ ngủ thế này đi."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu nằm trên ngực Hoắc Dĩ Xuyên cả đêm, tức đến nổi suýt mất ngủ.

Keo gì mà keo dữ vậy, thà bị đè chứ không chịu mất một trăm tệ sao?!

Ngày hôm sau, khi Lâm Miếu thức giấc thì Hoắc Dĩ Xuyên đang rửa mặt trong phòng tắm.

Lâm Miếu đoán hẳn bị đè cả đêm ngủ không ngon nên mới dậy sớm như vậy.

Đáng đời, Lâm Miếu ôm chần trở mình --- Đây là kết cục dành cho đồ keo kiệt đó.

Trong giờ học, Lâm Miếu nhìn thầy Toán giảng bài trên bục như thường lệ rồi hỏi thăm Tưởng Nhạc Minh bên cạnh, "Cậu nghĩ thầy Dư có thích đi làm không?"

Tưởng Nhạc Minh cũng nói như cậu: "Ai lại thích đi làm chứ?"

Hắn liếc nhìn thầy giáo rồi nói nhỏ: "Thầy ấy giảng bài hơi hợt ghê, chắc chỉ ước cho mau hết giờ thôi."

Lâm Miếu: "Chắc thầy ấy không thích dạy mà thích....."

Tưởng Nhạc Minh: "Thích gì?"

Lâm Miếu khựng lại, cảm thấy không tiện nói chuyện riêng tư của người khác nên đành phải nói: "Chẳng biết nữa."

Tưởng Nhạc Minh cũng không để ý mà nằm bò ra bàn than vãn: "Sao chưa tan học nữa, đói chết đi được."

Lâm Miếu cũng đói, nhưng nhớ tới bốn ký thịt còn nợ Hoắc Dĩ Xuyên thì thở dài náo nức, quyết định trưa nay sẽ ăn rau.

Điện thoại trong ba lô rung lên, Lâm Miếu lấy ra xem, thấy Hoắc Dĩ Xuyên nhắn tới.

"Mấy giờ tan học? Để Tiểu Trịnh tới đón cậu."

Lâm Miếu khó hiểu, "Đi đâu thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Công ty."

Lâm Miếu mờ mịt hỏi: "Đến công ty cậu làm gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ muốn ngủ trưa."

Lâm Miếu ngẩn ngơ, "Cậu có bao giờ ngủ trưa đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tối qua ngủ không ngon."

Lâm Miếu nghĩ ngợi, "Vậy cậu trả lại một trăm tệ cho tớ đi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Trong lòng cậu chỉ có tiền thôi à?"

Lâm Miếu: "Chứ sao nữa?"

Hồi lâu sau Hoắc Dĩ Xuyên mới trả lời: "Được thôi."

Lâm Miếu tìm lại được một trăm tệ hết sức vui vẻ, "VẬY ăn trưa xong tớ sẽ đến."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tối công ty ăn luôn."

Lâm Miếu: "Thôi, ở trường có căng tin mà."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Miễn phí."

Lâm Miếu: "Ừ, mười lăm phút nữa tan học đấy."

Mười lăm phút sau, Tiểu Trịnh xuất hiện ở cổng trường đón Lâm Miếu đến công ty.

Hắn bảo Lâm Miếu đi trước rồi lái xe vào ga ra.

Lâm Miếu gặp cha mình ở cổng chính.

"Con trai?" Lâm Kiến Hưng mặc đồng phục bảo vệ, đơn đả hỏi, "Sao con lại tới đây?"

Lâm Miếu đáp: "Con đến tìm Hoắc Dĩ Xuyên."

Nghe xong Lâm Kiến Hưng kéo cậu lại nói: "Đúng lúc lắm, con bảo Tiểu Hoắc trả lại thẻ ngân hàng đi."

Lâm Miếu thắc mắc: "Sao thế ạ?"

Lâm Kiến Hưng: "Để cha giữ cho."

"Không được." Lâm Miếu không đồng ý, cha cậu mà có tiền e là lại bị người ta lừa sạch cho xem.

"Nhưng mỗi tháng con chỉ cho cha năm trăm," Lâm Kiến Hưng bất mãn nói, "Hút thuốc còn không đủ nữa."

Lâm Miếu: "VẬY hút ít thôi."

"Con đòi lại thẻ đi mà," Lâm Kiến Hưng cam đoan, "Cha không tiêu xài bừa bãi đâu."

Lâm Miếu vẫn nói: "Không được."

"Con....." Lâm Kiến Hưng thấy cậu không chịu nghe lời thì hừ lạnh, trở mặt thành một bảo vệ vô tình, "Muốn gặp Hoắc tổng à? Có hẹn trước không?"

Lâm Miếu: "Cậu ấy gọi con đến mà."

Lâm Kiến Hưng: "Có bằng chứng gì không? Giờ lừa đảo nhiều lắm."

Lâm Miếu lấy điện thoại ra cho ông xem tin nhắn, "Cậu ấy gửi cho con nè."

Lâm Kiến Hưng: "Không biết chữ."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu nổi quạu: "Con sẽ bảo Hoắc Dĩ Xuyên trừ lương cha!"

Lâm Kiến Hưng: "Trừ thì trừ, dù sao cũng đâu đưa tiền cho cha."

Lâm Miếu: "Cha!"

Cũng may Tiểu Trịnh đậu xe xong trở lại dẫn Lâm Miếu lên lầu.

Lâm Miếu vừa bước vào phòng Hoắc Dĩ Xuyên đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng.

Trên bàn đặt mấy hộp đồ ăn, Hoắc Dĩ Xuyên ngồi cạnh xem điện thoại, thấy cậu vào mới bóc đĩa: "Ăn đi."

Lâm Miếu đấu tranh nội tâm một lát rồi chậm chạp đi tới, đau lòng nhìn mấy hộp cá thịt kia, khó xử nói: "Tớ đang giảm cân nên chỉ ăn chút xíu thôi."

"Tùy cậu," Hoắc Dĩ Xuyên tỏ vẻ không quan tâm, chỉ nói thêm một câu, "Ăn chùa ngu gì không ăn."

Lâm Miếu lập tức nhịn không được --- Đúng vậy, ăn chùa ngu gì không ăn, có tốn tiền đâu.

Cậu tự nhủ thôi thì ngày mai hẵng giảm cân, hơn kém một ngày cũng chẳng khác gì.

Nghĩ vậy cậu chột thấy trong lòng nhẹ nhõm, vui đầu ăn ngon lành.

Tiểu Trịnh đẩy cửa vào báo cáo lịch trình chiều nay với Hoắc Dĩ Xuyên.

Lâm Miếu đang yên lặng ăn cơm thì nghe Tiểu Trịnh nói: "Bảy giờ tối nay đi ăn với Triệu tiểu thư."

Lâm Miếu ngẩng đầu lên, gấp một cọng rau rồi hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Triệu tiểu thư là ai thế?"

Tiểu Trịnh trả lời thay Hoắc Dĩ Xuyên: "Là đối tượng hẹn hò của Hoắc tổng."

Lâm Miếu sửng sốt, ngơ ngác hỏi: "Cậu sắp kết hôn rồi à?"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói: "Đi xem mắt thôi."

"Chẳng phải xem mắt xong sẽ kết hôn sao?" Lâm Miếu nhai rau, do dự hỏi, "Vậy cậu có cần đổi giường không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao thế?"

Lâm Miếu: "Giường bây giờ ba người nằm không vừa đâu."

Ba người sẽ chật lắm.

## Chương 13: Dễ Dãi Như Vậy

### DTV-EBOOK

Rau trong miệng hình như càng nhai càng dở, Lâm Miếu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói: "Sao lại không vừa, giường lớn thế cơ mà."

Không ngờ Hoắc Dĩ Xuyên thật sự tính toán như vậy, Lâm Miếu hơi cáu, ngủ chung với Hoắc Dĩ Xuyên còn được, nhưng cậu có quen vợ hắn đâu, còn lâu mới thêm ngủ chung với bọn họ.

"Tớ không thích ngủ chung với người khác."

Hoắc Dĩ Xuyên đang gấp thức ăn bỗng dừng lại rồi ngược mắt nhìn cậu, "Chẳng phải đêm nào cậu cũng ngủ chung với tớ à?"

Lâm Miếu ghen hòng, sau đó vội nói: "Hai người thì được, ba người thì không."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thêm tiền cũng không được sao?"

Lâm Miếu trầm mặc một hồi, "Thêm bao nhiêu?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chờ tớ kết hôn rồi tính."

Hắn liếc nhìn rau trong chén Lâm Miếu, "Sao chỉ ăn rau thôi vậy?"

Lâm Miếu nhếch miệng, "Tớ đang giảm cân."

Hoắc Dĩ Xuyên lại hỏi: "Cậu không vui à?"

Lâm Miếu ăn cơm, rầu rĩ nói: "Hơi hơi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao thế?"

Lâm Miếu suy tư một lát rồi nghiêm túc phân tích: "Chắc vì cậu sắp kết hôn mà tớ còn chưa có bạn gái nữa."

Cậu nghĩ đàn ông vẫn hay ganh đua mấy chuyện này mà.

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng ăn cơm tiếp.

Ban đêm Lâm Miếu đi làm ở "Mạc Sắc", cứ tự hỏi Triệu tiểu thư mà Hoắc Dĩ Xuyên xem mắt có ngoại hình thế nào, họ có đi ăn món gì ngon không, nếu đồ ăn dở quá thì cô có mắng Hoắc Dĩ Xuyên không, sau đó không kết hôn với hắn nữa.....

Thấy cậu lơ đãng, Hứa Nguyệt hỏi cậu bị sao, có phải làm hai việc mệt quá không?

"Sau khi việc kia hết hợp đồng thì nghỉ cho khỏe đi."

Lâm Miếu lắc đầu, "Gia hạn rồi."

"Hả?" Hứa Nguyệt khó hiểu, "Làm sao cậu chịu nổi?! Xem cậu kia, mệt đến nổi mặt mũi bơ phờ luôn!"

"Không phải," Lâm Miếu giải thích với cô, "Việc kia chẳng có gì mệt hết."

Hứa Nguyệt: "Đi làm sao không mệt được?!"

Lâm Miếu đành phải nói với cô mình làm gối ôm cho người ta chứ chẳng cần làm gì cả.

"Gối ôm?" Hứa Nguyệt giật mình, "Cho người ta ôm ngủ ấy à?"

Lâm Miếu gật đầu.

Hứa Nguyệt trố mắt, "Nam hay nữ vậy?"

Lâm Miếu: "Đương nhiên là nam rồi." Sao lại là nữ được chứ.

Hứa Nguyệt: "Cậu không sợ à?"

Lâm Miếu khó hiểu: "Sợ gì cơ?"

Hứa Nguyệt: "Lỡ nửa đêm anh ta nổi thú tính đè cậu ra ấy ấy thì sao?! Thật đáng sợ quá đi."

Lâm Miếu: "....."

"Không đâu," Lâm Miếu thản nhiên nói, "Bọn tôi đều là nam mà."

Hứa Nguyệt quay đầu đi, ra hiệu cho cậu nhìn hai người đàn ông đang ôm hôn trong góc.

Lâm Miếu cảm thấy không thể lấy đó làm ví dụ, "Hoắc Dữ Xuyên không giống vậy đâu, cậu ấy đi xem mắt rồi."

Hứa Nguyệt vẫn băn khoăn, "Anh ta không sàm sỡ cậu đấy chứ?"

Lâm Miếu quả quyết: "Không có."

Cậu nghĩ Hoắc Dữ Xuyên ôm mình ngủ có trả tiền nên không tính là sàm sỡ, mặc dù ôm hơi chặt chút xíu.

Giờ tan ca, Tiểu Trịnh tới đón cậu. Lâm Miếu thấy Hoắc Dữ Xuyên không đến thì hỏi Tiểu Trịnh: "Hoắc Dữ Xuyên xem mắt xong chưa?"

Tiểu Trịnh: "Ừm, Hoắc tổng đang ở nhà."

Lâm Miếu ngồi vào xe, mở ghi chú trong điện thoại ra viết: Thấy sắc quên nghĩa.

Khi Lâm Miếu về nhà thì thấy Hoắc Dữ Xuyên mặc áo ngủ ngồi trên sofa xem laptop, ánh đèn sáng ngời rọi vào người hắn.

Lâm Miếu để ba lô xuống rồi rót ly nước uống từng ngụm, đi tới đi lui trong phòng khách, thật lâu sau vẫn chưa uống hết.

Hoắc Dĩ Xuyên không nhìn được nữa, "Đi tắm rồi ngủ đi."

Lâm Miếu: "Ừm."

Cậu chậm chạp đi tới cạnh sofa hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Triệu tiểu thư đẹp không?"

Hoắc Dĩ Xuyên không ngẩng đầu lên, "Ừm."

Lâm Miếu: "Vậy cậu có thích cô ấy không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không biết."

Lâm Miếu "à" một tiếng rồi lại hỏi: "Hai người sắp kết hôn chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên đóng laptop lại, đứng dậy đi lên lầu.

Sao không trả lời? Lâm Miếu không nghĩ ra nguyên do, lên lầu tắm rửa rồi ngoan ngoãn chui vào chăn.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ bật một ngọn đèn vàng ấm áp.

Lâm Miếu nhắm mắt, chốc lát sau lại mở ra hỏi: "Lúc ngủ cô ấy có ngáy không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Không biết."

Lâm Miếu lẩm bẩm: "Vậy cậu hỏi giùm tớ đi."

Nói xong lại bổ sung thêm một câu, "Lúc ngủ tớ không thích ồn ào đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên bình tĩnh hỏi: "Không ồn là được à?"

Lâm Miếu xoắn xuýt một lát rồi nói: "Thêm thật nhiều tiền thì được."

Dù sao Hoắc Dĩ Xuyên ngủ ở giữa cũng ôm vợ mình.

Lỡ hăn muốn hôn vợ thì sao?

Trong đầu Lâm Miếu ong ong, tam quan lung lay sắp đổ.

"Hoắc Dĩ Xuyên," gò má cậu nóng lên, "Cậu..... cậu đã bao giờ hôn môi chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên cup mắt nhìn cậu, "Cậu muốn hôn à?"

"Không phải!" Mặt Lâm Miếu đỏ rần, "Cậu đừng nói lung tung, tớ, tớ chỉ tò mò nên hỏi cho biết thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Hôn rồi."

Trong lòng Lâm Miếu chợt thấy khó chịu, "Cậu hôn Triệu tiểu thư à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không phải."

Lâm Miếu giật mình, "Cậu còn có bạn gái khác nữa sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không có."

Không có mà lại hôn à! Lâm Miếu quay lưng về phía hăn, lầm bầm nói: "Thì ra cậu dễ dãi như vậy."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Hôn là dễ dãi à? Thế cậu chưa từng hôn ai sao?"

Lâm Miếu quay mặt lại, "Chưa, tớ vẫn còn giữ nụ hôn đầu đấy nhé!"

Hoắc Dĩ Xuyên bỗng nhếch miệng cười với vẻ sâu xa.

Lâm Miếu tưởng hắn đang cười nhạo mình nên hậm hực nói: "Hôn rồi thì ngon lắm sao?! Sau này tớ sẽ mách vợ cậu!"

Hoắc Dĩ Xuyên thờ ơ đáp, "Tùy cậu."

Da mặt thật là dày! Lâm Miếu không thèm để ý tới hắn nữa mà nhắm mắt ngủ.

Ngoài cửa sổ đêm đen như mực, cơn buồn ngủ ập đến, Lâm Miếu dần thở đều đều, chìm vào giấc ngủ say.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, hàng mi cong dài phủ bóng mờ dưới mắt, trong ánh đèn vàng môi cậu càng đỏ hơn.

Hoắc Dĩ Xuyên từ từ cúi đầu xuống.

Nụ hôn đầu tiên? Hắn cắn nhẹ môi người trong ngực rồi thì thầm: "Hai năm trước đã mất rồi."

## Chương 14: Hình Như Môi Sưng Lên

### DTV-EBOOK

Buổi sáng ngủ dậy, Lâm Miếu vào toilet rửa mặt, vừa ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương thì thấy môi có vẻ hơi sưng.

Cậu băn khoăn nghĩ chẳng lẽ mình bị côn trùng cắn sao?

Cậu đi xuống lầu tìm Hoắc Dĩ Xuyên, "Hoắc Dĩ Xuyên, hình như môi tớ sưng lên thì phải."

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi trước bàn ăn, ung dung cắn sandwich, "Hay là cậu tự cắn mình trong lúc mơ?"

Lâm Miếu nghĩ ngợi, không nhớ nổi đêm qua mình mơ thấy gì, "Chẳng nhớ nữa."

Cậu đi tới trước mặt Hoắc Dĩ Xuyên, "Cậu nhìn xem có sưng rõ lắm không?"

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi im, một lát sau mới nói: "Không có."

"Vậy là tốt rồi," Lâm Miếu ngồi xuống ăn sáng, "Nếu không sẽ bị đám Tưởng Nhạc Minh cười chết."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chẳng phải sáng nay cậu không có lớp à?"

"Bài tập nhóm của bọn tớ vẫn chưa làm xong," Lâm Miếu uống sữa rồi nói, "Nên phải đi bàn bạc với tụi nó."

Bốn người trong ký túc xá đều học ngành tài chính, bài tập nhóm lần này vẫn chưa chọn được đề tài, Hà Duật cảm thấy không thể trì hoãn được nữa mà phải quyết định trong sáng nay.

"Lúc đầu Tưởng Nhạc Minh và Chu Trác đòi đi chơi bóng rổ, sau khi bị Hà Duật trừng một cái thì bỏ bóng rổ vào toilet luôn."

Chu Trác là một người bạn cùng phòng khác của họ.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn sữa dính trên khóe môi cậu, đưa tay quệt một cái rồi đứng dậy đi.

Lâm Miếu cứ tưởng mình dính sữa đầy miệng nên vội vã rút khăn giấy ra lau.

Ăn sáng xong, cậu đến trường tìm các bạn cùng phòng. Cũng may ý tưởng của mọi người không khác nhau mấy nên mau chóng xác định được đề tài bài tập nhóm.

Lâm Miếu phụ trách tìm tài liệu. Cậu đem laptop đến thư viện, giữa trưa Hoắc Dĩ Xuyên lại nhắn tin cho cậu.

"Bàn xong chưa?"

"Tiểu Trịnh tới đón cậu nhé."

Lâm Miếu khó hiểu, "Tớ có bao giờ về buổi trưa đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ muốn ngủ trưa."

Lâm Miếu: "..... Tối qua cậu mất ngủ nữa à?" Sao lại muốn ngủ trưa?

Hoắc Dĩ Xuyên: "Từ nay về sau hôm nào cũng ngủ trưa hết."

Lâm Miếu: "Sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Muốn ngủ thì ngủ thôi."

Lâm Miếu hoang mang: "Vậy trưa nào tớ cũng phải ngủ với cậu à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Trong hợp đồng có quy định chỉ ngủ ban đêm không?"

Lâm Miếu: "Không có tiền sao?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu đừng mãi nghĩ đến tiền như thế."

Tư bản vạn ác! Lâm Miếu căm tức nói: "Không nghĩ đến tiền thì nghĩ đến gì?! Nghĩ đến cậu à!"

Hồi lâu sau mới thấy Hoắc Dĩ Xuyên trả lời: "Cũng được."

Lâm Miếu mừng rỡ hỏi: "Trả tiền cũng được hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Cuối cùng Lâm Miếu chiến thắng, đòi được năm mươi tệ mỗi buổi trưa.

Cậu định đến căng tin ăn rau, nhưng Hoắc Dĩ Xuyên nói dì Trần đã đưa tới hai phần cơm, nếu cậu không ăn thì phải đổ bỏ.

Lâm Miếu vừa xót của vừa do dự, "Nhưng tớ phải giảm cân....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Buổi sáng cậu có thể chạy bộ với Tiểu Trịnh mà."

Lâm Miếu tò mò hỏi: "Mấy giờ anh ấy chạy?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sáu giờ."

Lâm Miếu: "Bye."

Lâm Miếu gọi điện cho dì Trần, dặn bà sau này đem cơm trưa cho Hoắc Dĩ Xuyên là được rồi, còn mình sẽ ăn ở trường.

Dì Trần sục sục, "Dì Trần nấu không ngon sao?"

Lâm Miếu vội đáp: "Không phải ạ."

Dì Trần rưng rưng nước mắt, "Vậy sao cháu không thích?"

"Không phải cháu không thích," Lâm Miếu giải thích, "Mà là cháu muốn giảm cân ạ."

"Cháu có bao nhiêu cân đâu mà đòi giảm," dì Trần càng khóc thương tâm hơn, "Cháu không thích ăn nên gặt dì Trần chứ gì."

"Dì Trần biết mà, đồ mình nấu không ngon bằng ngoài tiệm nên tội cháu chê. Dì Trần vô dụng, thôi để ngày mai dì xin Hoắc tổng cho nghỉ việc về quê....."

"Không đâu," Lâm Miếu như phạm phải tội ác tày trời, cuống quýt nói, "Dì Trần nấu ngon nhất, cháu thích nhất mà."

Dì Trần: "Vậy sau này cháu còn ăn trưa không?"

Lâm Miếu: "..... Còn ạ."

"Được được," dì Trần cười tươi như hoa, "Vậy mai dì Trần sẽ nấu cho cháu nhiều một chút."

"..... Dạ."

Lâm Miếu cúp máy, nghĩ thầm chắc phải chạy bộ với Tiểu Trịnh lúc sáu giờ sáng thôi.

Giảm bốn ký khó hơn lên trời, tăng bốn ký lại dễ như bỡn.

Trưa nay Lâm Miếu ăn sạch cơm, sợ ăn ít đi sẽ có lỗi với dì Trần.

Cậu vác cái bụng tròn căng nằm trên ghế sofa trong văn phòng nghịch điện thoại, Hoắc Dĩ Xuyên ngồi cạnh xem tài liệu.

"Ting" một tiếng, màn hình điện thoại hiện ra một ứng dụng mua sắm đang có ưu đãi đặc biệt.

Lâm Miếu mở ra xem, phát hiện là bán gối đầu.

Hôm qua cậu tìm "giường king size", "ngủ ba người", "lăn qua lăn lại" nên hôm nay hiện rất nhiều quảng cáo liên quan.

Mới đầu cậu không để ý lắm, đột nhiên mấy chữ to sáng quắc đập vào mắt.

"Mời các bạn chém một nhát, mua với giá 0 tệ....."

Cậu lập tức gửi cho Hoắc Dĩ Xuyên rồi ngẩng mặt lên nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu chém một nhát đi."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn thoáng qua: "Cậu thiếu gối à?"

Lâm Miếu: "Ba người không phải cần ba cái gối sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu nghĩ chu đáo quá nhỉ."

Lâm Miếu lẩm bẩm: "Tiết kiệm tiền cho cậu mà."

Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên lại nói: "Không chém."

Lâm Miếu: "Sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không muốn chém."

Bấm một cái cũng không chịu nữa, Lâm Miếu nổi cáu: "Tớ không tiếc mạng vì anh em, còn cậu chém một nhát trên Pinduoduo cũng không chịu giúp tớ nữa sao?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cắm chỗ nào?"

"Cắm....." Lâm Miếu vô thức nhìn hai bên sườn mình.

Không phải, cắm chỗ nào là cắm chỗ nào?

Chẳng phải đây chỉ là chơi chữ thôi sao? Không lẽ hắn muốn cắm mình thật à?

-----

*"Chém một nhát" nghĩa là giúp trả giá trên trang mua sắm trực tuyến Pinduoduo, càng có nhiều người giúp thì được giảm giá càng nhiều.*

## Chương 15: Không Học Đại Học

### DTV-EBOOK

Lúc ngủ trưa Lâm Miếu vẫn còn phụng phịu. Cậu lắc lắc cánh tay Hoắc Dữ Xuyên bên cạnh rồi nhíu mày nghiêm túc nói: "Không tiếc mạng nghĩa là có thể làm bất cứ chuyện gì vì bạn bè, trọng nghĩa khí chứ không phải thật sự muốn bị chém đầu."

Hoắc Dữ Xuyên nằm nghiêng đối diện với cậu, gối đầu lên cánh tay, dường như chỉ nghe mỗi câu đầu nên hỏi với vẻ sâu xa: "Làm gì cũng được à?"

Lâm Miếu lập tức cảnh giác như sóc con dựng đuôi lên, "Làm việc miễn phí thì không được."

Hoắc Dữ Xuyên: "....."

Hoắc Dữ Xuyên lại hỏi: "Cái khác thì được chứ gì?"

Lâm Miếu suy nghĩ một lát, sợ lọt vào bẫy của tư bản nên đề phòng nói: "Nếu tớ thấy không ổn thì không làm đâu."

Hoắc Dữ Xuyên: "Vậy cậu nói không tiếc mạng là xạo rồi."

Lâm Miếu bất mãn cãi lại: "Thành ngữ này đâu có nghĩa là việc gì cũng làm."

"Không hiểu," Hoắc Dữ Xuyên nói, "Tớ không học đại học nên chẳng biết gì hết."

Lâm Miếu chột im bật.

Hoắc Dữ Xuyên không nói nữa, nhìn cậu một lát rồi kéo chăn lên: "Ngủ đi."

Lâm Miếu xích tới gần, do dự hỏi hần: "Hoắc Dữ Xuyên, sao cậu không học đại học?"

Rõ ràng hai người bằng tuổi nhau nhưng Hoắc Dữ Xuyên lại có vẻ trải đời sớm, lúc nào cũng mặc vest chỉnh chu, bộ dạng lạnh lùng mất đi vẻ hăng hái phấn chấn khiến người ta quên mất hần chỉ mới hai mươi hai tuổi, còn ở độ tuổi sau khi tan học sẽ chạy ngay đến căng tin giành đồ ăn.

"Hồi đó chuyển trường xong cậu đi đâu vậy? Sau này có thi đại học không?"

Hoắc Dữ Xuyên trầm mặc một lát rồi nhắm mắt nói: "Thi rớt."

Thi rớt? Lâm Miếu hết sức nghi hoặc, "Nhưng..... cậu học cũng khá lắm mà."

Hoắc Dữ Xuyên: "Cả ngày toàn ngủ thì khá gì được."

Lâm Miếu vẫn thấy hơi lạ. Mặc dù hồi cấp hai Hoắc Dữ Xuyên luôn ngủ trong giờ học, cũng không chịu làm bài tập nhưng có rất nhiều đề hần đều biết làm, Lâm Miếu biết thật ra thành tích của hần rất khá.

Nhưng Lâm Miếu cũng không muốn hỏi chuyện buồn của hần nên an ủi: "Nếu cậu muốn thì có thể đi học với tớ."

Hoắc Dữ Xuyên mở mắt ra hỏi: "Chiều nay học môn gì?"

Lâm Miếu: "Kinh tế học."

Hoắc Dữ Xuyên: "Vậy chiều nay đi."

Đi ngay luôn sao? Lâm Miếu hỏi hần: "Cậu không đi làm à?"

Hoắc Dữ Xuyên: "Nghỉ buổi chiều."

Được thôi, Lâm Miếu nghĩ ông chủ này thật tùy hứng.

Hoắc Dĩ Xuyên mặc áo hoodie sáng màu và quần thể thao đi với Lâm Miểu trên con đường rợp bóng cây của trường, nhìn chẳng khác gì sinh viên ở đây.

Chỉ là hơi nổi bật khiến các sinh viên nam nữ đi ngang qua đều ngoái nhìn liên tục.

Lâm Miểu cũng nhìn hắn mấy lần rồi nói: "Nhìn cậu trẻ hản ra."

Hoắc Dĩ Xuyên nheo mắt, "Chê tởm già hả?"

"Không phải," Lâm Miểu nói, "Nhưng bình thường nhìn cậu hơi....."

Cậu nghĩ ngợi rồi kết luận: "Dù."

Lần này thái dương Hoắc Dĩ Xuyên nháy thành thịch.

Đây không phải lần đầu tiên hắn đến trường Lâm Miểu, chỉ là trước đây hắn toàn mặc vest, nhìn như lãnh đạo đến kiểm tra vậy.

Khi họ vào lớp thì các bạn cùng phòng khác đã đến.

"Xuyên ca," Tưởng Nhạc Minh nhiệt tình vẫy gọi, "Ngồi đây nè."

Lâm Miểu cũng không biết tại sao Tưởng Nhạc Minh gặp Hoắc Dĩ Xuyên cứ như gặp được anh em tốt, cậu nhớ lần đầu tiên Hoắc Dĩ Xuyên gặp bọn họ là khi đến ký túc xá thu dọn đồ đạc với mình.

Lúc đó Tưởng Nhạc Minh nịnh nọt hỏi Hoắc Dĩ Xuyên còn tuyển người làm thêm không, mình nhanh nhẹn tháo vát, Lâm Miểu làm được thì mình cũng làm được.

Hoắc Dĩ Xuyên không hề nghĩ ngợi mà từ chối ngay.

Tưởng Nhạc Minh rất kiên nhẫn, thỉnh thoảng lại nhờ Lâm Miếu hỏi giùm, có việc cùng làm, có tiền cùng kiếm.

Lâm Miếu: Không không, việc này không làm chung được đâu.

Một thời gian sau Tưởng Nhạc Minh không hỏi nữa, còn cười hì hì khoe với Lâm Miếu mình tìm được việc khác kiếm nhiều tiền hơn.

Nhưng Lâm Miếu hỏi hẵn làm gì thì hẵn lại không chịu nói, quên luôn câu "có tiền cùng kiếm".

"Cậu là anh trai thất lạc nhiều năm của Tưởng Nhạc Minh à?" Lâm Miếu quay đầu nhìn Tưởng Nhạc Minh đi rót nước cho Hoắc Dĩ Xuyên, "Nhìn cậu ấy như muốn cúng bái cậu vậy."

Hoắc Dĩ Xuyên lật sách giáo khoa của Lâm Miếu, hời hợt nói: "Chắc vậy, để tớ về hỏi xem."

Lâm Miếu: "....."

Trong giờ học, Lâm Miếu nghe giảng hết sức chăm chú, vừa nghe vừa chép. Hoắc Dĩ Xuyên quay sang nhìn cậu, tựa như trở lại phòng học chật chội ngày xưa, ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, lá cây bị gió thổi xào xạc.

Lâm Miếu ghi lại trọng điểm trong sách, vừa quay đầu sang thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên nằm bò ra bàn ngủ thiếp đi.

Cậu chợt nghĩ có khi nào lúc thi đại học Hoắc Dĩ Xuyên ngủ gật nên mới thi rớt không?

Sau khi tan học, Tiểu Trịnh tới đón họ về. Trên đường đi, Lâm Miếu trông thấy một tiệm bánh kem rất bắt mắt, mùi thơm bay qua cửa xe làm Lâm Miếu nuốt nước miếng.

Sau đó cậu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên bảo Tiểu Trịnh dừng xe.

Lâm Miểu quay đầu lại, "Sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tự dừng muốn ăn bánh kem."

Lâm Miểu vừa thèm vừa muốn giảm cân, do dự một hồi vẫn theo Hoắc Dĩ Xuyên xuống xe.

Vừa bước vào cửa, họ thấy một cô gái mặc váy dài thướt tha trả tiền rồi xách bánh đi.

Tóc cô vừa đen vừa bóng, đuôi tóc uốn lọn vô cùng xinh đẹp.

Khi thấy Hoắc Dĩ Xuyên, cô thoáng sửng sốt rồi cười nói, "Trùng hợp quá nhỉ, Hoắc tiên sinh."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu rồi giới thiệu với Lâm Miểu, "Triệu tiểu thư."

Đây là Triệu tiểu thư sao, Lâm Miểu vội vàng tự giới thiệu: "Chào cô, tôi tên Lâm Miểu."

Triệu tiểu thư càng cười tươi hơn, "Chào cậu, dễ thương ghê."

Lâm Miểu ngẩn ngơ, "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên quay sang bảo Lâm Miểu chọn bánh kem.

"Vậy tôi đi trước đây," Triệu tiểu thư đẩy cửa ra ngoài, "Gặp lại sau nha Miểu Miểu."

Lâm Miểu nhìn cô biến mất ở ngã rẽ rồi trầm trồ: "Triệu tiểu thư xinh thật."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao, cậu thích cô ấy à?"

"Không phải," Lâm Miểu chối đây đẩy, "Tớ đâu có thích."

"Nhưng hình như cô ấy thích cậu lắm đấy," Hoắc Dĩ Xuyên hồ hững bắt chước cách gọi của cô, "Miểu Miểu?"

Vành tai Lâm Miểu đỏ như bị phỏng, lấm bầm chề bai: "Cậu gọi như mèo kêu ấy."

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

## Chương 16: Mặt Sưng Vù

### DTV-EBOOK

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng hồi lâu rồi lạnh lùng hỏi: "Không hay bằng cô ấy chứ gì?"

Lâm Miểu trở mắt nhìn hắn: "Cậu ghen à?"

Hoắc Dĩ Xuyên giật mình, đáy mắt lộ ra vẻ bối rối khó phát hiện, "Tớ....."

"Cậu yên tâm đi," Lâm Miểu giơ bốn ngón tay lên thề, "Cô ấy là người hẹn hò với cậu mà, tớ không có ý đồ gì với cô ấy đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì mà quay lưng xem bánh kem.

Lâm Miểu cũng đi theo, ngắm những ổ bánh tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật trong tủ kính rồi lại cúi đầu nhìn giá, trong lòng phiền muộn.

Số tiền tiết kiệm ít ỏi của mình lại sắp đội nón ra đi rồi.

Nhưng còn có Hoắc Dĩ Xuyên mà, có thể ăn ké hắn.

Cậu háo hức hỏi Hoắc Dĩ Xuyên, "Cậu muốn mua cái nào?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chưa biết."

"Cậu thích xoài không?" Lâm Miểu dụ dỗ từng bước, "Bánh xoài này có vẻ ngon nè."

Hoắc Dĩ Xuyên tựa như bị cậu thuyết phục, "ừ" một tiếng rồi bảo nhân viên cửa hàng đóng hộp.

Lâm Miếu ân cần xách giùm hần, chỉ nhường việc tính tiền cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Khi họ về đến nhà thì dì Trần đã nấu cơm xong.

Hoắc Dĩ Xuyên đưa ổ bánh kem mà Lâm Miếu ôm không buông tay cho bà, nói cất vào tủ lạnh để lát nữa tráng miệng.

Thế là suốt bữa cơm Lâm Miếu cứ mãi thèm thuồng hương vị thơm ngọt kia, ăn cơm xong còn cố tình đi tới đi lui trước mặt Hoắc Dĩ Xuyên rồi mở tủ lạnh liên tục.

Hoắc Dĩ Xuyên trên sofa: "Mở hoài bánh kem sẽ chảy đấy."

Lâm Miếu vờ như sực nhớ ra, "Ờ ha, cậu chưa ăn bánh kem nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên hỏi: "Cậu không ăn à?"

Lâm Miếu "miễn cưỡng" đáp: "Ăn chút xíu cũng được."

Hoắc Dĩ Xuyên lười vạch trần cậu, đặt tài liệu xuống rồi bảo cậu lấy bánh kem ra.

Lâm Miếu vừa hào hứng vừa dè dặt, nhường Hoắc Dĩ Xuyên ăn trước.

"Ngọt quá." Hoắc Dĩ Xuyên đặt muỗng xuống rồi nhận xét.

Lâm Miếu cũng múc một muỗng lên ăn --- Xốp mềm, hương vị rất ngon chứ đâu ngọt lắm.

Lâm Miếu vừa ăn bánh kem vừa nghĩ chắc tại Hoắc Dĩ Xuyên không thích ăn ngọt, hần kén chọn thế cơ mà.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu ăn hết muỗng này đến muỗng khác, vẻ mặt vô cùng mãn nguyện, sau đó cầm chiếc ba lô của cậu đặt

trên sofa, lấy sách giáo khoa chiều nay ra rồi nói: "Bài học chiều nay tớ không hiểu lắm."

Lâm Miếu giật mình ngẩng đầu lên, "Chẳng phải chiều nay cậu ngủ suốt à?" Ngủ thì làm sao hiểu bài được?

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Nghe chút chút."

Hắn lật sách giáo khoa ra nói: "Cậu giảng cho tớ đi."

Lâm Miếu quay đầu nhìn đồng hồ trong phòng khách, "Nhưng tớ phải đi làm rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên phũ phàng nói: "Vây trả bánh kem cho tớ."

Lâm Miếu nhìn ổ bánh chỉ còn một mẩu trước mặt: "....."

Tối hôm đó, vì phải "dạy kèm" Hoắc Dĩ Xuyên nên Lâm Miếu không thể đến "Mạc Sắc" làm thêm. Tối hôm sau đi làm, cậu nhận ra có gì đó là lạ.

Thay đồng phục xong đi ra, Lâm Miếu trông thấy Hạ Tòng Sơn ngồi đăm chiêu trong góc tối, hình như đang suy tư gì đó.

Một nhân viên phục vụ bỗng nhiên đi tới tát ông chủ Hạ.

Lâm Miếu kinh ngạc há hốc mồm.

"Phản rồi hả!" Hạ Tòng Sơn nhảy dựng lên nạt nộ, "Đi dọn toilet cho ông ngay!"

Nhân viên phục vụ mếu máo chạy đi.

Hạ Tòng Sơn quát: "Đậu móa đứa nào dám tát bậy nữa thì ông đập chết!"

Đám người kích động cách đó không xa lập tức giải tán.

Lâm Miếu chưa kịp hoàn hồn thì nghe thấy Hứa Nguyệt đi tới nói: "Người thứ ba rồi đấy."

Cậu khó hiểu hỏi, "Người thứ ba gì cơ?" Mình chỉ vắng mặt một buổi tối mà sao sắp bị đánh thế này?

Hứa Nguyệt bí hiểm nói: "Nghe đồn tối qua sắp lỡ uống nhầm rượu."

Lâm Miếu thắc mắc, "Rượu gì?"

Hứa Nguyệt đỏ mặt nói: "Thì loại rượu làm người ta rạo rức lẫn qua lộn lại á."

Lâm Miếu bừng tỉnh đại ngộ, hóng hớt hỏi: "Rồi sao nữa?"

"Sau đó ông chủ vào phòng," Hứa Nguyệt kích động nói, "Trong phòng có tiếng đùng đùng!"

"Tại đèn vỡ chứ bộ!" Giọng nói phần nộ của Hạ Tòng Sơn đột nhiên vang lên trên đầu họ, "Rảnh quá đúng không?!"

"Không ạ không ạ!" Lâm Miếu và Hứa Nguyệt vội vàng bỏ chạy.

Hạ Tòng Sơn sầm mặt, nhìn tới nhìn lui đám nhân viên phục vụ nhưng chẳng thấy ai quen mắt.

Hắn nhớ người đẩy cửa bước vào có thân hình cao gầy, đèn trong phòng bị vỡ, màn cửa kéo lại một nửa, ánh sáng lơ mơ chiếu vào khiến hắn không thấy rõ hình dáng người kia.

"Anh....." Hắn nghe thấy người kia hỏi, giọng nói mơ hồ qua khẩu trang, "Anh không sao chứ?"

Hắn muốn bảo anh ra ngoài nhưng trong cổ chỉ phát ra tiếng thở hổn hển.

Chuyện sau đó hắn không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ trong cơn mê loạn người kia không tìm được tiếng khóc, bảo hắn chậm một chút.

Hắn càng mạnh bạo hơn, hình như người dưới thân chịu không nổi nên tát hắn một cái.

Hồn hắn bỗng dưng bay mất.

Khi tỉnh lại thì trong phòng chỉ còn mình hắn và sàn nhà bừa bộn.

Hắn hơi ảo não, rõ ràng mình đặt ra quy định không được ép buộc người khác, sao mình lại khinh suất thế chứ.

Hắn muốn xin lỗi hoặc đền bù gì đó cho người kia.

Trên mặt hắn còn hằn dấu tay, lúc ra khỏi phòng dọa những người khác sợ run, cứ tưởng tiếng đùng đùng tối qua là sắp mình bị người ta đè ra đánh trong phòng.

Hạ Tòng Sơn đi xem camera ngoài phòng, nhưng người kia cúi đầu, còn đeo khẩu trang nên hoàn toàn không thấy rõ mặt.

Ông chú phụ trách giám sát thấy má hắn sưng lên thì quan tâm hỏi han, đang định mắng người đánh thì thấy Hạ Tòng Sơn nở nụ cười, xoa má rồi trầm trồ khen: "Cũng mạnh ra phết."

Sau đó chẳng biết đồn đại thế nào mà đến chiều biến thành sắp thích bị tát, muốn tìm người tát mình để thăng chức tăng lương.

Thế là có kẻ đục nước béo cò, thừa nhận tối qua mình vào phòng hắn.

Hạ Tòng Sơn nắm tay người kia áp vào má mình rồi chê bai: "Ngón tay không dài bằng cậu ấy."

"Ngón tay không mảnh bằng cậu ấy....."

Tìm tới tìm lui vẫn không ai trùng khớp.

Nhưng có người vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ tưởng tát một cái sẽ được thăng chức tăng lương, thế là tìm cơ hội tát sếp.

Nghe Hứa Nguyệt kể xong, Lâm Miếu hơi đau lòng cho sếp mình.

Trong giờ giải lao, cậu nhắn tin cho Hoắc Dĩ Xuyên, "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu mua thuốc cho sếp Hạ đi, mặt anh ấy bị tát sưng vù rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên: ?

## Chương 17: Bị Người Ta Đánh

### DTV-EBOOK

Hoắc Dĩ Xuyên không mua thuốc cho Hạ Tòng Sơn mà chỉ hỏi thăm qua loa, còn cười nhạo một trận.

"Cười cái bép," Hạ Tòng Sơn hung dữ mắng, "Cái đồ trai tân!"

Hoắc Dĩ Xuyên cúp máy rồi nhân đôi tiền nợ gửi cho hắn.

Hạ Tòng Sơn lập tức block Hoắc Dĩ Xuyên.

Khi mở "Mạc Sắc", Hoắc Dĩ Xuyên góp gần nửa số vốn. Sau đó làm ăn ngày càng phát đạt, nợ cũng ngày càng tăng, Hạ Tòng Sơn muốn chia cho hắn nửa quán bar nhưng hắn không chịu mà chỉ lấy tiền.

Thế là hắn trở thành chủ nợ lớn nhất của Hạ Tòng Sơn.

Gần hết giờ làm, Lâm Miểu mới nhớ hình như đêm nay không gặp thầy Dư lớp mình.

Chắc không phải ngày nào anh cũng đến, lâu lâu còn phải dạy buổi tối nữa.

Ngày hôm sau, trong giờ nghỉ giữa buổi, Tưởng Nhạc Minh kéo Hà Duật chạy vội vào lớp nói với Lâm Miểu và Chu Trác: "Thầy Dư xỉu ở lớp bên cạnh rồi!"

Hai người giật nảy mình, "Hả?!"

"À nhầm," Tưởng Nhạc Minh sửa lại, "Suýt xỉu thôi."

Chu Trác hỏi: "Tụt huyết áp à?"

"Không phải," Tưởng Nhạc Minh đáp, "Nghe nói hôm nay tới trường mặt thầy ấy đỏ lắm, hình như còn đứng không vững nữa."

Mặt đỏ? Lâm Miểu suy đoán: "Bị sốt à?"

"Ừ," Hà Duật nói, "Lớp trưởng bên đó dìu thầy ấy tới phòng y tế rồi."

"Nghe nói cả người thầy ấy nóng hổi," Tưởng Nhạc Minh nói, "Làm lớp bên cạnh sợ hết hồn."

Đã sốt mà còn đi dạy, liều quá..... Lâm Miểu chợt nhớ tới Hoắc Dĩ Xuyên thường xuyên tặng ca, có khi nào cũng xỉu trong văn phòng không?

Nếu những người khác về hết thì đâu ai biết hắn té xỉu nhỉ?

Cậu lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hoắc Dĩ Xuyên, "Cậu đừng tặng ca mãi thế, giữ gìn sức khỏe đi."

Hoắc Dĩ Xuyên: ?

Lâm Miểu: "Lỡ cậu té xỉu thì có ai phát hiện không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu không phát hiện ra à?"

Lâm Miểu: "Tớ có ở công ty cậu đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy gọi điện cho tớ."

Lâm Miểu nghĩ nếu không nghe điện thoại cũng chưa chắc là xỉu, biết đâu đang bận cũng nên.

Vậy phải làm sao bây giờ? Cậu lạnh trí nói, "Dặn cha tớ trông chừng cậu nhiều hơn đi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thôi thôi." "

Lâm Miếu: "Sức khỏe là vốn liếng làm cách mạng đó 🙏." "

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sức khỏe tớ kém lắm à?" "

Lâm Miếu nhớ tới cơ bắp rắn chắc của hắn, yên lặng tắt điện thoại.

Tối hôm đó tan học, khi Lâm Miếu lên xe ở cổng trường thì chỉ thấy mỗi mình Tiểu Trịnh.

"Hoắc Dĩ Xuyên lại tăng ca à?" "

Bình thường hễ Hoắc Dĩ Xuyên rảnh thì lại tới, lúc đói còn dẫn cậu đi ăn khuya, bởi vậy mới có bốn ký thịt kia.

Tiểu Trịnh nói: "Không phải." "

Không tăng ca mà sao không đến? Trong lòng Lâm Miếu bỗng nhiên chua chua, "Đi gặp Triệu tiểu thư chứ gì?" "

Hẹn hò lén lút đúng không?" "

Tiểu Trịnh vẫn nói: "Không phải." "

Lâm Miếu thắc mắc, "Vậy sao cậu ấy không đến?" "

Tiểu Trịnh đáp: "Bị người ta đánh." "

"Hả?!" Lâm Miếu hoảng hốt bỏ nhào tới chỗ Tiểu Trịnh, "Ai đánh cậu ấy?!" "

Tiểu Trịnh: "Em trai." "

Lâm Miếu: "Sao em trai lại đánh cậu ấy?!" "

Tiểu Trịnh: "Không biết." "

Lâm Miếu: "Đánh lúc nào?"

Tiểu Trịnh: "Chiều nay."

Vậy sao không nói với mình?! Lâm Miếu cầm điện thoại gọi cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Điện thoại vừa kết nối thì Lâm Miếu sốt ruột hỏi ngay: "Cậu bị người ta đánh à?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ."

"Đánh chỗ nào?"

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng một hồi mới nói: "Mặt."

Lâm Miếu quỳnh lên, "Chắc không bị sưng thành đầu heo như sếp Hạ đấy chứ?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Không có."

Lâm Miếu: "Vậy cậu bị sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu về xem đi."

Lâm Miếu càng sốt ruột hơn, nắm chặt quai ba lô, lần đầu tiên giục Tiểu Trịnh lái xe nhanh hơn.

"Hoắc Dĩ Xuyên!"

Trong phòng khách, Hoắc Dĩ Xuyên đang dựa vào sofa xem tài liệu, chưa kịp thấy người đã nghe Lâm Miếu hét ầm lên, sau đó đeo ba lô chạy tới ôm mặt hẩn nhìn thật kỹ.

Khóe miệng Hoắc Dĩ Xuyên bị trầy đỏ ửng, còn những chỗ khác có vẻ không sao.

"Trên người thì sao?" Lâm Miểu định cởi áo hắn ra nhưng bị Hoắc Dĩ Xuyên kéo lại.

"Không sao," hắn nói, "Trên người không có."

Lâm Miểu ngờ vực: "Thật không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thật mà."

Lâm Miểu nhìn vết thương trên khoe miệng hắn, rầu rĩ hỏi: "Đau không?"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừ" một tiếng.

Lâm Miểu lấy từ ba lô ra một miếng băng cá nhân, bóc ra rồi cẩn thận dán lên khoe miệng hắn.

Vì khoảng cách quá gần nên Lâm Miểu ngồi trên đùi hắn, cả người kề sát hắn.

Nhưng Lâm Miểu không hề nhận ra mà tỏ vẻ bênh vực kẻ yếu: "Sao em cậu lại đánh cậu?"

Hoắc Dĩ Xuyên bình tĩnh nói: "Nó chửi tở."

"Hả?!" Lâm Miểu định đứng dậy nhưng bị Hoắc Dĩ Xuyên giữ lại, sau đó thản nhiên nói: "Coi chừng ngã bây giờ."

Lâm Miểu hết sức bất bình, "Nó đã chửi cậu mà còn đánh cậu nữa à?!"

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu.

"Sao lại thế?!" Lâm Miểu tức nghẹn, "Không lẽ phép gì hết!"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu hỏi: "Cậu không hỏi nó chửi gì à?"

"Chửi gì cũng không được," Lâm Miếu nhú chặt mày, "Miệng nó thúì hoắc."

Hoắc Dĩ Xuyên bỗng nhiên vùi mặt vào vai cậu cười khẽ.

Lâm Miếu không hiểu hần cười gì, "Bị đánh mà còn cười nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên làm thinh, áp mặt vào vai cậu không nhúc nhích.

Lâm Miếu im lặng một lát rồi đưa tay vỗ lưng hần, nghiêm túc nói: "Muốn khóc thì cứ khóc đi, anh em tốt không cười cậu đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên buông cậu ra, bảo cậu lên lầu tắm rửa.

Lâm Miếu hỏi lại lần nữa: "Không cần mượn vai tớ khóc thật sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Còn nói nữa thì trừ tiền cậu đấy."

Lâm Miếu chạy biến lên lầu.

Cậu gọi điện cho cha mình trách móc: "Bảo vệ ở đó làm ăn kiểu gì mà để sếp bị người ta đánh vậy."

Cha cậu chẳng hiểu ra sao, "Đánh chỗ nào?"

"Miệng," Lâm Miếu nói, "Khóe miệng trầy hết rồi."

"À, chỉ bị đâm một cú thôi," Lâm Kiến Hưng nói, "Nhưng tên nhóc kia bị cậu ấy đánh la oai oái, mặt mũi sưng húp, suýt nữa phải khiêng ra."

Lâm Miếu: "....."

"Tại nó chửi Hoắc Dĩ Xuyên trước mà," Lâm Miểu quả quyết, "Hoắc Dĩ Xuyên không đánh người bừa bãi đâu."

Dưới lầu, Hoắc Dĩ Xuyên bị em trai mình oanh tạc mười mấy tin nhắn thoại, không thèm nghe mà chỉ trả lời một câu, "Miệng mày thúì hoắc."

Sau đó block luôn.

## Chương 18: Một Tháng Ba Trăm Ngàn

### DTV-EBOOK

Trước khi cúp máy, Lâm Miếu luôn miệng căn dặn cha mình, "Canh cổng cho kỹ đó, đừng để kẻ xấu vào nữa."

"Sao," Lâm Kiến Hưng hăm hừ, "Mi là sếp ta chắc?"

Lâm Miếu chưa kịp lên tiếng thì cha cậu đã nói trước: "Định xúi Tiểu Hoắc trừ lương ta nữa chứ gì?"

Cha cậu bất mãn nói: "Mi đúng là..... cáo mượn oai hùm!"

"Cha mới là hùm ấy," Lâm Miếu cãi lại, "Hoắc Dữ Xuyên giống hùm chỗ nào?"

Lâm Kiến Hưng tặc lưỡi: "Hôm nay cậu ấy đánh người dữ hơn hùm nhiều."

Lâm Miếu im lặng một lát rồi nói: "Con nhớ hình như Hoắc Dữ Xuyên đâu có em trai."

"Nghe nói không cùng một mẹ." Lâm Kiến Hưng nói, "Sau đó cha nghe ngóng mới biết tên nhóc kia vừa tới đã gây sự với Tiểu Hoắc, đòi làm phó tổng gì đó, Tiểu Hoắc không chịu nên cậu ta nổi điên lên."

"Anh tưởng công ty này của mình thật đấy à!" Hoắc Thành Đống vừa tức tối vừa khinh bỉ nói, "Một đứa con rơi mà cũng dám xem mình là người nhà họ Hoắc sao."

"Con rơi?" Lúc đó Hoắc Dữ Xuyên đang ngồi sau bàn làm việc xem tài liệu, nói mà chẳng buồn ngẩng đầu lên, "Thế mà không phải à?"

"Tôi....." Hoắc Thành Đống nghẹn họng, sau đó cứng cổ nói, "Dù sao tôi cũng sống ở nhà họ Hoắc từ nhỏ đến lớn chứ đâu như anh, chẳng biết từ xó nào chui ra nữa."

Hắn nhượng mảy, "Biết đâu mẹ anh dan díu với người khác sinh ra anh, thấy nhà tôi giàu nên đến mạo nhận."

"Anh tưởng bọn họ tin mình lắm sao? Chẳng qua thấy anh có chút năng lực nên giữ anh lại kiếm tiền thôi."

"Mai một hết giá trị lợi dụng phải đi ăn xin như chó....."

Hoắc Dĩ Xuyên gấp tài liệu lại rồi im lặng đứng dậy đi tới chỗ hắn.

Hoắc Thành Đống tưởng hắn đã bị mình thuyết phục nên đặc ý nói: "Lẽ ra anh phải nghe lời tôi sớm hơn mới đúng, tôi....."

Hoắc Dĩ Xuyên đột ngột túm cổ áo hắn rồi vung nắm đấm tới.

"Á!"

Thế là khi các bảo vệ chạy lên thì thấy Hoắc Thành Đống bị đánh kêu oai oái, tay chân huơ loạn xạ, trong lúc hỗn loạn đánh trúng khoe miệng Hoắc Dĩ Xuyên.

"Tiểu Hoắc đánh xong thì gọi xe cấp cứu cho cậu ta," Lâm Kiến Hưng nói, "Sai người kéo cậu ta đi."

Lúc đi hắn khóc bù lu bù loa, muốn chửi mà không dám, bị lôi đi xềnh xệch.

Ban đêm Lâm Miểu nằm trong chăn, càng nghĩ lòng mảy càng nhúu chặt, nói với Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu ít nói như vậy làm sao chửi lại nó được? Nếu nó chửi cậu nữa thì cứ nói với tớ, để tớ chửi nó cho."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn tóc mái lòa xòa của cậu, "Cậu chữ giỏi lắm à?"

"Cũng..... Cũng tạm," Lâm Miểu ưỡn ngực nói, "Học từ Tưởng Nhạc Minh đó."

Tưởng Nhạc Minh sôi nổi hoạt bát, gặp ai cũng có thể huyền thuyên nửa ngày, chữ người càng siêu hơn, khai giảng năm nhất hẳn chữ tài xế gian manh cố ý đi đường vòng, tài xế lái xe chạy mất quên cả đòi tiền.

"..... Giỏi ghê." Hoắc Dĩ Xuyên bình luận.

"Chứ sao," Lâm Miểu hết sức tự hào, "Trong phòng tớ ai cũng giỏi hết."

Hà Duật hơi trầm tính nhưng học rất giỏi, là sinh viên xuất sắc chững chạc nhất phòng; Chu Trác cao to vạm vỡ, là thành viên trong đội bóng rổ của trường, đam mê duy nhất là bóng rổ, dẫn dắt đội mình thắng rất nhiều trận.

"Còn tớ thì hơi kém chút xíu," Lâm Miểu nói, "Chỉ giỏi ăn thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên không nhin được cười.

Lần này Lâm Miểu không nổi câu mà chỉ hỏi hẳn: "Vui hơn chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng nhìn cậu.

"Tớ biết hôm nay cậu không vui," Lâm Miểu chủ động đưa tay ôm hẳn, "Ngủ một giấc rồi quên hết đi được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên ngửi mùi hương tươi mát trên tóc cậu, là mùi dầu gội mới trong phòng tắm.

Hắn nhắm mắt lại rồi nói khẽ: "Được."

Hai ngày sau, Lâm Miếu đang tìm tài liệu trong thư viện thì cha cậu nhắn tin.

"Con ơi, em trai Tiểu Hoắc lại tới kìa, còn dẫn theo mấy người mặc đồ đen nữa."

Lâm Miếu vội trả lời: "Cha đừng cho nó vào nhé."

Lâm Kiến Hưng: "Tiểu Hoắc cho vào rồi."

Lâm Miếu hấp tấp ôm ba lô chạy tới.

Khi cậu đến công ty Hoắc Dĩ Xuyên thì thấy cha mình nhàn nhã đi dạo trước cổng, mấy bảo vệ khác cũng ở đại sảnh.

Lâm Miếu vội la lên: "Sao mọi người không lên bảo vệ Hoắc Dĩ Xuyên?"

Lâm Kiến Hưng: "Tiểu Hoắc đâu có gọi."

Lâm Miếu tức gần chết, "Nếu cậu ấy bị đánh nữa thì con sẽ xúi cậu ấy đuổi việc cha luôn."

Lâm Kiến Hưng: "....."

Lâm Miếu đi thang máy lên lầu rồi rón rén đến trước cửa phòng làm việc của Hoắc Dĩ Xuyên nhìn vào, trông thấy một người quần băng kín mít như xác ướp ngồi trên xe lăn, sau lưng có mấy người mặc vest đen, chắc là vệ sĩ.

Người kia thêu thào: "Hoắc Dĩ Xuyên, tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám đánh tôi nữa..... tôi sẽ không tha cho anh đâu!"

Hoắc Dĩ Xuyên phớt lờ hẳn.

Hoắc Thành Đống hơi sợ hãi, không dám đòi làm phó tổng nữa mà hạ thấp yêu cầu: "VẬY..... VẬY làm giám đốc chi nhánh cũng được."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Làm bảo vệ đi."

"Cái gì?!" Hoắc Thành Đống vừa sốc vừa tức, "Anh bảo tôi ra gác cổng ấy à?!"

Hắn nhảy dựng lên nhưng không thành công, căm giận nói: "Bảo vệ là cái thứ gì, anh dám bắt tôi làm bảo vệ hả?!"

Lâm Miếu tức giận đẩy cửa ra, "Bảo vệ thì sao? Bảo vệ cũng đi làm kiếm tiền vậy, tốt hơn cậu nhiều!"

Hoắc Thành Đống giật nảy mình, thấy cậu nổi nóng thì hỏi cậu: "Anh là bảo vệ à?"

Lâm Miếu: "Không phải."

Vậy sao nổi nóng, hắn còn tưởng mình đụng chạm đến cậu nữa. Hoắc Thành Đống lại quay sang nhìn Hoắc Dĩ Xuyên, "Dù sao tôi cũng không làm bảo vệ đâu!"

Hoắc Dĩ Xuyên ném tài liệu trên bàn cho hắn rồi nói: "Nếu mày ký được hợp đồng này thì cho mày làm giám đốc."

Hoắc Thành Đống không thèm nhìn mà hớn hờ nói: "Được, chính anh nói đấy nhé! Chẳng phải chỉ là hợp đồng thôi sao, ký thì ký!"

Hắn tự tin đẩy xe lăn đi, trước khi ra cửa còn quay đầu cảnh cáo: "Nói phải giữ lời đó!"

Lâm Miếu đứng chặn trước bàn làm việc của Hoắc Dĩ Xuyên như vệ sĩ.

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới sau lưng cậu, "Đến bảo vệ tớ à?"

Lâm Miếu thấy Hoắc Thành Đống ra về mới thở phào nhẹ nhõm, "Sao cậu không gọi bảo vệ lên, lỡ bọn họ đánh cậu thì sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chẳng phải có cậu rồi à?"

"Tớ không giỏi đánh nhau lắm đâu." Lâm Miếu nhớ lại vẫn còn sợ, đám vệ sĩ lúc nãy cao to vạm vỡ, một tay cũng nhấc cậu lên được.

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu nhìn cậu, "Thế mà cậu còn chạy lên đây một mình nữa à?"

"Cha tớ không chịu lên, nói là cậu không gọi." Lâm Miếu hộc tốc chạy lên đây khát khô cả cổ, đang định tìm nước uống thì thấy trên bàn Hoắc Dĩ Xuyên có một hồ sơ, hình như là bảng lương chi tiết.

Cậu lơ đãng nhìn thoáng qua, thấy cột lương của Tiểu Trịnh ghi ba trăm ngàn. (~1,04 tỷ)

"Lương của Tiểu Trịnh ba trăm ngàn một tháng cơ á?!" Lâm Miếu trố mắt.

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu.

Lâm Miếu: "Hai năm tớ mới kiếm được ba trăm ngàn, bằng một tháng của anh ấy thôi sao?!"

Thì ra Hoắc Dĩ Xuyên chỉ keo kiệt với cậu thôi à?!

## Chương 19: Tổ Tình Chưa?

### DTV-EBOOK

Hoắc Dĩ Xuyên nói tỉnh bơ: "Một mình anh ấy làm việc của mười mấy người lận mà."

Lâm Miếu: "VẬY..... VẬY TỚ LÀM NHIỀU MỘT CHÚT CŨNG ĐƯỢC."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu hỏi, "Làm gì?"

Lâm Miếu nghĩ ngợi, hình như ngoài việc ngủ chung với Hoắc Dĩ Xuyên thì mọi việc khác đều có dì Trần và Tiểu Trịnh làm.

Cậu nhếch miệng, "VẬY ĐỂ DÌ TRẦN VÀ TIỂU TRỊNH CHIA BỐT VIỆC CHO TỚ ĐƯỢC KHÔNG?"

Hoắc Dĩ Xuyên không phản đối mà chỉ nói: "Cậu hỏi dì Trần và Tiểu Trịnh xem."

Thế là Lâm Miếu gọi điện cho dì Trần, "Dì Trần, sau này để cháu quét nhà cho."

Dì Trần lập tức òa khóc, "Cháu chê dì Trần quét không sạch chứ gì?"

Lâm Miếu vội nói: "Không phải! Cháu không có....."

"VẬY SAU NÀY DÌ TRẦN SẼ QUÉT BA LẦN, À KHÔNG, BỐN LẦN!" Dì Trần thút thít nói, "Cháu đừng chê dì Trần được không?"

Sau đó Lâm Miếu bỏ ra nửa tiếng an ủi dì Trần, còn thì không bao giờ động đến chổi và giẻ lau trong nhà mới đỡ được dì Trần.

Cậu lại gọi điện cho Tiểu Trịnh, hỏi hắn có thể chia bớt việc cho mình được không?

Tiểu Trịnh nói: "Được."

Hai mắt Lâm Miểu sáng lên, sau đó nghe thấy hắn nói tiếp: "Nhưng không được giảm lương."

Lâm Miểu quay sang bảo Hoắc Dĩ Xuyên, "Anh ấy nói không được giảm lương."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thế thì cậu khỏi lãnh lương."

Lâm Miểu: "....." Vậy mình còn làm chi nữa?!

Lâm Miểu lập tức cúp máy.

Chẳng bao lâu sau, dì Trần đưa cơm trưa tới, trước khi về bà nắm tay Lâm Miểu, rưng rưng nói hôm nay mình quét nhà bốn lần nên sạch lắm.

Lâm Miểu thật muốn bóp chết mình vì hôm nay gọi điện thoại.

Cậu lại bỏ ra nửa tiếng dở dành dì Trần vui vẻ lại, sau này quét một lần là được rồi.

Cậu nói nhiều quá nên mệt lử, ăn cơm xong còn phải ngủ trưa với Hoắc Dĩ Xuyên.

Trong văn phòng Hoắc Dĩ Xuyên có phòng nghỉ, giường cũng rất êm, Lâm Miểu nhắm mắt chui vào chăn.

Một lát sau, Hoắc Dĩ Xuyên cũng nằm xuống.

Trong cơn mơ màng, Lâm Miểu chợt nhớ ra mấy ngày nay không nghe Hoắc Dĩ Xuyên nhắc đến Triệu tiểu thư, nhìn không được mở mắt ra hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu và Triệu tiểu thư đến đâu rồi?"

Hoắc Dĩ Xuyên kéo chăn đắp kín cho cậu, "Cậu hóng hót vậy sao?"

Lâm Miếu thò mặt ra khỏi chăn, "Chỉ hơi tò mò thôi mà."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chẳng đến đâu cả."

"Triệu tiểu thư đẹp thế mà cậu không thích à?" Đầu óc Lâm Miếu chợt lóe sáng, "Hay là cậu thích người khác rồi?"

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì, cũng chẳng phủ nhận.

"Ai vậy? Tớ có biết không?" Lâm Miếu đột nhiên hết buồn ngủ, "Cậu tỏ tình chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chưa."

Lâm Miếu: "Sao chưa tỏ tình?"

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng nhắm mắt, hình như đã ngủ thiếp đi.

Lâm Miếu gọi hần mấy lần, chờ đến khi buồn ngủ mới nghe hần nói: "Phải chờ thêm đã."

Lâm Miếu mơ màng hỏi: "Chờ gì cơ?"

Giọng Hoắc Dĩ Xuyên rất nhỏ, nhỏ đến mức Lâm Miếu gần như không nghe rõ.

"Chờ người ấy cũng thích tớ."

Lâm Miếu ngủ một giấc đến ba giờ mấy mới tỉnh, Hoắc Dĩ Xuyên đã dậy làm việc từ lâu.

Buổi chiều Lâm Miếu không đi học nhưng buổi tối có lớp.

Cậu định về trường trước, buổi tối đến căng tin ăn rồi đi học luôn.

Nhưng cậu vừa soạn ba lô xong thì Hoắc Dĩ Xuyên chợt hỏi, "Ăn món Tây không?"

Lâm Miếu nhất thời không hiểu, "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói bạn mình mới mở nhà hàng Tây, đêm nay khai trương nên mời một số người đến ăn miễn phí.

Lâm Miếu ôm ba lô do dự một hồi, sau đó kéo ghế tới ngồi cạnh Hoắc Dĩ Xuyên, chơi game trên máy tính của hắn.

Thế là các nhân viên trình ký hồ sơ trông thấy sếp mình bị đẩy ra sát mép bàn.

Mọi người cũng chẳng kinh ngạc, ai nấy đều biết có một sinh viên rất đẹp trai hay đến tìm Hoắc Dĩ Xuyên, không cần hẹn trước, không cần đăng ký, mỗi lần tới đều vào thẳng phòng sếp.

Sáu giờ chiều, Lâm Miếu theo Hoắc Dĩ Xuyên đến nhà hàng Tây mới mở kia.

Phong cách trang trí rất sang trọng, là nơi Lâm Miếu không bao giờ dám vào một mình.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên hơi mập, thấy Hoắc Dĩ Xuyên đến thì tươi cười ra đón rồi sắp xếp cho họ một chỗ ngồi yên tĩnh có tầm nhìn rộng rãi.

Lâm Miếu một lòng ăn cơm nên sau khi đồ ăn được bưng lên thì chẳng để ý gì khác, chỉ nhớ tên các món ăn và món nào ngon nhất.

Ăn xong cậu mới phát hiện nhà hàng đông khách hơn, Hạ Tòng Sơn cũng có mặt, hình như còn uống rượu nên say khướt tới chào họ.

Sắp đến giờ học, Hoắc Dĩ Xuyên gọi điện bảo Tiểu Trịnh đưa Lâm Miểu tới trường.

"Nói Tiểu Trịnh cho tôi quá giang nhé," Hạ Tòng Sơn uể oải nói, "Tôi về trước đây, mấy ngày nay ngủ không ngon nên nhức đầu quá."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đi ăn trộm à?"

Hạ Tòng Sơn nổi cáu: "Ừ, trộm người."

Hắn nói với ông chủ mấy câu, sau đó cùng Lâm Miểu lên xe Tiểu Trịnh, "Đưa Tiểu Lâm đến trường trước đi."

Hai mươi phút sau, xe dừng lại ở cổng trường. Lâm Miểu tháo dây an toàn, đang định xuống xe thì thấy Hạ Tòng Sơn say mềm nhả xuống xe nhanh hơn cả mình.

"Sếp....."

Cậu nhìn qua cửa xe, trông thấy thầy Toán lớp mình ôm sách đi ra cổng, gọng kính màu bạc sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường.

Hạ Tòng Sơn đi tới, say khướt che miệng cười nói, "Tìm được em rồi."

Toàn thân Dư Cận Văn cứng đờ, lùi lại một bước rồi nói khẽ: "Anh nhận lầm người rồi."

Hạ Tòng Sơn hoài nghi nhìn anh, "Nhận lầm người?"

Cổng trường đông đúc, Dư Cận Văn nhắc chân bỏ đi, chưa đi được mấy bước thì lại bị Hạ Tòng Sơn tóm lấy, "Khoan, chờ đã....."

Lâm Miểu thấy Hạ Tòng Sơn lôi kéo người ta như đồ ác bá thì tưởng hắn say rượu, vội vàng gọi Tiểu Trịnh cản hắn lại, "Coi

chừng bị bảo vệ đánh đó!"

"Tôi không say!" Hạ Tòng Sơn giữ chặt người không buông, tiếng la lối của hắn làm nhiều người nhìn sang, Lâm Miểu vội vàng kéo họ nấp sau thân cây.

"Anh..... Anh thật sự nhận lầm người rồi," Dư Cận Văn cúi đầu giật giật cổ tay, "Anh buông ra đi....."

Hạ Tòng Sơn nhìn anh chăm chăm, đột nhiên đưa tay nắm cầm anh hôn một cái.

"Không lầm đâu!" Hắn quả quyết, "Đúng là cái miệng này rồi!"

Dư Cận Văn, Lâm Miểu: "....."

## Chương 20: Sao Lại Ngủ Không Được

### DTV-EBOOK

Dư Cận Văn sửng sốt hồi lâu, mặt đỏ tới tận mang tai như bị bỏng.

"Tôi..... Không phải....." Anh bối rối chẳng biết làm sao, cố vùng ra khỏi tay Hạ Tòng Sơn để đi.

Hạ Tòng Sơn sợ anh lại chạy mất nên ôm chặt người, Dư Cận Văn giật nảy mình, đưa tay tát Hạ Tòng Sơn một cái.

Lâm Miểu lo lắng nhìn thầy mình rồi lại nhìn sếp mình --- Hoắc Dữ Xuyên, làm sao bây giờ, tớ phải giúp ai đây?

Còn nữa, hình như sắp trễ học rồi!

Hạ Tòng Sơn không hề tức giận mà trái lại càng vui hơn, "Đúng rồi! Chính là bàn tay này đây!"

Lâm Miểu: "....."

Sao sếp Hạ cứ như bị điên thế?

Còn Dư Cận Văn giống hệt chú nai bị dọa sợ, thấy có người đi ngang qua thì càng hoảng hơn, giãy giụa nói: "Buông ra, tôi..... tôi gọi bảo vệ bây giờ."

Lâm Miểu vội vàng cùng Tiểu Trịnh kéo Hạ Tòng Sơn ra, "Xin lỗi thầy, sếp em say quá."

Hạ Tòng Sơn cãi: "Tôi không say, không nhận lầm đâu!"

Sau đó bị Tiểu Trịnh dứt khoát kéo đi.

Lâm Miếu thay mặt Hạ Tòng Sơn xin lỗi rồi vội vàng chạy vào lớp.

Giờ giải lao, cậu nhận tin mách Hoắc Dĩ Xuyên, "Sếp Hạ uống say ức hiếp thầy Dư!"

Hoắc Dĩ Xuyên nhăn lại một dấu hỏi.

Lâm Miếu: "Anh ấy hôn thầy Dư!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "VẬY xúi thầy cậu đánh chết anh ta đi."

"Đánh rồi," Lâm Miếu nói, "Mặt sếp Hạ sưng vù luôn."

Hoắc Dĩ Xuyên mặc kệ Hạ Tòng Sơn sống chết ra sao, "Đánh hay lắm."

Lâm Miếu im lặng một lát rồi lại hỏi: "Anh ấy thích thầy Dư à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không biết."

Lâm Miếu nhớ đến câu hỏi lúc trưa Hoắc Dĩ Xuyên chưa trả lời, nhin không được hỏi lại lần nữa: "Cậu thích ai thế?"

Hồi lâu sau Hoắc Dĩ Xuyên mới trả lời: "Đừng hóng hớt nữa."

Nói chút xíu cũng không được sao, Lâm Miếu mắng thầm, nhỏ mọn.

Mấy ngày sau Hoắc Dĩ Xuyên nhỏ mọn phải đi công tác mấy ngày, trước khi đi hấn bảo Lâm Miếu cần gì cứ nói với dì Trần.

Lâm Miếu nghĩ ngợi: "VẬY tớ sẽ về ký túc xá. Cậu đi vắng, ban đêm dì Trần cũng không ở đây, chỉ có mình tớ thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên không phản đối mà chỉ nói: "Có việc gì cứ gọi cho tớ nhé." Hấn dẫn theo Tiểu Trịnh đến thành phố C công tác, còn Lâm Miếu về trường, đúng lúc hôm sau Chu Trác có trận

đấu bóng rổ. Lâm Miểu đi cổ vũ hẳn, sau khi Chu Trác giành được cúp, cậu kích động về ký túc xá gọi video cho Hoắc Dĩ Xuyên.

"Hoắc Dĩ Xuyên, cậu nhìn nè!" Lâm Miểu hớn hở nói, "Đây là cúp Chu Trác giành được đó!"

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu khen ngợi: "Giỏi thật."

Sau đó trông thấy Tưởng Nhạc Minh và Chu Trác cởi trần đi tới.

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Sao họ không mặc áo?"

"Tại nóng quá ấy mà," Lâm Miểu nói, "Chu Trác mới đấu bóng xong, còn Tưởng Nhạc Minh cổ vũ toát đầy mồ hôi..... Lúc nóng ai cũng vậy hết."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu cũng thế à?"

Lâm Miểu: "Đúng vậy."

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì.

Lâm Miểu đoán Hoắc Dĩ Xuyên không quen nhìn người khác cởi trần nên tắt cuộc gọi video rồi nhắn tin cho hắn.

"Cậu đi công tác sao rồi?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ngủ không được."

Lâm Miểu: "Hả?"

Giấc ngủ của Hoắc Dĩ Xuyên đã tốt hơn nhiều, trước đây thỉnh thoảng đi công tác, tuy ngủ không ngon lắm nhưng ít nhất cũng được vài tiếng.

"Cả đêm đều không ngủ sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ."

Vậy phải làm sao đây? Thành phố C xa quá, cậu còn phải đi học nữa.

Lâm Miểu do dự một lát rồi trả lời: "Vậy cậu về sớm chút đi. Cuối tuần này về được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Tuần sau lận."

Lâm Miểu: "Ừ, vậy cậu cố lên nha (ง'-')ง!"

Cậu chợt cảm thấy mình là người cực kỳ có ích cho xã hội.

Dù sao cũng có người thiếu cậu không ngủ được cơ mà.

Hai ngày sau là thứ Sáu, buổi chiều Lâm Miểu không có lớp, nghĩ đến Hoắc Dĩ Xuyên đến chỗ lạ bị mất ngủ, còn phải bàn chuyện làm ăn, sợ hấn mất ngủ mấy ngày sẽ ngất xỉu.

Thế là cậu lén đặt vé đến thành phố C để cho Hoắc Dĩ Xuyên một bất ngờ.

Hơn nữa thành phố C có rất nhiều món ngon, nếu cuối tuần Hoắc Dĩ Xuyên bận việc thì cậu có thể dạo chơi một mình.

Cậu hỏi địa chỉ khách sạn của Hoắc Dĩ Xuyên, sau khi đến nơi thì gọi điện cho Tiểu Trịnh, còn dặn hấn đừng nói với Hoắc Dĩ Xuyên.

Tiểu Trịnh hơi kinh ngạc nhưng vẫn đưa thẻ phòng cho cậu.

Lâm Miểu nhẹ nhàng quẹt thẻ mở cửa rồi rón rén đi vào, tưởng tượng Hoắc Dĩ Xuyên trần trọc thao thức trên giường nhìn thấy mình sẽ kinh ngạc cỡ nào.....

Sau đó cậu thấy Hoắc Dĩ Xuyên trằm chằm ngủ say như chết trên giường.

Lâm Miếu: "....."

Sao không có tớ mà cậu ngủ ngon thế hả?!

Lâm Miếu tức chết, suýt nữa thì lay Hoắc Dĩ Xuyên dậy, cậu nhần nhịn một lát rồi lấy điện thoại ra nhần tin cho Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu không cần tớ chút nào hết 🙄!"

Hoắc Dĩ Xuyên ngủ say như chết nên không nghe thấy chuông báo tin nhần.

Lâm Miếu hậm hực nằm cạnh nhìn hần chăm chăm.

Hoắc Dĩ Xuyên nhú mày, chẳng biết có phải gặp ác mộng hay không mà mồ hôi túa ra trên trán.

Lâm Miếu mím môi gọi hần: "Hoắc Dĩ Xuyên....."

Hồi lâu sau, Hoắc Dĩ Xuyên mới chậm chạp mở mắt ra.

Dường như Hoắc Dĩ Xuyên vẫn còn chìm đắm trong giấc mơ hỗn loạn nên bản thần nhìn cậu.

Lâm Miếu vẫn chưa nguôi giận, nói kháy hần: "Cậu ngủ ngon quá ha....."

Còn chưa dứt lời thì Hoắc Dĩ Xuyên bỗng nhiên chồm sang chặn miệng cậu.

Lâm Miếu sửng sờ.

Cậu nhìn Hoắc Dĩ Xuyên gần trong gang tấc, đầu óc trống rỗng, hai tai ù đi.

Tâm trí cậu rối bời, đột nhiên tự hỏi sao sếp Hạ mới hôn một cái đã nhận ra thầy Dư ngay?

Chẳng lẽ mỗi cái miệng hôn sẽ khác nhau sao?

Miệng Hoắc Dĩ Xuyên nóng quá.....

Khi được thả ra, Lâm Miếu vẫn còn hoang mang ngơ ngác. Cậu hé miệng lẩm bẩm: "Sao..... Sao cậu hôn tớ?"

Ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên dần tỉnh táo lại. Hắn trầm mặc chốc lát rồi nói tỉnh bơ: "Tự đứng giữa miệng quá."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 21: Không Hôn Người Khác

### DTV-EBOOK

"Ngứa..... ngứa miệng?" Lâm Miểu trố mắt ngơ ngác nhìn Hoắc Dĩ Xuyên.

Ngứa miệng thì có thể hôn bừa bãi sao?

Vậy chỗ phía dưới của cậu ngứa thì cũng chịch bừa bãi à?!

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn lảng đi chỗ khác rồi hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Nhắc tới chuyện này, Lâm Miểu lại cáu, "Chẳng phải cậu nói ngủ không được sao? Nhưng rõ ràng lúc nãy tớ thấy cậu ngủ ngon lắm mà!"

"Đâu phải ngủ," Hoắc Dĩ Xuyên nói tỉnh bơ, "Tại hai ngày trước mất ngủ nên mệt quá ngất xỉu thôi."

Lâm Miểu nhú mày, nửa tin nửa ngờ hỏi, "Thật không?"

"Thật," Hoắc Dĩ Xuyên nhìn chăm chăm đôi môi đỏ rực vì bị hôn của cậu, yết hầu nhấp nhô, "Cậu sợ tớ ngủ không được nên mới đến đây sao?"

Lâm Miểu hăm hừ: "Nhưng không có tớ cậu vẫn ngủ ngon mà....."

"Không ngon đâu," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Toàn gặp ác mộng thôi."

Lâm Miểu nhớ lại lúc nãy hân hoan toát mồ hôi lạnh như mơ thấy ác mộng thật, "Cậu mơ thấy gì vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên ngập ngừng: "Bị chó cắn, bị ma đuổi."

"Thảm vậy sao," Lâm Miểu hơi tha thứ cho hắn, cậu nhớ hồi bé nghe mẹ nói sợ cái gì thì sẽ mơ thấy cái đó, càng sợ càng hay mơ, "Cậu từng bị chó cắn à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Ừ."

Hắn xích lại gần, nói vừa thành khẩn vừa tội nghiệp: "Không có cậu tớ ngủ chẳng ngon gì cả."

Cơn giận của Lâm Miểu tiêu tan quá nửa, lẩm bẩm nói: "Được rồi, vậy cậu mau ngủ đi, ngày mai còn phải bàn chuyện làm ăn nữa đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừ" một tiếng rồi nhìn Lâm Miểu buồn ngủ riu cả mắt, có lẽ lặn lội đường xa đến đây cũng rất mệt nên chỉ chốc lát sau cậu đã thiếp đi.

Ánh đèn vàng ấm áp chiếu vào khuôn mặt hiền hòa của cậu, vừa ngoan vừa yên tĩnh.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, bỗng nhiên không nữa ngủ.

Hắn không ngờ Lâm Miểu sẽ đến tìm mình, mặc dù chỉ vì một lời nói dối hoang đường nhưng cũng đủ bất ngờ rồi. Cứ ngỡ đó chỉ là ảo tưởng cứu rỗi mình trong giấc mơ hỗn loạn, thì ra lại là thật.

Người hắn muốn gặp nhất cứ thế đeo ba lô xuất hiện trước mắt hắn.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn thật lâu mới cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, thấy Tiểu Trịnh gọi cho mình, có lẽ muốn nhắc hắn rằng Lâm Miểu tới đây, nhưng hắn không nghe thấy.

Còn có tin nhắn của Lâm Miểu nói hắn không cần mình, kèm theo một emoji phẫn nộ.

Ngón tay Hoắc Dữ Xuyên vuốt ve emoji phần nộ kia, sau đó gõ hai chữ "Cần lắm".

Lâm Miếu ngủ một giấc đến sáng hôm sau, khi tỉnh lại Hoắc Dữ Xuyên đã ra ngoài, nhắn tin cho cậu biết tầng hai khách sạn có phục vụ bữa sáng.

Cậu nhìn thấy phía trên có một tin nhắn khác do Hoắc Dữ Xuyên gửi tới qua: "Cần lắm".

Khóe miệng Lâm Miếu nhếch lên, nghĩ kỹ lại vẫn thấy hôn môi hơi kỳ quái nên muốn tìm người hỏi thử.

Cậu lên mạng đăng bài: "Bạn thân hôn nhau một cái có bình thường không?"

Đăng xong cậu đi rửa mặt, sau đó xuống lầu ăn sáng.

Khi cậu mở bài đăng kia ra thì thấy khá nhiều người trả lời, nhưng mọi chuyện càng kỳ quái hơn.

"Không bình thường, phải hôn hai cái."

"Không bình thường, phải làm một nháy."

"Bạn thân cũng không cho hôn thì còn làm bạn thân chi nữa?"

"Dù sao Quan Vũ cũng không hôn Trương Phi đâu."

"Bình thường mà, chịch cũng bình thường lắm."

"Bình thường mà, sáng nào ngủ dậy tui cũng ôm bạn thân hôn mấy cái hết."

Sau đó có người hỏi: "Chỉ hôn mấy cái thôi sao? Kể rõ hơn đi."

"Kể rõ hơn đi."

"Kể rõ hơn đi."

.....

Sau đó ai cũng xúm vào hỏi người ôm bạn thân hôn mấy cái kia, chẳng ai để ý đến cậu nữa.

Vậy tóm lại là bình thường hay không bình thường đây?

Lâm Miếu xoắn xuýt một lát rồi hỏi người ôm hôn bạn thân kia, "Các cậu cũng ngủ chung với nhau à?"

Một lát sau, người kia trả lời: "Đúng vậy, trước khi ngủ cũng phải hôn mấy cái mới ngủ được."

Lâm Miếu: "....." Các cậu là bạn thật sao?

Lâm Miếu không tìm được đáp án nên đành phải hỏi các bạn cùng phòng trong nhóm chat.

"Các cậu..... có hôn bạn mình không?"

Hà Duật: "?"

Tưởng Nhạc Minh: "Đệ, chắc không phải cậu muốn hôn tớ đấy chứ?"

Lâm Miếu thử tưởng tượng rồi nhăn mặt trả lời: "Gớm chết."

Tưởng Nhạc Minh: "Vậy cậu muốn hôn ai?!"

Lâm Miếu trả lời ngay: "Không có."

Chu Trác: "Lúc đầu bóng trắng có thấy người khác hôn nhau."

Tưởng Nhạc Minh: "Đúng đúng, tớ cũng thấy! Vui quá nên ôm nhau hôn!"

Chu Trác: "Các cậu cũng thắng à?"

Lâm Miếu: "Không phải."

Chu Trác: "Vậy sao lại hôn?"

Lâm Miếu: "Vì ngựa miệng."

Tưởng Nhạc Minh: "Miếu à, cậu thật đáng sợ, ngựa miệng thì hôn bạn mình sao."

Lâm Miếu: "Đâu phải tớ ngựa miệng!"

Hà Duật: "Vậy ai hôn cậu?"

Lâm Miếu làm thinh, không dám nói là Hoắc Dữ Xuyên.

Hà Duật lại hỏi: "Vậy họ có hôn người khác không?"

Người khác? Lâm Miếu sững sờ, đúng vậy, lúc Hoắc Dữ Xuyên ngựa miệng có phải cũng hôn người khác không?

Cậu lập tức nhắn tin cho Hoắc Dữ Xuyên, "Lúc cậu ngựa miệng có hôn Tiểu Trịnh không?"

"Có hôn sếp Hạ không?"

Chẳng biết có phải Hoắc Dữ Xuyên đang bận hay không mà không trả lời.

Lâm Miếu nhớ lại lần trước Hoắc Dữ Xuyên nói đã từng hôn, biết đâu vì ngựa miệng nên mới hôn người ta cũng nên!

Chắc vì tối qua mình tình cờ ở đây, hắn cũng chẳng có ai khác để hôn cả.

Nếu tối qua hắn ngủ chung với Tiểu Trịnh thì sẽ hôn Tiểu Trịnh sao?

Đúng là một cái miệng dễ dãi mà!

Thế là buổi tối trở về, Hoắc Dĩ Xuyên thấy Lâm Miếu đeo khẩu trang ngồi trên giường xem điện thoại.

Hắn đưa tay sờ trán cậu, "Bị cảm à?"

"Không phải," Lâm Miếu liếc hắn một cái rồi hỏi, "Sao cậu không trả lời tin nhắn của tớ?"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên đáp: "Không thấy."

Lâm Miếu: "Nếu cậu ngứa miệng nữa thì có hôn Tiểu Trịnh không?"

Hoắc Dĩ Xuyên đánh trống lảng: "Hỏi chuyện này làm gì?"

Lâm Miếu giẫm lên chăn nói: "Để tớ gọi Tiểu Trịnh tới cho cậu hôn."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Quấy rối nhân viên là phạm pháp đó."

Lâm Miếu: "....."

"Cậu chưa từng hôn Tiểu Trịnh sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên tháo cà vạt đi tới phòng tắm, "Chưa."

Lâm Miếu lẩm bẩm: "Vậy là hôn người khác chứ gì....."

Khi Hoắc Dĩ Xuyên tắm xong đi ra thì Lâm Miếu đã ngủ. Trên mặt cậu vẫn đeo khẩu trang, nằm nghiêng ôm chăn, một chân gác trên chăn, quần ngủ bị xéch lên để lộ bắp chân.

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi xuống mép giường, nghe cậu thở đều đều thì nhẹ nhàng tháo khẩu trang ra.

Đêm khuya tĩnh mịch, Hoắc Dĩ Xuyên cúi xuống thì thầm:  
"Không hôn người khác đâu."

"Hả?" Lâm Miểu trên giường đột ngột mở mắt ra, "Nhưng rõ ràng lần trước cậu nói hôn rồi mà?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

## **Chương 22: Cho Em Biết Một Bí Mật**

### **DTV-EBOOK**

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Sao cậu lại giả bộ ngủ thế hả?"

"Đâu có," Lâm Miểu nói, "Tớ xem điện thoại mệt quá nên chớp mắt chút thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên yên lặng nằm xuống rồi kéo chăn đắp, nhắm mắt nói: "Ngày mai không được xem điện thoại nữa."

Lâm Miểu: "....."

Xem điện thoại cũng muốn quản nữa à? Lâm Miểu lười cãi nhau với hắn, huých tay hắn nói, "Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ đâu đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên không mở mắt ra mà chỉ hỏi: "Câu gì?"

"Cậu nói chưa từng hôn người khác," Lâm Miểu nói, "Lần trước lại nói hôn rồi, vậy rốt cuộc là hôn hay chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà quay sang nhìn cậu, "Cậu muốn biết lắm à?"

Lâm Miểu ghen hòng, mắt tự nhiên nói: "Không phải, tại cậu nói chẳng ăn khớp gì cả, có phải đang lừa tớ không đấy?"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên đáp: "Đúng vậy, ngày mai lừa cậu đem đi bán."

Không nói thì thôi, Lâm Miểu buồn bực sờ khẩu trang trên mặt rồi căn vặn: "Vậy cậu tháo khẩu trang của tớ làm gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sợ cậu ngộp thôi."

Lâm Miếu đeo lại khẩu trang rồi bất mãn lắm lắm, "Ai biết nửa đêm cậu có ngứa miệng không....."

Hoắc Dĩ Xuyên thờ ơ nói, "Cũng có thể lắm."

Lâm Miếu: "....."

"Hôn phải trả thêm tiền!"

"À," Hoắc Dĩ Xuyên hỏi, "Hôn một lần bao nhiêu?"

Lâm Miếu tức nghẹn: "Một ngàn!" (~3,4 triệu)

Nói xong lại thấy rẻ quá nên sửa lại: "Không phải, hai ngàn!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Hơi đắt nhỉ."

Đắt thì cậu mới không dám hôn chứ! Lâm Miếu đang đắc ý thì nghe Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Để tính thử xem, tiền của tớ đủ hôn đến kiếp sau lận."

Lâm Miếu: "....."

Có tiền thì ngon lắm sao, đồ ki bo!

Lâm Miếu hậm hực ngủ thiếp đi, khi thức giấc đã là sáng hôm sau. Hoắc Dĩ Xuyên vẫn chưa tỉnh, tựa trán vào trán cậu, hơi thở phả vào khẩu trang của cậu.

Lâm Miếu mơ màng nhích ra xa, đột nhiên phát hiện tay Hoắc Dĩ Xuyên đặt trên mông mình!

Lâm Miếu lập tức giật mình ngồi dậy.

Hoắc Dĩ Xuyên bị động tĩnh này đánh thức, hé mắt ra hỏi: "Gì thế?"

Lâm Miếu: "Sao cậu lại sờ mông tớ trong lúc ngủ?!"

Hoắc Dĩ Xuyên khựng lại, sau đó hời hợt nói: "Thế à? Ngủ say quá nên không biết."

Lâm Miếu ngờ vực nhìn hần --- Thì ra chỉ là vô tình thôi sao?

Hoắc Dĩ Xuyên vén chăn xuống giường rồi hỏi cậu: "Hôm nay muốn đi chơi không?"

Lâm Miếu gật đầu.

Hoắc Dĩ Xuyên bảo cậu ngủ thêm một lát, buổi sáng hần phải làm việc, sau đó dẫn cậu đi ăn trưa, buổi chiều đi chơi, tối nay đặt vé cho cậu về trường để ngày mai đi học.

Nhưng Lâm Miếu không ngủ được. Sau khi Hoắc Dĩ Xuyên ra cửa, cậu lăn qua lăn lại trên giường, cuối cùng ngồi dậy nhắn tin cho Hứa Nguyệt.

"Hôm nay tôi mới phát hiện một chuyện động trời!"

Chốc lát sau, Hứa Nguyệt trả lời: "Chuyện gì thế?!"

Lâm Miếu: "Hoắc Dĩ Xuyên sờ hông tôi trong lúc ngủ!"

Hứa Nguyệt: "..... Chẳng phải cậu cho cậu ta ôm ngủ à, còn sợ cậu ta sờ hông mình nữa sao?"

Lâm Miếu: "Ôm là ôm, đâu thể sờ hông được!"

Hứa Nguyệt: "Chỗ khác ôm được mà hông thì không à?"

Lâm Miếu ngẩn người, "Không..... Không được."

Hứa Nguyệt: "Các cậu ngủ chung hai năm rồi còn gì, chẳng lẽ trước kia chưa bao giờ sờ hông sao?"

Trước kia? Lâm Miếu nhú mày nghĩ ngợi --- Chẳng nhớ nữa, mỗi sáng ngủ dậy Hoắc Dĩ Xuyên ôm chỗ nào nhỉ? Hình như là

eo, hình như còn có chỗ khác nữa thì phải?

Hứa Nguyệt nói tiếp: "Hay là hôm nay cậu mới phát hiện? Chẳng biết từ trước đến giờ đã sờ bao nhiêu lần rồi!"

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu càng sợ hơn.

Cậu nghĩ kỹ lại, rất nhiều chuyện trước đây không cảm thấy gì, giờ ngẫm lại mới thấy kỳ quái.

Ví dụ như Hoắc Dĩ Xuyên hay rúc đầu vào cổ cậu ngủ, thích vò tóc cậu, véo má cậu, không thích đồ ngọt nhưng lại biết chỗ nào bán bánh kem ngon nhất, keo kiệt mà lại sẵn sàng dẫn cậu đi ăn nhà hàng cao cấp.....

Lâm Miếu càng nghĩ càng hoang mang, con người Hoắc Dĩ Xuyên thật sự rất mâu thuẫn.

"Tôi đã dặn cậu cẩn thận rồi mà," Hứa Nguyệt sốt ruột giùm cậu, "Con trai cũng phải giữ mình chứ!"

Lâm Miếu: "Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên thật sự tốt lắm....."

Hứa Nguyệt: "Có ai tốt mà tùy tiện sờ mông người khác không?!"

Lâm Miếu biện minh cho Hoắc Dĩ Xuyên, "Chắc chỉ là vô tình thôi."

Hứa Nguyệt: "Lỡ lần sau cậu ta vô tình sờ cậu ra ấy ấy thì sao?"

"Không đâu," Lâm Miếu quả quyết, "Cậu ấy có người mình thích rồi."

"Có người mình thích mà còn sờ mông cậu nữa à?!" Hứa Nguyệt càng tức hơn, "Hừ, đồ trai đểu!"

Lâm Miếu càng thêm hoang mang.

Cậu muốn đi tìm Hoắc Dĩ Xuyên, sáng nay hắn nói có cuộc họp trên lầu ba. Khi Lâm Miếu xuống lầu ba thì thấy cửa phòng họp đóng kín, bên trong vọng ra tiếng nói chuyện loáng thoáng, chắc vẫn chưa họp xong.

Cậu đành phải xuống lầu một tản bộ để chờ hắn ra.

Trước cửa sổ kính trên lầu ba, Hoắc Minh Triết nhìn Lâm Miếu đi quanh đại sảnh hai vòng, sau đó leo lên ghế cao ngồi hươ chân xem điện thoại, hắn mỉm cười quay sang hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu ấy chính là lý do em không chịu về đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên thờ ơ nói: "Không liên quan tới anh."

Hoắc Minh Triết: "Tính tình thú vị vậy không có vợ đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Khỏi cần anh lo."

Hoắc Minh Triết khẽ lắc đầu rồi lại hỏi: "Nghe nói em đánh Thành Đồng à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nó tự chuốc thôi."

"Nó vốn ngu si mà," Hoắc Minh Triết nói, "Em đừng chấp nó làm gì."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy bảo nó rút đi, đừng đến phiền em nữa."

"Được rồi," Hoắc Minh Triết thở dài, "Sao mấy đứa cứ hục hặc với nhau mãi thế, gia đình hòa thuận mọi việc mới suôn sẻ chứ."

Hoắc Dĩ Xuyên cười khẩy, "Câu này anh có tin được không?"

Hoắc Minh Triết không trả lời mà quay người ra cửa, "Đi đây."

Lâm Miếu đợi dưới lầu một lúc lâu mới nghe tiếng chuông thang máy, vừa quay đầu sang thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên đi ra.

Cậu mừng rỡ nhảy xuống ghế, "Hoắc Dĩ Xuyên!"

Sau lưng Hoắc Dĩ Xuyên còn có một người đàn ông đi theo.

Ngoại hình người kia khá giống Hoắc Dĩ Xuyên nhưng có vẻ điềm đạm nho nhã hơn, nụ cười rất thân thiện.

"Chào em," hắn chìa tay ra với Lâm Miếu, "Anh là Hoắc Minh Triết, anh cả của Dĩ Xuyên."

"Chào, chào anh, em là Lâm Miếu." Lâm Miếu vừa chìa tay ra thì bị Hoắc Dĩ Xuyên nắm lấy.

"Không có việc gì thì đi nhanh lên." Hoắc Dĩ Xuyên phủ phàng đuổi người rồi kéo Lâm Miếu đi.

"Bạn học Lâm." Hoắc Minh Triết bỗng nhiên gọi Lâm Miếu.

Lâm Miếu quay đầu lại, nghe thấy hắn nói: "Cho em biết một bí mật nhé."

Lâm Miếu ngơ ngác, "Gì thế ạ?"

Hoắc Dĩ Xuyên chợt có linh cảm không lành, "Hoắc Minh Triết!"

Nhưng đã quá muộn, chỉ nghe Hoắc Minh Triết cười nói: "Nó thích em đấy."

## Chương 23: Vui Lên Đi

### DTV-EBOOK

Trong khoảnh khắc, đầu óc Lâm Miếu như đứng máy, bị một đồng bột nhão lấp kín, không cách nào suy nghĩ, chỉ còn câu "Nó thích em đấy" của Hoắc Minh Triết văng vẳng bên tai.

Cậu đỡ đầu để mặc Hoắc Dĩ Xuyên kéo mình ra khỏi đại sảnh khách sạn, cứ như quên mất cách nói chuyện, lắp bắp hỏi: "Anh ấy nói..... ai thích tớ vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên dừng chân lại rồi quay đầu nhìn cậu, bàn tay siết chặt nhưng trên mặt chẳng có chút cảm xúc nào.

Hắn đến gần một bước, nhìn chăm chăm người trước mắt rồi hỏi: "Cậu nghĩ xem?"

Tim Lâm Miếu đột nhiên đập loạn, đụng vào lồng ngực cậu, gò má nóng bừng, nóng đến nỗi đầu óc choáng váng.

Cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà chỉ thấy hoang mang bối rối, lập tức rút tay về.

"Tớ..... Hoắc Dĩ Xuyên, cậu....."

Lòng bàn tay Hoắc Dĩ Xuyên trống rỗng, đôi mắt đang nhìn cậu chăm chú bỗng nhiên ảm đạm. Hắn dứt tay vào túi rồi thản nhiên nói: "Tớ còn thích dì Trần, thích Tiểu Trịnh nữa..... Sao, cậu không thích à?"

Nhịp tim Lâm Miếu từ từ chậm lại, khóe miệng hơi nhếch lên, ngẩn ngơ hỏi: "Là..... kiểu thích này sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên quay lưng đi ra ngoài, "Chứ còn kiểu nào nữa?"

Lâm Miếu rối bời, không tả được đây là cảm giác gì. Cậu đi theo hỏi: "Vậy sao anh cậu nói đó là bí mật?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tại anh ta lên cơn thôi."

Sao lại mắng người ta chứ? Lâm Miếu nhìn hần, "Cậu đang giận à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không phải."

Nhưng nhìn hần chẳng vui chút nào, Lâm Miếu nghĩ thầm, cứ như muốn đánh chết anh mình vậy.

Tiểu Trịnh lái xe chờ bên ngoài. Sau khi lên xe, Hoắc Dĩ Xuyên im lặng nhìn xe cộ và người đi đường qua lại ngoài cửa sổ, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

Lâm Miếu trầm tư một hồi, cảm thấy có lẽ phản ứng lúc nãy của mình làm hần không vui, thích bạn bè và trưởng bối là điều hết sức bình thường, thế mà mình lại hoảng lên, Hoắc Dĩ Xuyên là người sĩ diện, chắc hần thẹn quá hóa giận thôi.

Cậu nghĩ ngợi rồi chân thành nói với Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ cũng thích cậu và Tiểu Trịnh lắm!"

Xe đột ngột thắng gấp làm Lâm Miếu hoảng hồn ôm chặt Hoắc Dĩ Xuyên bên cạnh.

"Xin lỗi," Tiểu Trịnh nói, "Run chân."

Hần lái xe đi tiếp rồi nói: "Không cần đâu."

Lâm Miếu quên buông Hoắc Dĩ Xuyên ra mà vẫn ôm hần: "Sao cơ?"

Tiểu Trịnh vô cảm nói: "Không cần thích tôi đâu."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu hết sức tổn thương, "Thích như bạn ấy!"

Tiểu Trinh liếc nhìn Hoắc Dĩ Xuyên qua kính chiếu hậu rồi nói: "Đưa tiền là được rồi."

Lâm Miếu hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao anh ấy còn thích tiền hơn tớ nữa vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên lạnh lùng nói: "Vậy cậu ôm tiền đi."

Lâm Miếu chậm chạp buông hân ra rồi dỗ dành: "Cậu vui lên đi mà."

Vẻ mặt Hoắc Dĩ Xuyên lạnh tanh: "Vui muốn chết luôn."

Lâm Miếu: "....."

Người này khó dỗ ghê.

Họ đến một nhà hàng Nhật, Lâm Miếu thấy Hoắc Dĩ Xuyên chẳng ăn bao nhiêu thì hỏi hân không thích à?

Hoắc Dĩ Xuyên vừa nghe chữ "thích" đã lập tức nhú mày, Lâm Miếu không hỏi nữa mà ân cần nói: "Chiều nay tớ về trường, ban đêm cậu ngủ ngon nhé." Sau đó còn nói: "Ngủ không được thì về sớm chút đi."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, sắc mặt có vẻ khá hơn, khẽ "ừ" một tiếng.

Đúng lúc này, một chàng trai nhuộm tóc xám đi tới cười hỏi Lâm Miếu: "Chào cậu, cho mình làm quen nhé?"

Trong miệng Lâm Miếu đang nhai sushi, lập tức quay sang nhìn Hoắc Dĩ Xuyên rồi "ưm ưm" mấy tiếng.

Chàng trai tóc xám lộ vẻ thất vọng, "Đây là bạn trai cậu à?"

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu vội vã lắc đầu, hai mắt chàng trai lại sáng lên, "Vậy cho tớ số điện thoại nhé?"

Hoắc Dĩ Xuyên trầm mặc bưng trà lên uống.

Lâm Miếu đột nhiên nổi cáu --- Chẳng phải Hoắc Dĩ Xuyên nói không được cho người khác số điện thoại à? Sao không từ chối giùm cậu chứ? Trà uống ngon lắm đúng không?!

Cậu nuốt sushi trong miệng rồi nói: "Không được."

Chàng trai vẫn chưa chịu thua, "Làm quen thôi mà, biết đâu có duyên cũng nên, mình ở gần đây....."

Lâm Miếu ụp nổi cho Hoắc Dĩ Xuyên, "Anh ấy không cho."

Chàng trai nở nụ cười, "Anh ta có phải bạn trai cậu đâu mà quản nhiều thế."

Lâm Miếu dọa hấn: "Nhưng anh ấy là chồng tôi."

Chàng trai: "....."

"Vậy à," chàng trai ngượng ngùng nói, "Làm phiền rồi, hai người cứ từ từ ăn nhé."

Chàng trai tóc xám vừa đi thì Hoắc Dĩ Xuyên che miệng ho sặc sụa như sắp chết, "Khụ khụ khụ....."

Lâm Miếu giật nảy mình, vội vàng vỗ lưng hấn, "Cậu không sao chứ? Bị sặc à?"

Hoắc Dĩ Xuyên ho một lúc lâu mới bình tĩnh lại. Mắt hấn hơi đỏ lên, khi ngẩng đầu nhìn Lâm Miếu, trong mắt hấn chứa đựng một cảm xúc mà cậu không thể hiểu được.

Hắn khàn khàn hỏi, "Tớ là chồng cậu à?"

Gò má Lâm Miếu nóng ran, "Ai bảo cậu xem náo nhiệt làm gì, tại tớ sợ người kia không chịu đi chứ bộ."

Cậu ăn hai miếng sushi rồi nói tiếp: "Cậu đừng hiểu lầm, tớ không thích nam đâu."

Nói xong lại lẩm bẩm thêm một câu, "Ý là thích kiểu kia chứ không phải thích như bạn bè."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn chăm chăm quai hàm phồng lên của cậu, "Chắc không?"

"Chắc chứ," Lâm Miếu nói, "Từ nhỏ đến lớn tớ chưa bao giờ thích con trai cả."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy cậu từng thích con gái rồi à?"

Lâm Miếu sững sờ, "Hình như..... cũng không có."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nói vậy nghĩa là cậu không thích người rồi."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 24: Thật Sự Không Ngủ Được Sao

### DTV-EBOOK

Giờ Lâm Miếu mới nhận ra lời Hoắc Dĩ Xuyên nói hình như cũng có lý.

Chẳng lẽ mình thật sự là một người lạnh lùng vô tình sao?

Nhưng nghĩ một hồi cậu lại thấy không đúng, "Biết đâu tớ vẫn chưa gặp được người mình thích thì sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi khẽ, "Vậy sao cậu biết chắc mình không thích nam?"

Lâm Miếu nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi trầm ngâm hỏi: "Chẳng lẽ tớ phải cho mấy anh chàng kia một cơ hội sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

"Mấy anh chàng?" Hoắc Dĩ Xuyên lạnh lùng nói, "Nhiều quá nhỉ."

Lâm Miếu cúi đầu ăn cơm, lẩm bẩm nói: "Tớ cũng chẳng biết nữa, hình như hầu hết người tỏ tình với tớ đều là nam cả."

Cậu nhớ lại: "Hồi năm nhất lớp trưởng bên cạnh tỏ tình với tớ, tớ nói mình không thích nam, cậu ta bảo tớ nói dối."

Ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên trầm xuống, "Lớp trưởng bên cạnh?"

"Đúng vậy," Lâm Miếu nói, "Lúc đó cậu ta thường xuyên mua cơm cho tớ, nhiệt tình lắm, quan tâm lớp tớ hơn cả lớp trưởng, tớ còn khen cậu ấy là người tốt nữa."

Thật là một từ quen thuộc, Hoắc Dĩ Xuyên nghĩ, lúc trước hẳn trả nợ giùm cha Lâm Miếu, cậu cũng khen hẳn là người tốt.

Có lẽ hẳn chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là một "người tốt" nhiệt tình mà thôi.

"Một buổi chiều nọ," Lâm Miếu kể, "Cậu ta đột nhiên chặn tớ ở phòng vệ sinh rồi nói thích tớ."

Hoắc Dĩ Xuyên nhú mày, "Rồi sao?"

"Tớ nói mình không thích nam," Lâm Miếu bỗng nhiên không ăn được nữa, "Cậu ta tức giận bảo tớ nói dối, tớ cười với cậu ta bao nhiêu lần mà sao không thích cậu ta được chứ."

Hoắc Dĩ Xuyên thấy lông mày cậu trĩu xuống thì định đưa tay xoa, nhưng sau đó lại thôi.

Hắn chưa kịp mở miệng thì nghe Lâm Miếu tức giận nói: "Đồ khùng, bộ tớ không được cười hay sao? Chẳng lẽ mỗi ngày mở mắt ra phải khóc à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

"Tớ đá cậu ta một cú rồi nhốt cậu ta trong toilet luôn." Lâm Miếu gấp một lát cá hồi bỏ vào miệng, "Sau đó tớ tránh mặt cậu ta, dù có vô tình gặp phải cũng không dám cười, Tưởng Nhạc Minh còn tưởng tớ có thù với cậu ta nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì mà chỉ gọi thêm cho cậu một đĩa sashimi.

Buổi chiều Lâm Miếu về trường, ban đêm làm xong bài tập nhóm đã gần 12 giờ.

Cậu nằm trên giường, cứ tưởng sẽ buồn ngủ lắm, nhưng trần trọc hồi lâu vẫn không ngủ được.

Cậu băn khoăn nghĩ chẳng lẽ bệnh mất ngủ của Hoắc Dĩ Xuyên cũng lây à?

Cậu mò lấy điện thoại đầu giường rồi vô thức mở tấm ảnh mình chụp Hoắc Dĩ Xuyên chiều nay.

Tâm trạng Hoắc Dĩ Xuyên có vẻ không vui, thấy Lâm Miếu giờ điện thoại lên thì ngẩng đầu nhìn cậu. Sống mũi hần cao vút, khuôn mặt góc cạnh, chỉ có khóe miệng hơi trĩu xuống, sắc mặt không tốt lắm.

Lâm Miếu cho hần xem ảnh rồi nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, nhìn cậu kìa, cứ như người ta nợ cậu nhiều tiền lắm vậy."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chẳng phải cậu nợ tớ nhiều tiền lắm sao?"

Lâm Miếu yên lặng ngậm miệng rồi ngẩng đầu nhìn trời.

Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng ngáy của bạn cùng phòng. Lâm Miếu nhìn ảnh chụp một lát rồi nhắn tin cho Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu ngủ được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên trả lời rất nhanh: "Sao chưa ngủ nữa?"

Lâm Miếu nói: "Chắc bị cậu lây bệnh rồi."

Lâm Miếu cứ tưởng Hoắc Dĩ Xuyên sẽ áy náy, ai ngờ hần trả lời: "Hay tại ăn no quá?"

Lâm Miếu: "....."

"Tớ ham ăn ham ngủ lắm đúng không?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Như vậy không tốt à?"

Lâm Miếu: "Giống heo lắm!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không đâu."

Lâm Miếu vừa hơi nguôi giận thì thấy hần nhắn tiếp: "Heo đâu biết xài điện thoại."

Lâm Miếu tức chết, "Tớ không thèm nói chuyện với cậu nữa!"

Nhấn xong cậu ném điện thoại sang một bên rồi trùm chăn ngủ.

Chốc lát sau lại thò tay ra khỏi chăn tìm điện thoại mình vừa ném đi.

Cậu bật màn hình lên, trên đó hiện ra tin nhắn cuối cùng mà Hoắc Dĩ Xuyên gửi tới.

"Ngủ sớm chút đi."

Lâm Miếu hừ một tiếng rồi ôm chăn ngủ.

Sáng thứ Ba, Lâm Miếu đang ở trong lớp thì điện thoại sáng lên.

Cậu lấy ra xem, trông thấy tin nhắn của Hoắc Dĩ Xuyên.

"Trưa nay đến công ty ăn nhé."

Hai mắt Lâm Miếu sáng lên, "Cậu sắp về rồi hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ."

Lâm Miếu vui vẻ nói: "Tớ muốn ăn bánh kem nữa!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Lên máy bay, tắt máy đây."

Lâm Miếu: "Cậu thấy rồi mà!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Mù rồi."

Buổi sáng Lâm Miếu chỉ học một tiết, sau khi tan học thì đi thẳng tới công ty Hoắc Dĩ Xuyên.

Cậu nghĩ chắc mấy ngày qua Hoắc Dữ Xuyên ngủ không ngon, trưa nay phải ngủ bù mới được.

Lâm Miếu đến văn phòng Hoắc Dữ Xuyên, hần và Tiểu Trịnh vẫn chưa về.

Cậu ngồi trên sofa ôn lại bài học sáng nay, đột nhiên nghe thấy một tiếng "xoảng" trong phòng bên cạnh, tiếp theo là tiếng la thất thanh của dì tạp vụ.

Bên cạnh là phòng Tiểu Trịnh, Lâm Miếu vội vàng chạy qua xem, trông thấy bình thủy tinh đựng cây thủy sinh trên bàn đã bị vỡ, nước đổ lênh láng khắp bàn.

Dì tạp vụ hoảng hốt dọn dẹp hồ sơ trên bàn rồi sốt ruột giải thích, "Dì chỉ định thay nước thôi..... Ôi, ướt hết rồi, làm sao bây giờ?"

Lâm Miếu vội vàng phụ bà dọn dẹp giấy tờ trên bàn.

Cũng may dọn kịp nên chỉ có mấy hồ sơ dính nước. Dì tạp vụ hấp tấp đem đi phơi, chỉ mong không phải là tài liệu quan trọng.

Lâm Miếu an ủi bà mấy câu rồi lau sạch nước trên bàn. Sau khi dọn dẹp xong, cậu kiểm tra lại xem còn tài liệu nào bị ướt không, thoáng thấy trong đồng giấy tờ vừa dọn sang một bên có một quyển sổ ghi "Những điểm chính của kế hoạch mất ngủ".

Mất ngủ? Lâm Miếu không khỏi thắc mắc, nói về Hoắc Dữ Xuyên sao?

Cậu vô thức lật ra trang đầu tiên.

*Hoắc tổng nói tự dưng mình hơi buồn ngủ.*

*Chờ Hoắc tổng ngủ mới xuất hiện.*

*Lời thoại chính: "Ồ, lâu lắm rồi chưa thấy Hoắc tổng ngủ ngon như vậy."*

*Gọi cho bác sĩ hủy lịch hẹn.*

Trên sổ chỉ có mấy dòng chữ ngắn ngủi nhưng lại làm Lâm Miếu sửng sờ.

Cậu lật sang trang tiếp theo.

*Ngồi chờ ngoài cổng trường, giả bộ tình cờ gặp.*

*Hoắc tổng lại ngủ.*

*Lời thoại chính: "Ba ngày rồi Hoắc tổng chưa ngủ."*

*(Không biết nói gì thì nói "Chà, thần kỳ thật.")*

Trang kế tiếp.

*Ngồi chờ ngoài trường, ký hợp đồng.*

*Lời thoại chính: "Hai ngày nay Hoắc tổng đều bị mất ngủ."*

*"Có tác dụng giúp ngủ ngon."*

*(Đọc hợp đồng, chỗ nào không hiểu thì nói hỏi Hoắc tổng.)*

*(Hai mươi năm đúng là hơi điên thật.)*

.....

Thang máy "ting" một tiếng, Hoắc Dĩ Xuyên xách bánh kem đi ra.

Hắn đi ngang văn phòng Tiểu Trịnh, thấy Lâm Miếu đứng quay lưng về phía mình.

Hắn gõ cửa một cái, "Sao cậu lại ở đây?"

Lâm Miếu nắm chặt quyển sổ trong tay, khi quay đầu lại khóe mắt hơi đỏ lên.

Cậu há to miệng, cổ họng nghẹn ứ.

Cậu hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu thật sự không ngủ được sao?"

-----

*Miếu: Đồ lừa đảo!*

## Chương 25: Điều Là Gạt Tở

### DTV-EBOOK

Tiểu Trịnh lái xe vào bãi, lúc lên lầu trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên xách bánh kem đứng im trước cửa phòng làm việc của mình.

Hắn đi tới, nhìn thấy Lâm Miếu đứng trước bàn mình, trong tay cầm quyển sổ nhìn rất quen, đôi mắt đỏ hoe trùng Hoắc Dĩ Xuyên.

Tiểu Trịnh sững sờ hai giây, sau khi kịp phản ứng thì giống như robot bị chập mạch, "À....."

Hoắc Dĩ Xuyên không nhìn hắn mà chỉ nhìn đôi mắt đỏ hoe của Lâm Miếu rồi nói: "Anh ra ngoài trước đi."

Tiểu Trịnh lập tức quay lưng đi.

Hoắc Dĩ Xuyên đến gần, rút quyển sổ ra khỏi bàn tay nắm chặt của Lâm Miếu rồi lật xem từng trang.

Sống mũi Lâm Miếu cay xè, cắn môi hỏi: "Cậu nói không ngủ được cũng là gạt tở đúng không?!"

Hoắc Dĩ Xuyên gập sổ lại, cụp mắt nói khẽ: "Ừ."

Sống mũi Lâm Miếu càng cay hơn, nhớ lại ngày họ trùng phùng, Hoắc Dĩ Xuyên dựa vào vai cậu, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi, nhớ tiếng hít thở mỗi đêm ôm nhau ngủ, còn có đêm thứ Sáu hôm đó, mình sợ Hoắc Dĩ Xuyên mất ngủ nên ngốc nghếch chạy tới khách sạn.....

Rõ ràng Hoắc Dĩ Xuyên có mình hay không cũng vẫn ngủ ngon, nhưng mình lại bị vài ba câu nói của hắn lừa gạt, hết như một thằng hề lộ bịch.

Chỉ trách mình quá ngu ngốc, ngốc đến nỗi Hoắc Dĩ Xuyên nói gì cũng tin, ngay cả lý do "làm gối ôm trợ ngủ" hoang đường như vậy cũng chưa từng hoài nghi, còn tự thuyết phục mình trên đời có đủ thứ bệnh lạ, tin Hoắc Dĩ Xuyên không lừa mình.

"Sao lại gạt tớ?! Vui lắm đúng không?!"

Lâm Miểu hết như chú báo con bị chọc tức, lồng ngực phập phồng mạnh nhưng vẻ mặt lại bi thương như sắp khóc.

Hoắc Dĩ Xuyên chậm chạp giơ tay lên, muốn chạm vào mặt Lâm Miểu nhưng bị cậu hất ra.

Bánh kem trắng muốt rơi xuống sàn nhà, hoa văn tinh xảo lập tức nhão nhoét.

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu nhìn một lúc lâu mới khàn khàn nói, "Lâm Miểu, tớ không ngờ ngần vậy đâu."

Hắn nói: "Tớ chỉ muốn cậu..... ở bên tớ thôi."

"Chẳng phải cậu luôn hỏi người tớ thích là ai sao?" Hắn ngược mắt lên, hai tay chống trên mặt bàn sau lưng Lâm Miểu, nhốt cậu cạnh bàn, "Lâm Miểu, không ai ôm bạn thân ngủ đâu."

Lưng Lâm Miểu dựa vào mép bàn, bên tai lại vang lên câu "Nó thích em đấy" của Hoắc Minh Triết, hết như nham thạch nóng hổi tưới lên tim cậu.

Cậu thở dồn dập, "Cậu....."

Hoắc Dĩ Xuyên từ từ áp sát, "Tớ nói chưa từng hôn người khác cũng là thật."

"Tớ chưa bao giờ thích người khác cả," giọng nói trầm thấp truyền vào màng nhĩ Lâm Miểu, cậu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Vẫn luôn là cậu, chỉ có cậu thôi."

Đôi môi ẩm áp phủ lên khiến suy nghĩ của Lâm Miểu bỗng nhiên đứt đoạn, lòng bàn tay nắm chặt mép bàn, trong đầu mơ hồ hiện ra đêm đó ở khách sạn, sau khi Hoắc Dĩ Xuyên thức giấc cũng chồm tới như vậy, hơi thở quen thuộc bao trùm.....

Sau đó Hoắc Dĩ Xuyên bảo cậu rằng mình ngứa miệng.

Lâm Miểu đột ngột đẩy Hoắc Dĩ Xuyên ra, "Thích thì có thể gạt người sao?"

Cậu nức nở nói: "Tớ ghét nhất là bị người khác lừa!"

Lâm Kiến Hưng ôm bình giữ nhiệt vừa đi vừa hát trong đại sảnh, đột nhiên thấy Lâm Miểu đeo ba lô chạy ào ra khỏi thang máy như đạn bắn.

"Con trai?"

Lâm Kiến Hưng khó hiểu --- Có chuyện gì vậy? Thi chạy với ai à?

Hoắc Dĩ Xuyên đứng trước cửa sổ sát đất trong văn phòng, nhìn Lâm Miểu chạy ra cổng công ty rồi biến mất ở góc đường.

Cũng không phải hần muốn viện cớ mất ngủ ngay từ đầu. Thời gian đó công ty gặp một vài trục trặc, hần thật sự mất ngủ mấy ngày liền, ngay khi thấy Lâm Miểu ở bệnh viện, cảm giác mệt rã rời lập tức dâng lên.

Hần chỉ muốn ngủ một giấc bên cậu mà thôi.

Từ khi có trí nhớ, Hoắc Dĩ Xuyên đã biết mình là con rơi. Bọn trẻ xung quanh đều chế giễu hần, khinh thường hần, nói hần không có cha, nói mẹ hần quyến rũ đàn ông, cướp chồng người khác.

Mẹ hắn lại nói cha hắn rất giàu, sẽ sớm đón họ về nhà, ngày qua ngày ôm ấp giấc mộng chim sẻ biến thành phượng hoàng.

Nhưng một năm rồi lại một năm trôi qua, người gọi là cha kia chưa bao giờ đến thăm hắn.

Mẹ hắn mãi mê đắm chìm trong ảo tưởng về cha hắn nên cũng chẳng ngó ngàng gì đến hắn.

Thế là lúc nhỏ Hoắc Dĩ Xuyên trốn học, đánh nhau..... Hắn tránh xa mọi người, vào lớp chỉ toàn ngủ gật.

Lên lớp sáu, hắn đi học ở thị trấn. Thật ra cuộc sống cũng chẳng có gì thay đổi, chỉ chuyển từ đi bộ sang đạp xe đi học mà thôi.

Cho đến một buổi trưa, hắn đang nằm bò ra bàn ngủ thì một nam sinh ôm chồng vở bài tập đi tới, lắp bắp gọi hắn: "Bạn, bạn ơi, nộp bài tập đi."

Hắn bực bội mở mắt ra, trông thấy nam sinh kia có nước da trắng trẻo, đồng phục sạch sẽ, cổ áo cài kín, có lẽ đây chính là kiểu học sinh gương mẫu mà thầy cô thích.

Không giống hắn, nút áo bị đứt làm cổ áo hở rộng.

Hắn nhớ đây là lớp phó học tập của lớp mình, hình như tên là..... Lâm Miếu.

Hắn hiểu tại sao cậu cà lăm, bởi vì mọi người trong lớp đều sợ hắn hoặc ghét hắn, chẳng ai chủ động bắt chuyện với hắn cả.

Hoắc Dĩ Xuyên quay đầu ngủ tiếp, "Không có."

Lâm Miếu ngơ ngác hỏi: "Sao lại không có?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đốt rồi."

Lâm Miếu càng ngỡ ngàng hơn, "Ơ, nhưng phải nộp....."

Hoắc Dĩ Xuyên nhắm mắt ngủ, không thèm để ý tới cậu.

Một lát sau, tiếng bước chân đi xa, chắc cậu đã bỏ đi.

Chẳng bao lâu sau, Hoắc Dĩ Xuyên bị ai đó khều vai.

Hắn ngẩng đầu lên, trông thấy Lâm Miếu cầm một quyển vở bài tập mới đưa cho mình, "Tớ xin thầy đó, cậu làm bài đi."

Cậu nghiêm túc đề nghị, "Đừng đốt nữa nha."

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Lo chuyện bao đồng.

Hoắc Dĩ Xuyên lạnh lùng nói: "Không biết làm."

Dường như Lâm Miếu đã lường trước hắn ngủ cả ngày không nghe giảng nên lại lấy từ sau lưng ra một quyển vở khác, đôi mắt sáng lấp lánh: "Vậy tớ cho cậu mượn vở ghi bài nhé, tớ chép kỹ lắm."

Bìa vở in hình một chú chó tai dài, nhìn hết sức trẻ con.

Hoắc Dĩ Xuyên lại nằm xuống, không muốn nói chuyện.

Nhưng người bên cạnh vẫn chưa chịu thua mà lẩm bẩm: "Không làm bài sẽ bị thầy mắng đó."

Hoắc Dĩ Xuyên nổi quạu, "Thầy mắng tôi thì mắc mớ gì tới cậu?"

Lâm Miếu do dự một lát rồi xích lại gần hắn thì thầm: "Mỗi lần cậu bị thầy mắng xong đều gục đầu xuống bàn, có phải đang khóc thầm không vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hai giây sau, Lâm Miếu thấy Hoắc Dĩ Xuyên lấy một tờ giấy, viết xoẹt xoẹt mấy chữ rồi dán mạnh trước mặt cậu, nhìn cậu chăm chăm với ánh mắt bức bối.

Lâm Miếu nhìn kỹ, thấy trên giấy viết: "Cậu mà không đi thì tôi đánh cậu khóc đấy."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 26: Tổ Muốn Tuyệt Giao Với Cậu

### DTV-EBOOK

Hôm đó sau khi bị Hoắc Dĩ Xuyên dẫn mặt, Lâm Miểu ôm vở bài tập ủ rũ bỏ đi.

Cậu không giục Hoắc Dĩ Xuyên nộp bài tập nữa, nhưng thỉnh thoảng đi ngang qua lại ngập ngừng một hồi, tựa như muốn nói gì đó nhưng lại sợ Hoắc Dĩ Xuyên đánh mình.

Chiều thứ Tư trời đổ mưa, đến lúc tan học vẫn chưa tạnh nhưng đã nhỏ đi nhiều, lâm râm rả rích.

Hoắc Dĩ Xuyên chẳng buồn quan tâm, hắn đã từng dầm mưa tầm tã, mưa này đâu nhằm nhò gì.

Hắn đạp xe dưới mưa, nước mưa hắt vào mặt hơi lạnh.

Khi băng qua rừng cây, hắn trông thấy lớp phó học tập đáng ghét kia cầm một cây dù to màu xanh đậm, đi ven đường hệt như cây nấm di động.

"Cây nấm" bỗng nhiên quay đầu lại, vừa đi vừa nhìn hắn.

Hoắc Dĩ Xuyên không để ý tới cậu mà tăng tốc chạy vụt qua.

Sau đó hắn nghe thấy Lâm Miểu kêu lên một tiếng.

Hoắc Dĩ Xuyên dừng xe rồi quay đầu lại, trông thấy Lâm Miểu ngồi thụp xuống đất, cây dù xanh đậm nằm chổng chơ bên cạnh.

Đi không nhìn đường, không ngã mới là lạ.

"Ui da....." Lâm Miểu xuýt xoa xắn quần lên, để lộ vết trầy rướm máu trên đầu gối.

Cậu sụt sịt ngẩng đầu lên, đối mặt với Hoắc Dĩ Xuyên cách đó không xa.

Im lặng một hồi, Lâm Miểu nói: "Đau quá."

"Có hỏi cậu đâu." Hoắc Dĩ Xuyên phủ phàng đạp xe đi.

"Hoắc Dĩ Xuyên....." Người phía sau sốt ruột gọi hần.

Thấy Hoắc Dĩ Xuyên đạp xe đi, Lâm Miểu đành phải tự nhặt dù rồi thổi thổi vết thương trên đầu gối.

Cậu chưa kịp đứng lên thì nghe thấy tiếng leng keng, chiếc xe đạp quen thuộc dừng lại trước mặt.

Hoắc Dĩ Xuyên lạnh lùng nói: "Lên đây."

Hai mắt Lâm Miểu sáng ngời, cầm dù leo lên yên sau của hần rồi vui vẻ nói: "Cảm ơn nha."

Hoắc Dĩ Xuyên thờ ơ đạp xe đi.

Cây dù to trên đầu nghiêng tới trước để ngăn mưa phún hắt vào mặt hần.

Hần chở người đến tiệm thuốc gần đó rồi vào mua cồn, tăm bông và băng cá nhân, sau khi ra thì ném cho Lâm Miểu.

Lâm Miểu nhìn túi đồ trong ngực rồi lại nhìn Hoắc Dĩ Xuyên, ngơ ngác hỏi: "Tớ tự làm hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao, không có tay à?"

Lâm Miểu chép miệng: "Được rồi."

Cậu ngồi xuống bậc thềm gần đó, mở nắp chai cồn rồi nhúng tăm bông vào, sau đó nhắm mắt bôi lên đầu gối, còn chưa chạm vào vết thương đã xuyết xoa, kết quả toàn bôi lệch ra ngoài.

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên bắt lực giành lấy đồ từ tay cậu, sát trùng vết thương rồi dán hai miếng băng cá nhân.

Lâm Miểu không dám nhìn vết thương nên đành phải nhìn Hoắc Dĩ Xuyên, sau khi đếm lông mi hai lần thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên đứng lên nói: "Xong rồi."

Lâm Miểu nói "cảm ơn", tự giác ngồi lên yên sau xe đạp.

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng nhìn cậu.

Lâm Miểu không hiểu ánh mắt hắc, thành thật khai báo địa chỉ: "Nhà tớ ở gần công viên, thả tớ xuống đó là được rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu mấy giây rồi xụ mặt leo lên xe.

Sáng hôm sau, Hoắc Dĩ Xuyên vừa đến lớp thì Lâm Miểu đi tới đưa cho hắn một ổ bánh mì ngọt thơm lừng.

"Cảm ơn cậu vì chuyện hôm qua nhé," Lâm Miểu nói, "Cái này cho cậu nè."

Hoắc Dĩ Xuyên không nhận mà kéo ghế ngồi xuống, "Thôi khỏi."

Lâm Miểu: "Bánh này ngon lắm đó."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không ăn."

Lâm Miểu thấy hắn không chịu cầm thì chìa tay kia ra, "Vậy cậu uống sữa đi."

Hoắc Dĩ Xuyên nói thẳng: "Không ăn sáng."

"Hả?" Lâm Miểu ngơ ngác hỏi, "Sao thế?" Không đói à?

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà nằm bò ra bàn ngủ.

Người bên cạnh do dự đặt thứ gì đó lên bàn rồi bỏ đi.

Hoắc Dĩ Xuyên nghiêng đầu mở mắt ra, trông thấy hộp sữa kia lặng lẽ nằm trên bàn.

Hắn đã quên mình bắt đầu bỏ bữa sáng từ lúc nào. Mỗi sáng hắn ra cửa, mẹ hắn vẫn chưa dậy hoặc chưa về. Tiền ăn cũng là nhớ thì cho, quên thì thôi.

Thế là từ đó trở đi Hoắc Dĩ Xuyên không ăn sáng, một ngày hai bữa cũng vẫn cao lớn phổng phao.

Nhưng hôm qua phải mua cón và băng cá nhân nên tối nay hết tiền ăn cơm.

Hắn bỏ hộp sữa trên bàn vào học chứ không uống.

Từ đó về sau, mỗi sáng Lâm Miếu đều cho hắn một hộp sữa, hắn không lấy thì cậu để trên bàn rồi chạy mất.

Sữa trong học bàn ngày càng nhiều, ngổn ngang lộn xộn chất thành đống.

Một buổi sáng nọ, Hoắc Dĩ Xuyên vào lớp từ cửa sau, trông thấy Lâm Miếu cầm hộp sữa đứng trước bàn mình nhìn chăm chăm gì đó, vẻ mặt không vui lắm.

Hình như trên bàn viết chữ.

Có lẽ ai đó lại viết lên bàn hắn "con rơi", "vô liêm sỉ", cũng chẳng có gì lạ.

Hắn quen rồi.

Hắn đang định vào lớp thì thấy Lâm Miếu đặt sữa cạnh bàn rồi tức giận lau sạch mặt bàn, hai tay dính đầy phấn, cậu chạy

lên bục giảng lấy khăn bàn lau, lau xong lại chạy đi rửa tay.

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới, đặt ba lô xuống rồi trầm mặc nhìn hộp sữa kia.

Hồi lâu sau, hắn cầm hộp sữa lên, gỡ ống hút ra, lần đầu tiên uống sữa Lâm Miểu tặng.

Mùa hè luôn oi bức nhiều mưa. Giờ tan học, Hoắc Dĩ Xuyên nhìn lên bầu trời vẫn vũ, đang định lao vào màn mưa thì đột nhiên bị ai đó kéo áo.

Lâm Miểu ôm cây dù đứng phía sau, nhìn hắn nói: "Dù của tớ to lắm."

Hai phút sau, Hoắc Dĩ Xuyên đạp xe, Lâm Miểu ngồi sau cầm dù che cho hai người.

Hoắc Dĩ Xuyên chở cậu về nhà trước, Lâm Miểu đưa dù cho hắn rồi bảo hắn chờ một lát, "Cậu vừa đạp xe vừa cầm dù nguy hiểm lắm, để tớ lấy áo mưa cho cậu."

Cậu chạy bịch bịch lên lầu, chốc lát sau lại chạy xuống đưa áo mưa cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn thoáng qua, áo mưa kia màu trắng mờ, phía trên in hình vịt vàng.

Hoắc Dĩ Xuyên cạ lời, "Không cần đâu."

"Sao thế?" Lâm Miểu khó hiểu, "Mưa càng lúc càng to, cậu mà không mặc thì sẽ bị ướt đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nhìn trẻ con quá."

Lâm Miểu: "Dễ thương lắm mà."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Có chết cũng không mặc."

Lâm Miếu: "Mặc đi....."

Hai người giăng co dưới lều hơn nửa ngày, cuối cùng mưa tạnh, Hoắc Dĩ Xuyên đạp xe đi.

Dường như Lâm Miếu chẳng sợ Hoắc Dĩ Xuyên chút nào, vì lười đi bộ nên thỉnh thoảng lại đi kè xe đạp của Hoắc Dĩ Xuyên về nhà.

Có lẽ đi xe người ta hoài cũng ngại nên cậu bắt đầu đốc thúc Hoắc Dĩ Xuyên làm bài tập.

Cậu cầm quyển vở bài tập lần trước lên rồi nài nỉ, "Cậu làm bài đi mà, Hoắc Dĩ Xuyên....."

Hoắc Dĩ Xuyên vùi mặt vào cánh tay, "Nhiều chuyện quá."

Lâm Miếu lẩm bẩm: "Tại tớ không muốn cậu bị thầy mắng thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên hé mắt nhìn cậu một hồi, rồi cuộc cầm lấy vở bài tập trong tay cậu rồi lật ra trang đầu tiên.

Lâm Miếu cười tí mắt, đang định dạy hần thì thấy hần trầm ngâm nhìn đề bài giấy lát, sau đó viết lời giải chính xác.

Lâm Miếu thẳng thốt, "Cậu cũng biết làm à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tàm tạm thôi."

Lâm Miếu không thể tin được, "Chẳng phải cậu ngủ suốt ngày sao?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Bài này có gì khó đâu."

Lâm Miếu: "....." Tớ phải liều mạng với mấy người thông minh như cậu.

"Bài này thì không biết." Hoắc Dĩ Xuyên dùng bút rồi nói.

Lúc này Lâm Miếu mới tìm lại chút tự tôn, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh rồi giảng cho hắn như thầy giáo tí hon.

Họ ngồi sát cửa sổ nên rất sáng, thậm chí khi Hoắc Dĩ Xuyên ngược mắt lên có thể nhìn thấy lông tơ li ti trên mặt Lâm Miếu trong ánh nắng dịu dịu.

"Làm vậy sẽ cho ra đáp án....." Lâm Miếu thấy Hoắc Dĩ Xuyên không phản ứng thì hỏi, "Hiểu chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên dời mắt đi rồi "ừ" một tiếng.

Sau khi tan học trong lớp không có ai, chỉ còn tiếng giảng bài của Lâm Miếu.

Hoắc Dĩ Xuyên chợt cảm thấy đi học cũng rất vui.

Mặc dù vẫn có nhiều người không thích hắn, mặc dù mùa hè vẫn oi bức ẩm ướt.....

Điện thoại "ting ting" mấy lần, Hoắc Dĩ Xuyên mê man mở mắt ra, phát hiện mình nằm trên bàn làm việc ngủ thiếp đi.

Hắn cầm điện thoại lên, nhìn thấy mấy tin nhắn Tưởng Nhạc Minh gửi tới.

"Xuyên ca, cậu cãi nhau với Miếu của bọn tớ à?"

"Sau khi về cậu ấy luôn miệng nói cậu là đồ lừa đảo."

"Giờ mắng mệt rồi, đang bực bội xem điện thoại nè."

Đính kèm bên dưới là bức ảnh chụp trộm từ sau lưng Lâm Miếu.

Giường trong ký túc xá thuộc kiểu giường trên bàn dưới, Lâm Miếu đang ngồi trên ghế dưới giường, nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Hoắc Dĩ Xuyên phóng to ảnh chụp, phát hiện trên điện thoại của Lâm Miếu cũng có một bức ảnh --- Là ảnh cậu chụp hẳn trước khi rời thành phố C hôm Chủ Nhật.

Điện thoại lại "ting" một tiếng, tin nhắn của Lâm Miếu hiện ra, lời lẽ hết sức hùng hổ, "Tớ muốn tuyệt giao với cậu!"

Hoắc Dĩ Xuyên vuốt ve bức ảnh kia rồi khẽ mỉm cười.

Hắn trả lời: "Tuyệt giao là tư thế gì? Không biết."

Lâm Miếu trong phòng ngủ: "....."

-----

*Thế là Hoắc tổng từ đồ lừa gạt thẳng cấp thành đồ bi.ến th.ái!*

## Chương 27: Vậy Thì Làm Gì?

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu sửng sốt hồi lâu mới hiểu được ý nghĩa của câu này, mặt lập tức đỏ bừng, "Cậu bi.ến th.ái!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không hiểu thì hỏi, vậy là bi.ến th.ái à?"

Lâm Miếu còn lâu mới tin, "Cậu cố ý chứ gì!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thế thì cậu đừng vạch trần tớ."

Lâm Miếu: "....."

Cậu không có chút liêm sỉ nào sao?!

Lâm Miếu tức giận tắt điện thoại, không thềm nói chuyện với hắn nữa.

Nhưng khi yên tĩnh lại, trong đầu cậu lại hiện ra cảnh Hoắc Dĩ Xuyên nhốt mình cạnh bàn rồi chồm tới gần, thốt ra từng chữ từng câu.

Hắn nói: "Lâm Miếu, không ai ôm bạn thân ngủ đâu."

"Tớ nói chưa từng hôn người khác cũng là thật."

"Tớ chưa bao giờ thích người khác cả..... Vẫn luôn là cậu, chỉ có cậu thôi."

Vành tai Lâm Miếu nóng hổi, tim đập thành thịch, muốn giấu cũng không được, tựa như chỉ cần nghĩ tới chuyện Hoắc Dĩ Xuyên thích mình thì cả người đều kỳ quái.

Ồn ào quá, cậu hậm hực mắng tim mình --- Đập nhanh thế làm gì?!

Đêm đó cậu ngủ không yên, lúc thì mơ thấy Hoắc Dĩ Xuyên tỏ tình với mình, sau đó tìm cậu nhẩy lên một cái rồi vọt thẳng ra ngoài, đổ chót, cậu sợ đến nỗi mở choàng mắt.

Tỉnh lại mới biết chỉ mới nửa đêm nên đành phải ngủ tiếp.

Sau đó lại mơ thấy Hoắc Dĩ Xuyên nói "Thích cái búp, lừa cậu thôi".

Lâm Miểu tức giận đập giường một cái làm Tưởng Nhạc Minh ở giường bên cạnh co rúm lại, cứ tưởng có động đất.

Ngày hôm sau, Lâm Miểu ngủ lơ mơ cả đêm vào lớp học, sau khi tan học cũng chẳng thiết ăn uống, nhờ Hà Duật mua giùm hộp cơm rồi về ký túc xá ngủ trước.

Khi đến dưới lầu, cậu trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên mặc áo hoodie sáng màu và quần thể thao lằn lằn trước, khoanh tay dựa vào thân cây, nghe tiếng bước chân thì quay đầu sang rồi điềm tĩn nhìn cậu.

Lâm Miểu dừng lại, mấy giây sau vờ như không thấy hắn, đi thẳng vào ký túc xá.

Hoắc Dĩ Xuyên đi theo.

Lúc đi ngang qua phòng bảo vệ, Lâm Miểu đột nhiên nói với chú gác cổng: "Chú ơi, có người lạ vào ký túc xá nè!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Chú gác cổng nghiêm mặt thò đầu ra nhìn Hoắc Dĩ Xuyên từ trên xuống dưới, "Học khoa nào vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên chưa kịp lên tiếng thì Lâm Miểu đã chặn trước: "Cậu ấy không phải sinh viên trường này đâu, là đồ lừa đảo đó!"

Chú gác cổng càng cảnh giác hơn, "Không được chào hàng!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Cháu đâu phải lừa đảo."

Nhưng chú gác cổng từng gặp nhiều trường hợp như vậy nên thẳng thừng đuổi hẳn ra ngoài: "Đi đi, tới chỗ khác mà chào hàng, sinh viên làm gì có tiền, có bao nhiêu đều mua đồ ăn hết rồi."

Lâm Miểu nhìn hẳn bị bảo vệ đẩy ra, hừ một tiếng rồi chạy lên lầu, cứ như đã hết buồn ngủ.

Nhưng ngày thứ ba Hoắc Dĩ Xuyên lại tới.

Lần này hẳn mặc vest mang giày da, chải tóc tỉ mỉ, từ đầu đến chân nhìn hết sức sang trọng, lúc xuống xe với Tiểu Trịnh ở cổng trường làm mọi người trầm trồ xuýt xoa.

Lâm Miểu vừa ra khỏi căng tin thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên xuất hiện từ trong đám đông, bước chân vững vàng, theo sau là Tiểu Trịnh, cứ như sắp nổi nhạc tổng tài bá đạo vậy.

Lâm Miểu hừ một tiếng --- Làm màu! Phung phí!

Cậu lách qua đám đông rồi đuổi theo hỏi: "Cậu lại tới đây làm gì thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên đút tay vào túi, "Không được tới à?"

Lâm Miểu vẫn còn giận, "Tớ không tha thứ cho cậu đâu, cậu mau về đi."

Hoắc Dĩ Xuyên ung dung nói: "Phải xem hiệu trưởng của các cậu có đồng ý không đã."

"Hiệu trưởng?" Lâm Miểu hỏi, "Liên quan gì đến hiệu trưởng chứ?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tìm ông ấy quyền góp."

Đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng người reo lên: "Ôi, Hoắc tổng tới rồi!"

Lâm Miếu quay lại, trông thấy hiệu trưởng đi nhanh tới với nụ cười tươi tắn, nắm chặt tay Hoắc Dĩ Xuyên lắc lắc, "Hoan nghênh hoan nghênh, xin mời....."

Lâm Miếu ngơ ngác nhìn Hoắc Dĩ Xuyên được hiệu trưởng mời đi như báu vật quý hiếm.

Nửa tiếng sau, cố vấn trường học gọi Lâm Miếu đến phòng hiệu trưởng một chuyện.

Hai mắt Lâm Miếu tối sầm, trực giác mách bảo có chuyện không lành.

Quả nhiên cậu vừa bước vào cửa thì hiệu trưởng đã vỗ vai cậu nói: "Chà, bạn học Lâm, thì ra em và Hoắc tổng là bạn học cũ, đúng là duyên phận mà!" Sau đó quay sang nói với Hoắc Dĩ Xuyên: "Hoắc tổng quả là tuổi trẻ tài cao, hậu sinh khả úy!"

Ông khen ngợi hết lời, sau đó bảo Lâm Miếu dẫn Hoắc Dĩ Xuyên đi tham quan một vòng, thưởng thức phong cảnh trong trường.

"Dạ?" Lâm Miếu không muốn đi nên kiếm cớ, "Em..... Em chưa phơi đồ nữa!"

Hiệu trưởng nhú mày, "Phơi đồ sao quan trọng bằng Hoắc tổng được, để thầy bảo Tiểu Tôn phơi giùm cho."

Tiểu Tôn chính là cố vấn của trường Lâm Miếu.

Lâm Miếu không dám nói tiếp nữa --- Mặc dù cậu rất muốn nói thà để quần áo mục nát trong máy giặt còn hơn.

Tiểu Trinh ở lại phòng hiệu trưởng bàn chuyện quyên góp, Hoắc Dĩ Xuyên nhàn nhã theo Lâm Miếu xuống lầu, đi dạo bên hồ nhân tạo có hàng liễu rủ.

Lâm Miếu đếm gạch dưới chân, nhin không được hỏi: "Cậu góp bao nhiêu vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà chỉ hỏi: "Chùng nào về nhà?"

Lâm Miếu không đi nữa. Cậu ngẩng đầu nhìn Hoắc Dĩ Xuyên rồi kiên quyết nói: "Tớ không về nữa đâu!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy tớ sẽ quyên góp luôn tiền của cậu."

Lâm Miếu: "....."

Trời ạ, sao lại quên mất thẻ ngân hàng của mình còn ở chỗ Hoắc Dĩ Xuyên chứ!

"Trả thẻ ngân hàng cho tớ!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không đem."

Lâm Miếu thúc giục: "Vậy cậu mau về lấy đi!"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên hỏi, "Cậu có về với tớ không?"

"Không," Lâm Miếu nhú mày, "Đã bảo tớ muốn....."

Cậu định nói tuyệt giao nhưng lại sợ Hoắc Dĩ Xuyên giả bộ không hiểu rồi nói lung tung, thế là sửa lại: "Tớ không muốn làm bạn với cậu nữa!"

"Vậy thì làm gì?" Hoắc Dĩ Xuyên cup mắt nhìn cậu, "Làm chồng nhé?"

Lâm Miếu: "....."

## Chương 28: Nhốt Anh Ta Lại

### DTV-EBOOK

Lâm Miểu há hốc mồm, khiếp sợ nhìn Hoắc Dĩ Xuyên ---  
Chồng..... chồng gì chứ, không biết xấu hổ!

Cậu không hiểu tại sao Hoắc Dĩ Xuyên cứ như biến thành người khác, toàn nói mấy câu lưu manh.

"Trước đây cậu đâu có như vậy!"

Hoắc Dĩ Xuyên đến gần hơn rồi chậm rãi nói: "Tại trước đây tớ sợ dọa cậu chạy mất thôi."

Hắn nhìn sâu vào mắt Lâm Miểu, "Giờ thì..... cậu biết hết rồi, có chạy không?"

Tim Lâm Miểu hẫng đi một nhịp, đập thành thịch. Cậu lúng túng quay mặt sang chỗ khác nói: "Cậu trả thẻ ngân hàng cho tớ đi."

"Cũng được," Hoắc Dĩ Xuyên nhìn vành tai ửng đỏ của cậu, "Nhưng phải đáp ứng hai yêu cầu của tớ."

Lâm Miểu: "Yêu cầu gì?"

"Cái thứ nhất," Hoắc Dĩ Xuyên chìa tay ra, "Đưa điện thoại cho tớ xem."

Lâm Miểu mờ mịt, "Cậu xem điện thoại tớ làm gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà chỉ hỏi, "Có cho không?"

Lâm Miểu đành phải lấy điện thoại ra mở khóa rồi đưa cho hắn.

Hoắc Dĩ Xuyên mở album, bức ảnh đầu tiên đập vào mắt là ảnh Lâm Miểu chụp hần trước khi rời thành phố C hôm Chủ Nhật.

Hần kéo xuống dưới, cách mấy tấm lại có một tấm của hần.

Có ảnh chụp hần ngái ngủ lúc sáng sớm, bởi vì hôm đó hần chụp lên Lâm Miểu bị cậu thức dậy phát hiện. Lâm Miểu nhìn mình tóc tai bù xù ngủ như heo trong ảnh, nói Hoắc Dĩ Xuyên cố ý chụp xấu nên bắt hần xóa đi.

Hoắc Dĩ Xuyên không xóa, thế là Lâm Miểu hậm hực bắt hần giả bộ như mới ngủ dậy để mình chụp một tấm.

Có ảnh chụp hần ngồi sau bàn làm việc xem tài liệu, Lâm Miểu nói lúc hần làm việc nhìn hơi dữ.

Còn có ảnh chụp hần ngồi trong xe nhìn ra cửa sổ, ngồi trên sofa xem laptop, mở cuộc họp video trong phòng làm việc.....

Hoắc Dĩ Xuyên ngược mắt lên, giọng nói hơi khàn, "Chẳng phải cậu đòi tuyệt giao với tớ à, sao còn giữ hình tớ nữa?"

Lâm Miểu ngẩn ra một lát rồi đưa tay giành lại điện thoại, "Giờ tớ sẽ xóa ngay!"

"Không cho xóa." Hoắc Dĩ Xuyên nắm chặt cổ tay cậu.

Hần nói: "Đây là yêu cầu thứ hai."

Trên đường đến trường, Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa sổ, có cây cối, có bóng người, nhưng dường như chẳng níu giữ được gì. Hần tự nhủ nếu cậu thật sự ghét mình..... thì đừng ép buộc cậu nữa.

Nhưng chỉ cần cậu hơi thích mình, chút xíu thôi là đủ rồi.....

Lâm Miểu thấy ánh mắt hần thay đổi thì tò mò hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu sao vậy?"

"Không có gì," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Giữ ảnh lại đi, khi nào nhớ tớ thì lấy ra ngắm."

"Ai thèm nhớ cậu chứ," gò má Lâm Miểu nóng ran, "Dù tớ có nhớ dì Trần, nhớ Tiểu Trịnh thì cũng không nhớ cậu đâu!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nhớ họ vô ích thôi."

Lâm Miểu cạ lời: "Nhớ cậu thì có ích chắc?"

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên nghiêm túc nói, "Tớ sẽ đến gặp cậu."

Mặt Lâm Miểu càng nóng hơn, hất tay hần ra nói: "Thôi khỏi, trả thẻ ngân hàng cho tớ là được rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên ung dung nói: "Ngày mai đem tới cho cậu."

Lâm Miểu: "Mai cậu còn đến nữa à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Hiệu trưởng nói có thể tới nghe giảng."

Lâm Miểu: "....."

Dưới lầu tập đoàn Dư Thị, Hoắc Thành Đống và vệ sĩ ngồi xổm sau bồn hoa, lén lút nhìn những người ra vào tòa nhà như ăn trộm.

Vệ sĩ khuyên hần: "Thiếu gia, hay là chúng ta về đi."

"Không được," Hoắc Thành Đống nhú chặt mày, "Nếu không ký được hợp đồng thì Hoắc Dĩ Xuyên không cho tôi làm giám đốc đâu!"

Vệ sĩ nghĩ nhà các anh và nhà họ Dư là kẻ thù không đội trời chung bao năm nay, đấu đá nhau đến chết trong lĩnh vực kinh

doanh, ký được mới là lạ. Lần trước cầm hợp đồng chưa đọc kỹ đã nhận lời ngay, giờ bị người ta đánh mấy trận còn ký cái quỷ gì nữa, ngồi đây cho muỗi chích nghe còn tạm được.

Cổng tòa nhà mở rộng, một bóng người cao gầy đi ra. Anh đeo kính gọng bạc, vẻ mặt xanh xao, bộ dạng thất hồn lạc phách.

"Lão Dư này đúng là không phải người, toàn bóc lột nhân viên thôi," Hoắc Thành Đống tặc lưỡi, "Cứ nhìn nhân viên kia mà xem, mặt xanh như tàu lá vậy."

Vệ sĩ hòa theo "Đúng đúng đúng, thật không phải người."

Trời ạ, còn phải ngồi tới bao giờ nữa đây.....

Hoắc Dữ Xuyên ở trường cho đến tối, ăn cơm ở căng tin rồi tiện đường đưa Lâm Miếu đến "Mạc Sắc".

Đêm nay Lâm Miếu phải đi làm thêm.

"Không cần đâu," Lâm Miếu từ chối, "Tớ tự đi được rồi."

Cậu đeo ba lô định đi tàu điện ngầm, nhưng bị Tiểu Trịnh chặn lại ở cổng trường.

"Tiểu Lâm tiên sinh," Tiểu Trịnh nói như robot, "Mời lên xe."

"Tôi sẽ tự đi." Lâm Miếu muốn đi vòng qua hẻm nhưng đi đến đâu Tiểu Trịnh chặn đến đó.

Hoắc Dữ Xuyên đi sau lưng Lâm Miếu, ung dung nói: "Không lên xe sẽ đến trễ đấy."

Lâm Miếu cá giận nói: "Tớ muốn đi tàu điện ngầm!"

"Tàu điện ngầm đông lắm," Hoắc Dữ Xuyên thản nhiên nói, "Lỡ bị đè bẹp chẳng ai đền đâu."

"Không," Lâm Miếu nói, "Tớ....."

Cậu chợt thấy cách đó không xa có hai cái bóng người quen thuộc, nhìn kỹ lại là Hạ Tòng Sơn đang lôi kéo thầy Dư, chẳng biết nói gì mà thầy Dư vùng ra rồi chạy mất.

"Ê, khoan đã!"

Hạ Tòng Sơn bất lực nhìn người chạy xa, vừa quay đầu lại thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên và Lâm Miếu đứng cạnh xe, bốn con mắt nhìn mình chăm chăm.

Hạ Tòng Sơn: "....."

Hạ Tòng Sơn đi tới xin quá giang, "Tiện đường mà, đi chung nhé."

Hoắc Dĩ Xuyên phũ phàng cản hấn lại, "Nhân viên của anh đòi đi tàu điện ngầm kìa."

Hạ Tòng Sơn: "Thì đi đi."

Hoắc Dĩ Xuyên lạnh lùng nói: "VẬY anh cũng đi tàu đi."

Hạ Tòng Sơn lập tức quay sang nhìn Lâm Miếu, "Tiểu Lâm à, đi tàu điện ngầm đến trễ sẽ bị trừ lương đó."

Lâm Miếu: "....."

Cuối cùng Lâm Miếu không chịu ngồi chung với Hoắc Dĩ Xuyên mà ngồi một mình ở ghế phụ, còn Hoắc Dĩ Xuyên và Hạ Tòng Sơn ngồi ghế sau.

Hạ Tòng Sơn vừa lên xe đã kể khổ với Hoắc Dĩ Xuyên, "Tôi chỉ muốn đi theo nói chuyện với cậu ấy thôi mà, sao cậu ấy cứ gặp tôi lại bỏ chạy thế chứ?"

Hoắc Dĩ Xuyên liếc hấn một cái, "Tại xấu quá chứ sao."

"Cậu mới xấu," Hạ Tòng Sơn bất mãn nói, "Ông đây đẹp trai nhất khu này đấy nhé!"

Hoắc Dĩ Xuyên hơi hột nói: "Thế thì anh lợi hại thật."

Lúc đến cổng "Mạc Sắc", Hạ Tòng Sơn vẫn đang xoa cằm suy nghĩ, "Không thể để cậu ấy trốn tôi mãi được."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn Lâm Miếu xuống xe, buột miệng nói: "Vậy nhốt anh ta lại đi."

Hai mắt Hạ Tòng Sơn sáng lên, vẻ mặt hết sức mừng rỡ.

Dư Cận Văn chậm rãi đi bộ về nhà, ánh đèn đường vàng vọt làm bóng anh đồ dài.

Anh hơi mệt nhưng không muốn gọi xe mà muốn đi bộ một lát.

Anh rẽ vào góc đường, một chiếc xe màu đen đột nhiên trở tới.

Dư Cận Văn sững sờ, cửa xe bất ngờ mở ra, có người trùm gì đỏ lên đầu anh rồi vội vã kéo anh lên xe.

Anh chưa kịp kêu lên thì hai mắt đã tối sầm, cứ thế ngất đi.

Khi tỉnh lại thì phát hiện mình nằm trên một chiếc sofa lạ lẫm.

Dư Cận Văn mê man mở mắt ra, trông thấy Hạ Tòng Sơn ngồi trên ghế đối diện. Ánh đèn sáng ngời chiếu vào khuôn mặt góc cạnh của hắn, khi im lặng mang đến cho người ta cảm giác áp bách cực mạnh.

Anh nghe thấy Hạ Tòng Sơn nói: "Thầy Dư, chúng ta nói chuyện đi."

Trong lòng Dư Cận Văn giật thót, lí nhí hỏi: "Nói..... Nói chuyện gì cơ?"

Hạ Tòng Sơn cười hì hì, "Yêu đương."

Dư Cận Văn: "....."

## Chương 29: Không Cần Chịu Trách Nhiệm

### DTV-EBOOK

Dư Cận Văn nhìn sững Hạ Tòng Sơn, dường như không nghe rõ nên nhếch miệng hỏi: "Sao..... Sao cơ?"

Hạ Tòng Sơn nhìn anh chăm chăm, cảm thấy càng ngấm càng đẹp, hơi thở khẽ khàng kia như đang cào tim hấn ngứa ngáy. Hấn xích lại gần rồi gần từng chữ: "Thầy Dư, hẹn hò với tôi đi."

Con người Dư Cận Văn run rẩy co lại, hồi lâu sau mới dời mắt đi chỗ khác rồi nói: "Đừng đùa nữa."

"Tôi không đùa," Hạ Tòng Sơn nhú mày, "Tôi nói nghiêm túc đấy, không lừa em đâu."

Giọng Dư Cận Văn rất nhỏ, co ro trên sofa, cup mắt hỏi: "Sao lại..... muốn hẹn hò với tôi?"

Hạ Tòng Sơn gãi đầu, tỏ vẻ ngượng ngùng hiếm thấy: "Đêm đó tôi uống nhầm rượu đã làm chuyện kia với em..... Tôi sẽ chịu trách nhiệm, em hẹn hò với tôi đi!"

Dư Cận Văn im lặng một hồi mới nói: "Không cần đâu."

Anh đứng lên khỏi sofa, "Tôi về trước đây."

Hạ Tòng Sơn kéo anh lại, "Không phải, chờ chút, không cần là sao?"

Dư Cận Văn không nhìn hấn mà chỉ nói: "Không cần chịu trách nhiệm đâu, đều là người lớn hết rồi..... Cũng đâu có gì."

Hạ Tòng Sơn lập tức sầm mặt.

"Không được," hần trầm giọng, "Ông đây mặc kệ, cứ muốn chịu trách nhiệm đấy."

Dư Cận Văn không trả lời mà giãy giãy cổ tay, "Tôi phải về, ngày mai còn đi dạy nữa."

"Bớt xạo đi," Hạ Tòng Sơn vạch trần anh, "Tôi điều tra rồi, ngày mai em không có lớp, ngày mốt là cuối tuần."

Dư Cận Văn không ngờ hần điều tra thời khoá biểu của mình nên lúng túng nói: "Dù sao tôi cũng phải về....."

Hạ Tòng Sơn đột nhiên đưa tay tháo kính của anh xuống.

Dư Cận Văn ngẩn ngơ, không hiểu hần làm gì, "Trả cho tôi."

Hạ Tòng Sơn cười dâm: "Không đeo kính càng đẹp hơn nhiều."

Dư Cận Văn: "....."

Khi Lâm Miếu đeo ba lô ra khỏi "Mạc Sắc" thì thấy Hoắc Dữ Xuyên đút tay vào túi đứng ở cổng, quay sang nhìn cậu dưới ánh đèn đường lơ mờ.

Lâm Miếu nhất thời ngẩn ngơ.

Đêm đầu tiên cậu đến đây làm việc, Hoắc Dữ Xuyên cũng đứng chờ cậu, cũng quay đầu nhìn cậu như vậy.

Dường như chẳng có gì thay đổi, lại giống như mọi thứ đều khác xưa.

Cậu đi tới, buồn buồn hỏi: "Sao cậu chưa về nữa?"

Hoắc Dữ Xuyên nói: "Chờ cậu mà."

Lâm Miếu: "Tớ có bảo cậu chờ đâu."

"Nhưng tớ xem chiến thuật," Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói, "Trong đó nói phải đưa người mình thích về nhà."

Chữ "thích" như thiêu đốt trái tim Lâm Miểu, cậu lắp bắp: "Chiến, chiến thuật gì mà kỳ cục thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên đáp: "Chiến thuật yêu đương."

Lâm Miểu sững sờ, càng lắp bắp hơn, "Ai, ai yêu đương với cậu?! Không được xem mấy thứ này nữa!"

"À," Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu xuống nhìn cậu hỏi, "Vậy tớ phải làm sao mới theo đuổi được cậu?"

Hắn thì thầm vào tai Lâm Miểu, "Cậu dạy tớ đi."

Vành tai Lâm Miểu như sắp bốc cháy, cuống quýt đẩy hắn ra rồi nói: "Tớ về trường đây!"

Nói xong cậu định bỏ đi, Hoắc Dĩ Xuyên nói sau lưng cậu: "Xe buýt và tàu điện ngầm hết chạy rồi."

Lâm Miểu cắn môi, "Vậy tớ đón taxi về!"

"Đắt lắm," Hoắc Dĩ Xuyên kết luận ngắn gọn, sau đó chỉ vào xe mình đậu ven đường và Tiểu Trịnh đang chờ trong xe, "Miễn phí."

Năm phút sau, Lâm Miểu xụ mặt ngồi trên ghế phụ.

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi ở ghế sau, thấy cậu làm thinh thì đột nhiên nói: "Về nhà đi."

"Không muốn!" Lâm Miểu nói ngay, "Tớ muốn về trường!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Dì Trần nhớ cậu lắm đấy."

Tiểu Trịnh không dám hé răng, sợ lát nữa mình cũng phải nhớ.

Lâm Miếu nắm quai đeo ba lô, do dự nói: "Khi nào cậu vắng nhà tớ sẽ đến thăm dì ấy!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy tớ sẽ dặn dì ấy không nấu món ngon cho cậu nữa."

Lâm Miếu: "....." Cậu thật ác độc mà!

Ngày hôm sau, quả nhiên Hoắc Dĩ Xuyên mặc đồ bình thường xuất hiện trong lớp.

Hắn vừa đến thì Tưởng Nhạc Minh lập tức nhường chỗ bên cạnh Lâm Miếu cho hắn rồi hấp tấp chạy tới ngồi chung với Hà Duật.

Lâm Miếu tức chết --- Cậu chạy nhanh thế làm gì?! Đồ phản bội!

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi xuống cạnh cậu, Lâm Miếu chìa tay ra, "Thẻ ngân hàng đâu?"

Hoắc Dĩ Xuyên lấy hai tám thẻ ngân hàng trong túi đưa cho cậu.

Lâm Miếu lập tức cất vào ba lô, còn cứng chiều vổ vổ.

Hoắc Dĩ Xuyên chống đầu nhìn cậu, đột nhiên hỏi: "Cậu báo mất giấy tờ rồi xin cấp lại chẳng phải là được rồi sao?"

Lâm Miếu: "....."

Sao mình lại quên bég chuyện này chứ, còn cho Hoắc Dĩ Xuyên xem điện thoại không công nữa!

Cậu không muốn thừa nhận nên đành phải nói: "Hừ, tại tớ lười thôi!"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừm" một tiếng, vẫn nhìn cậu chăm chú.

Lâm Miếu hơi mất tự nhiên, "Cậu rảnh vậy à? Không cần quản lý công ty sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu, "Sắp phá sản rồi."

"Hả?" Lâm Miếu thẳng thốt, "Sao thế?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vì cậu làm ngơ tớ."

"..... Phá sản thì phá sản," Lâm Miếu lầm bầm, "Đâu liên quan gì đến tớ, cũng chẳng phải công ty của tớ."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Biết đâu sẽ là công ty của cậu đấy."

Lâm Miếu: "Không thèm."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cha cậu sẽ bị thất nghiệp đó."

"Vậy để ông ấy tìm việc khác đi," Lâm Miếu nói, "Ông ấy có tay có chân, đi lượm ve chai vừa nhanh vừa nhiều nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Còn tớ thất nghiệp thì sao?"

Lâm Miếu ghen hòng, "Cậu cũng có tay có chân....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ cũng đi lượm ve chai à?"

Lâm Miếu: "..... Thôi khỏi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy tớ phải làm gì đây?"

Không hiểu sao trong đầu Lâm Miếu chợt vang lên câu "làm chồng" của Hoắc Dĩ Xuyên, đầu óc lập tức hỗn loạn, vô thức nói:

"Dù sao cũng không được làm chồng!"

Hoắc Dĩ Xuyên thoáng ngần ngợ. Hắn thả bàn tay đang chống đầu xuống rồi nhích lại gần hỏi khẽ: "Vậy thì làm vợ nhé?"

## Chương 30: Dựa Vào Cái Gì Mà QuảN Tớ

### DTV-EBOOK

Suốt buổi học hôm đó, trong đầu Lâm Miểu tràn ngập từ "vợ" của Hoắc Dĩ Xuyên, cứ văng vẳng bên tai khiến cậu chẳng nghe được gì, chữ trong sách giáo khoa cũng chỉ chít như bầy kiến, đọc mãi vẫn không hiểu.

Cậu quay sang hung dữ trừng thủ phạm một cái.

Hoắc Dĩ Xuyên vờ như không có chuyện gì xảy ra, hờ hững cầm bút của cậu viết vào sổ: "Tập trung nghe giảng đi."

Lâm Miểu tức chết, giật lại cây bút rồi viết mấy chữ "đồ khốn" trên sổ.

Hoắc Dĩ Xuyên không hề tức giận mà mấp máy môi nói gì đó.

Lâm Miểu vừa nhìn đã hiểu ngay.

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Chữ dễ thương ghê."

Gò má Lâm Miểu nóng ran, lật tờ giấy loạn thất bát tao này qua rồi nghiêm túc nghe giảng chép bài, không để ý đến hần nữa.

Giọng giáo viên vang lên trên bục giảng, ánh nắng rực rỡ chiếu vào cửa sổ, thời tiết quả thực rất đẹp.

Lâm Miểu liếc thấy Hoắc Dĩ Xuyên như bị thôi miên, gối đầu lên cánh tay, nằm bò ra bàn học.

Lâm Miểu ngồi im một hồi mới quay sang, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên nhắm mắt lại, sống mũi cao vút, chẳng biết ngủ thật hay giả bộ nữa.

Giống như hồi cấp hai, hần chưa bao giờ tỉnh trong lớp.

Lần đầu tiên Lâm Miếu đến giục hần nộp bài tập cũng hơi sợ, nhưng sau đó cậu bị ngã trên đường, Hoắc Dĩ Xuyên chở cậu đi mua cốm và băng cá nhân rồi đưa cậu về nhà. Lúc đó cậu mới biết Hoắc Dĩ Xuyên chỉ có vẻ ngoài hung dữ chứ thực chất là người tốt.

Người tốt không nên bị thầy cô la mắng.

Thế là cậu bắt đầu nài ép Hoắc Dĩ Xuyên làm bài tập, mỗi chiều tan học đều ở lại lớp để làm bài tập với Hoắc Dĩ Xuyên hoặc giảng những đề mà hần không hiểu.

Hoắc Dĩ Xuyên sẽ đạp xe chở cậu về nhà, mặc dù vẫn rất kiệm lời nhưng Lâm Miếu cảm thấy họ đã là bạn thân.

Xe đột nhiên nảy lên, có lẽ là bị vấp hòn đá, Lâm Miếu ngồi sau giật mình ôm eo Hoắc Dĩ Xuyên, mặt áp sát lưng hần.

Hoắc Dĩ Xuyên cứng đờ, xe đạp chao nghiêng làm Lâm Miếu hoảng sợ nhắm mắt lại, càng ôm chặt hơn nữa.

"Hoắc Dĩ Xuyên, cậu cầm tay lái chắc vào!"

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì mà chở cậu đến dưới lầu rồi đi ngay.

Lâm Miếu cũng không để ý mà chạy bịch bịch lên lầu, vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng.

Cha mẹ cậu nấu cơm trong bếp, mẹ bảo cậu đi rửa tay, giọng nói dịu dàng mang theo ý cười.

Lúc đó mẹ cậu vẫn chưa bị bệnh, cha cậu cũng không đau đầu kiếm tiền, một nhà ba người êm ấm hạnh phúc.

Hôm sau tan học, Lâm Miếu ở lại lớp như thường lệ để làm bài tập với Hoắc Dĩ Xuyên. Cậu thấy Hoắc Dĩ Xuyên có vẻ sắp làm xong nên chồm sang xem thử.

Bàn học không lớn, hai cái đầu chụm lại, dường như có thể nghe rõ nhịp tim và hơi thở của nhau.....

Hoắc Dĩ Xuyên bỗng nhiên né ra xa.

Lâm Miếu kỳ quái hỏi: "Sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên dời mắt đi chỗ khác: "Sợ cậu va trúng tớ."

Lâm Miếu đưa tay sờ đầu mình rồi nói: "Đầu tớ đâu có cứng."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không tin."

Hắn đứng lên xách ba lô đi, "Không làm nữa."

Lâm Miếu vội vàng thu dọn sách vở đuổi theo, "Nhưng cậu chưa làm xong mà, Hoắc Dĩ Xuyên....."

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới bãi đậu xe, im lặng một lát rồi nói mà không quay đầu lại: "Sau này cũng không làm nữa."

"Hả?" Lâm Miếu ngơ ngác, "Sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà chỉ lạnh lùng nói: "Cậu tự về đi."

Sau đó hắn đạp xe đi.

Lâm Miếu vừa kinh ngạc vừa hoang mang, không hiểu tại sao hắn đột nhiên lên cơn.

"Hoắc Dĩ Xuyên!"

Hoắc Dĩ Xuyên biến mất ở cổng trường.

Lâm Miếu hết sức tức giận --- Sao người này lại thế chứ, chẳng lịch sự gì cả!

Cậu bực bội nghĩ trừ khi ngày mai Hoắc Dĩ Xuyên làm hai bài tập, nếu không mình sẽ không tha cho hắn!

Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên không ở lại làm bài tập nữa, vừa tan học đã đi ngay, Lâm Miếu muốn đuổi theo cũng không kịp.

Cậu càng nghĩ càng tức, rốt cuộc mấy ngày sau chặn đường Hoắc Dĩ Xuyên trong hành lang.

"Sao tan học cậu không đợi tớ?!"

Hoắc Dĩ Xuyên đeo ba lô lên vai rồi hỏi ngược lại: "Sao phải đợi cậu?"

Lâm Miếu sững sờ, lẩm bẩm nói: "Thì làm bài tập....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không làm."

Lâm Miếu nhú mào, "Không được!"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu chăm chăm: "Cậu dựa vào cái gì mà quản tớ?"

Lâm Miếu há to miệng nói: "Tớ là lớp phó học tập."

"Cha mẹ còn không quản được tớ," Hoắc Dĩ Xuyên lạnh lùng nhìn cậu, "Lớp phó học tập là cái thá gì chứ?"

Lâm Miếu nhất thời không biết nói sao, "Tớ....."

Hoắc Dĩ Xuyên vòng qua cậu đi xuống lầu.

Lâm Miếu buồn bực mấy ngày, mỗi lần tan học nhìn chỗ ngồi trống trơn, dường như trong lòng cũng trống theo.

Cậu đi bộ về nhà một mình, luôn vô thức tìm kiếm bóng người đi xe đạp kia, những lúc trời mưa lại nhìn từng chiếc xe đạp lao vút qua.

Cậu cầm cây dù to màu xanh đậm, gần về đến nhà thì loáng thoáng nghe thấy tiếng âm ỉ phát ra từ con hẻm bên cạnh.

Cậu tò mò đi tới xem, trong mưa bụi lất phất trông thấy một đám người đánh nhau loạn xạ, chiếc xe đạp quen thuộc bị vút chổng chơ một bên.

Trong lòng Lâm Miểu giật thót, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng Hoắc Dĩ Xuyên trong đám.

"Hoắc Dĩ Xuyên!"

Cậu vội vàng chạy tới la lên: "Không được đánh cậu ấy!"

Mấy tên còn lại hình như cùng phe với nhau, không thèm để ý Lâm Miểu mà chỉ lo đánh Hoắc Dĩ Xuyên. Nhưng bọn họ cũng không thắng được hắn, bị hắn đánh la oai oái.

Lâm Miểu không biết đánh nhau nên gấp đến độ xoay quanh, đành phải hét to: "Tôi báo cảnh sát rồi! Các người mà không đi thì bị bắt ráng chịu!"

Chắc mấy tên kia không muốn dính tới cảnh sát nên hùng hổ bỏ đi.

Toàn thân Hoắc Dĩ Xuyên ướt sũng, khóe miệng bị đâm chảy máu. Hắn ngồi phịch xuống đất lau nước trên mặt.

"Cậu không sao chứ?" Lâm Miểu vội vàng che mưa cho hắn rồi chửi ầm lên, "Ý đông hiếp yếu, vô liêm sỉ!"

Cậu sờ quần áo ướt đầm của Hoắc Dĩ Xuyên rồi cau mày nói: "Đến nhà tớ thay đồ đi."

Hoắc Dĩ Xuyên cup mắt, nước mưa chảy dọc xuống cằm. Hắn đứng dậy, dựng chiếc xe đạp bên cạnh lên rồi đi về hướng ngược lại nhà Lâm Miếu.

"Hoắc Dĩ Xuyên!" Lâm Miếu tức giận chạy tới chặn xe hắn rồi nghiêm nghị nói, "Về nhà với tớ!"

Sau đó không cho hắn từ chối mà kéo hắn đi.

Hoắc Dĩ Xuyên ngẩn ngơ cúi đầu nhìn bàn tay ướt sũng của Lâm Miếu nắm chặt cổ tay mình.

Khi họ về nhà, mẹ Lâm giật nảy mình, "Sao ướt như chuột lột thế kia?"

Lâm Miếu không nói đánh nhau mà nói dù bị gió thổi bay nên phải đuổi theo nhặt lại.

Mẹ Lâm vội vàng nấu nước nóng cho họ, "Mau tắm rửa thay đồ đi."

Đây là lần đầu tiên Hoắc Dĩ Xuyên tới nhà Lâm Miếu. Hắn chờ cậu đến dưới lầu rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ lên.

Tắm xong hắn mặc đồ ngủ của Lâm Miếu, hơi ngán nhưng rất thoải mái, tỏa ra hương thơm dịu dịu.

Hắn ngồi trên giường Lâm Miếu nhìn quanh căn phòng bài trí đơn giản, đầu giường có mấy con thú nhồi bông ngộ nghĩnh.

Lâm Miếu cũng tắm rửa sạch sẽ rồi lau tóc đi ra, thấy tóc Hoắc Dĩ Xuyên còn ướt thì cầm khăn lau cho hắn.

Hoắc Dĩ Xuyên để mặc cậu lau, hơi nước tràn ngập khắp phòng.

Bỗng nhiên bàn tay lau tóc dừng lại, hắn nghe thấy Lâm Miếu nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu xin lỗi tớ đi."

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng một lát rồi đưa tay ôm cậu, vùi mặt vào bụng cậu nói khẽ: "Xin lỗi."

Lâm Miếu hằm hừ, dường như đã chấp nhận lời xin lỗi.

"Lâm Miếu," Hoắc Dĩ Xuyên siết chặt vòng tay, muốn nói lại thôi, "Tớ....."

"À!" Lâm Miếu vỗ đầu một cái, "Ngày mai thầy sẽ thu bài tập đó, cậu mau làm đi!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

## Chương 31: Điều Ước Sinh Nhật

### DTV-EBOOK

Thế là Hoắc Dĩ Xuyên chưa lau khô tóc đã bị kéo tới bàn làm bài tập.

Lâm Miểu cầm khăn đứng sau lưng lau từng túm tóc ướt sũng của hắn, hết như thợ cắt tóc học việc vụng về.

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Đừng lau nữa."

"Không được," Lâm Miểu lau rất kỹ, "Mẹ tớ nói tóc ướt dễ bị cảm lắm."

Trong phòng rất yên tĩnh, tiếng mưa rả rích vọng qua cửa sổ.

Hoắc Dĩ Xuyên nắm chặt cây bút trong tay, ngòi bút đung đưa nhưng thật lâu sau vẫn chưa viết được chữ nào.

"Lâm Miểu," cổ họng hắn khô khốc, nói một cách khó nhọc, "Nếu có người thích cậu....."

"Không được yêu sớm!" Dường như "Radar yêu sớm" của Lâm Miểu báo động nên cậu lập tức ngắt lời, "Thầy nói yêu đương sẽ chệch mảng học tập, điểm số giảm sút, sau này thi rớt đại học phải đi lượm ve chai đó!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Giờ Lâm Miểu mới nhớ ra hỏi: "Ai thích tớ vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu làm bài, "Không biết."

Lâm Miểu cũng chẳng để ý, lại nghĩ tới một chuyện, "Hoắc Dĩ Xuyên, sao cậu lại ở trong hẻm gần nhà tớ vậy?"

Cậu vui vẻ hỏi: "Tới tìm tớ đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không phải, đi ngang qua thôi."

Lâm Miếu: "Nhưng đây đâu phải đường về nhà cậu?"

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời, Lâm Miếu đang định hỏi tiếp thì nghe mẹ mình gõ cửa rồi nói: "Ăn cơm thôi."

Lâm Miếu lập tức quên bồng mọi chuyện, kéo Hoắc Dĩ Xuyên đi ăn cơm.

Bữa tối chỉ có những món đơn giản thường ngày, ba người trong nhà thay phiên nhau gấp đồ ăn cho Hoắc Dĩ Xuyên làm chén hắc chất cao như núi.

Cha Lâm còn hỏi hắc có muốn uống rượu không, bị mẹ Lâm đập cho một cái, hỏi ông muốn uống đúng không?

Cha Lâm chối đây đây.

Lâm Miếu nói với Hoắc Dĩ Xuyên cha mình rất hay uống rượu lén.

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng ăn hết đồ ăn trong chén.

Đêm đó Hoắc Dĩ Xuyên ở lại nhà Lâm Miếu, làm hết bài tập ngày mai phải nộp dưới sự giám sát của lớp phó học tập họ Lâm.

Lâm Miếu buồn ngủ riu cả mắt, làm xong lập tức thúc giục Hoắc Dĩ Xuyên đi ngủ, nhường cho hắc một nửa giường và chăn của mình.

Trong lúc mơ màng, cậu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên thì thầm: "Hôm nay là sinh nhật tớ đấy."

Lâm Miếu ngồi bật dậy, "Hả?!"

Cậu vén chăn định xuống giường, "VẬY Ể TỚ MUA BÁNH KEM CHO CẬU."

"Không cần đâu," Hoắc Dĩ Xuyên níu cậu lại rồi nhìn đồng hồ báo thức chỉ mười một giờ rưỡi trên tủ đầu giường, "Chúc tớ 'Sinh nhật vui vẻ' là được rồi."

Lâm Miếu dừng một lát rồi vỗ tay hát: "Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, chúc cậu sinh nhật vui vẻ....."

Ngày hôm đó, Hoắc Dĩ Xuyên mười bốn tuổi được nghe bài hát mừng sinh nhật đầu tiên của mình.

Trong giảng đường, Lâm Miếu giật mình bừng tỉnh, sức nhớ ra ngày mai là sinh nhật Hoắc Dĩ Xuyên.

Hai năm nay cậu luôn chúc mừng sinh nhật Hoắc Dĩ Xuyên, nhưng năm nay.....

Lâm Miếu liếc nhìn Hoắc Dĩ Xuyên nằm ngủ trên bàn --- Không được, không thêm chúc mừng sinh nhật đồ lừa đảo nữa!

Cậu nghĩ dù không có mình thì cũng sẽ có người chúc mừng sinh nhật hần thôi, ví dụ như Tiểu Trịnh, ví dụ như Hạ Tòng Sơn.....

Cậu do dự một lát rồi nhắn tin cho Tiểu Trịnh, "Hình như ngày mai là sinh nhật Hoắc Dĩ Xuyên đó."

Tiểu Trịnh: "Vâng."

Lâm Miếu: "Vậy anh có chúc mừng sinh nhật cậu ấy không?"

Tiểu Trịnh: "Không, tôi chỉ là nhân viên thôi mà."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu nhìn Hoắc Dĩ Xuyên rồi lắc đầu --- Sếp và nhân viên chẳng có chút tình cảm nào cả.

Thôi để tối nay đi làm thêm hỏi sếp Hạ xem sao.

Nhưng ban đêm đến "Mạc Sắc", Lâm Miếu chẳng thấy Hạ Tòng Sơn đâu.

Cậu phát hiện hình như thầy Dư cũng không trở lại.

Chắc bị sếp Hạ dọa chạy rồi.

Lâm Miếu xoắn xuýt cả đêm, đành phải hỏi Hứa Nguyệt, "Nếu có người lừa cậu khiến cậu cực kỳ tức giận thì cậu có còn chúc mừng sinh nhật người đó không?"

Hứa Nguyệt đập bàn một cái: "Chọc giận bà mà còn muốn đón sinh nhật nữa à?! Bà đập bể bánh kem luôn!"

"Nhưng," Lâm Miếu ngập ngừng, "Không ai chúc mừng sinh nhật thì tội lắm."

Hứa Nguyệt: "....."

Hứa Nguyệt bưng rượu đi.

Lâm Miếu nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đầu óc lóe sáng --- Phải rồi, để cha mình chúc mừng sinh nhật Hoắc Dĩ Xuyên đi!

Thế là thứ Bảy hôm đó, Lâm Kiến Hưng xách bánh kem đến nhà Hoắc Dĩ Xuyên rồi hát mừng sinh nhật hân.

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên yên lặng cắt bánh kem cho ông.

Lâm Kiến Hưng ăn mấy miếng rồi trầm ngâm nói: "Đã bảo già rồi không ăn ngọt được đâu mà cứ đòi mua."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn hàng chữ xiêu vẹo trên bánh kem: "Lâm Miếu mua đúng không ạ?"

Lâm Kiến Hưng nhận ra mình nói hớ nên vội sửa lại: "Khụ khụ..... Không phải, tôi mua đấy."

Ông vội vàng ăn hết bánh kem như hoàn thành nhiệm vụ, ở thêm một lát cũng không được.

"Vậy cậu từ từ ăn nhé, tôi về trước đây."

Sau đó ôm bình giữ nhiệt luôn mang theo bên người đi.

Hoắc Dĩ Xuyên cầm điện thoại lên chụp ảnh bánh kem gửi cho Lâm Miếu.

"Không ai ăn bánh kem với tớ cả."

Chốc lát sau, Lâm Miếu trả lời: "Chẳng phải có cha tớ sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ông ấy về rồi."

Lâm Miếu im lặng một hồi mới nói: "Vậy bảo dì Trần ăn với cậu đi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Dì Trần cũng về rồi."

Lâm Miếu: "Vậy cậu gọi Tiểu Trịnh đi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ muốn cậu ăn với tớ cơ."

Lâm Miếu nhìn chăm chăm tin nhắn kia nửa phút, leo xuống giường ký túc xá, mặc áo khoác rồi ra cổng trường đón xe.

Khi cậu đến biệt thự của Hoắc Dĩ Xuyên thì thấy hân đứng ở cổng như đang chờ mình.

Lâm Miếu xuống xe, quay mặt đi chỗ khác rồi hờn dỗi nói: "Không phải tớ hết giận đâu, tại hôm nay là sinh nhật cậu thôi."

Cậu nghiêm mặt, "Chỉ..... miễn cưỡng ăn bánh kem với cậu thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên "ừ" một tiếng, nắm lấy tay cậu rồi lẳng lẳng nhìn cậu.

Lâm Miếu bị hấn nhìn hơi mất tự nhiên, giật tay ra nói: "Ăn bánh xong tớ sẽ đi ngay."

Hoắc Dĩ Xuyên nắm chặt tay cậu không buông, dẫn cậu vào phòng khách rồi cắt cho cậu một miếng bánh to.

Lâm Miếu ngồi trên sofa, ăn một miếng rồi đắc ý nói: "Tớ biết ngay cái này ngon lắm mà."

Hoắc Dĩ Xuyên cười khẽ.

Lâm Miếu có tật giật mình, vội vàng giải thích: "Cha tớ mua đấy, tớ chỉ xem thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên không phản bác mà nhìn kem dính trên miệng cậu rồi nói: "Bị dính kìa."

Hắn giơ tay quét môi Lâm Miếu, Lâm Miếu nghe hắn nói vậy thì vô thức thè lưỡi ra liếm sạch kem.

Đầu lưỡi ấm áp chạm vào đầu ngón tay, mềm mại trơn láng.

Hoắc Dĩ Xuyên không thả tay ra, đôi mắt phản chiếu bóng người tựa như sâu không thấy đáy.

"Lâm Miếu," yết hầu hắn nhấp nhô, "Tớ ước một điều ước sinh nhật được không?"

Lâm Miếu sững sờ, "Ước gì cơ?"

Hoắc Dĩ Xuyên từ từ tới gần, mùi kem thơm ngọt càng thêm rõ ràng.

"Tớ muốn..... hôn người mình thích."

## Chương 32: Miệng Có Đau Không

### DTV-EBOOK

Chữ "hôn" như dùi trống đánh vào lòng Lâm Miếu, mạnh đến nỗi tim cậu bỗng dưng đập loạn, máu dồn lên mặt, hơi nóng tỏa ra khiến đầu óc cậu mụ mị, "Sao..... Sao cơ?"

Hoắc Dĩ Xuyên chồm tới liếm kem trên khóe môi cậu, giọng nói vừa bí ẩn vừa khàn khàn, "Xem như đây là quà sinh nhật tặng tớ được không?"

Chỗ bị đầu lưỡi quét qua càng nóng hơn, Lâm Miếu hé miệng, hệt như một khúc gỗ đơ cứng, muốn lên tiếng nhưng chẳng nghĩ ra được gì.

"Tớ....."

Hoắc Dĩ Xuyên ngậm lấy môi cậu.

Trong đầu Lâm Miếu như có pháo hoa nổ tung.

Hoắc Dĩ Xuyên cắn nhẹ môi cậu, từ dịu dàng đến mạnh bạo, hơi thở nóng hổi hòa vào nhau, đầu lưỡi lướt qua răng môi rồi luồn vào sâu hơn.

"Ừm....."

Lâm Miếu xụi lơ trên sofa, hai tay vô thức níu chặt tay áo sơ mi của Hoắc Dĩ Xuyên, vị kem ngọt ngào tan ra trong miệng cả hai rồi tràn xuống cổ.

"Hoắc..... Xuyên....."

Lâm Miếu ngạt thở vùng vẫy mấy lần, Hoắc Dĩ Xuyên mới hơi lùi lại.

Đuôi mắt Lâm Miếu ửng đỏ. Cậu thở hổn hển, dường như vẫn chưa hoàn hồn, đôi mắt ướt át nhìn sững Hoắc Dĩ Xuyên, hơi thở lên xuống phả ra giữa hai người.

Cậu mấp máy môi, chưa kịp nói gì thì Hoắc Dĩ Xuyên lại hôn tiếp.

Lần này càng mạnh bạo hơn lúc nãy. Một tay Hoắc Dĩ Xuyên ôm mặt cậu, không cho cậu né tránh hay lùi lại, môi lưỡi ầm ập tiến quân thần tốc chẳng chút e dè.

Đầu óc Lâm Miếu mụ mẫm không nghĩ được gì, cho đến khi lòng bàn tay ầm ướt luồn vào dưới áo vu.ốt ve eo cậu.....

Lâm Miếu giật nảy mình, đột ngột đẩy người ra.

Cậu chẳng đoái hoài gì nữa, kéo áo xuống rồi nhảy dựng lên khỏi sofa như thỏ, đỏ mặt bỏ chạy.

"Lâm Miếu!"

Cậu bật tai chạy một quãng dài mới từ từ dừng lại, sau đó bắt taxi về trường.

Hoắc Dĩ Xuyên gọi điện nhưng cậu không nghe.

Vừa về ký túc xá, cậu lập tức leo lên giường trùm kín chăn.

Trong phòng chỉ có Hà Duật và Tưởng Nhạc Minh, Chu Trác đã đi chơi bóng rổ.

Hà Duật ngồi ở bàn học, còn Tưởng Nhạc Minh chơi game trên giường, thấy Lâm Miếu lăn lộn dưới chăn thì buột miệng hỏi: "Miếu à, cậu làm gì thế? Giường sắp sập rồi kìa."

Lâm Miếu ấp úng nói: "Không có gì."

Tưởng Nhạc Minh càng tò mò hơn, không chơi game nữa mà bò sang xốc chân cậu.

Lâm Miếu ngẩng đầu lên, mặt đỏ như quả hồng.

Tưởng Nhạc Minh giật mình, "Cậu bị sốt à?! Sao mặt đỏ quá vậy?"

Lâm Miếu lắc đầu, chỉ muốn rúc vào chăn.

Hà Duật bị tiếng la của Tưởng Nhạc Minh làm rơi mất bút, cũng đi tới xem.

"Sao thế?" Hần nhìn kỹ rồi thẳng thốt hỏi, "Sao miệng sưng vù thế kia?"

Tưởng Nhạc Minh vỗ đùi, "Hay quá ha, cậu lén hẹn hò mà không nói cho bọn tớ biết hả?!"

Lâm Miếu chối ngay: "Tớ đâu có."

Tưởng Nhạc Minh không tin, "Vậy miệng cậu bị ai hôn sưng?"

Lâm Miếu không tìm ra cứ nên đành phải nói: "Tớ tự cắn đó!"

Tưởng Nhạc Minh, Hà Duật: "....."

Lâm Miếu thực sự không có mặt mũi nào gặp người khác nên kéo chăn trùm kín, sau đó bảo Tưởng Nhạc Minh và Hà Duật đừng để ý đến mình.

Cậu nấp trong chăn, trong đầu tràn ngập hình ảnh Hoắc Dĩ Xuyên đè mình ra hôn trên sofa, mạnh như vậy, nóng như vậy.....

Mặt cậu càng nóng hơn.

Điện thoại "ting" một tiếng, Lâm Miểu lấy ra xem, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên hỏi mình: "Miệng có đau không?"

Lâm Miểu quẩn chần chịt hơn, "Không được nói!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Hôn thì được mà nói không được à?"

Lâm Miểu: "....."

"Cậu tự hôn chứ tớ có đồng ý đâu!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy điều ước mất linh rồi đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ước lại điều khác nhé?"

Lâm Miểu suýt đập bể điện thoại, "Da mặt cậu dày thật đấy!"

Hoắc Dĩ Xuyên cũng không phản bác, "Ừ, vì tớ vui mà."

Hắn nói: "Điều ước sinh nhật đã thành sự thật. Hôn được người mình thích rồi."

Lâm Miểu lại lẩn lộn trong chăn.

Cậu nghĩ đêm nay chắc sẽ mất ngủ cho xem.

Nhưng không phải vậy. Cậu ngủ một giấc đến hơn mười giờ sáng hôm sau, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên nhắn tin cho mình lúc bảy giờ sáng: "Ngủ dậy thì báo tớ một tiếng nhé."

Lâm Miểu dụi mắt hỏi: "Chi vậy?"

Giây lát sau, Hoắc Dĩ Xuyên trả lời lại: "Đem bữa sáng cho người mình thích."

Lâm Miểu ngẩn người, kỳ quái gõ chữ, "Không cần đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vây tớ sẽ thấp nển dưới ký túc xá của cậu để tỏ tình. Còn tặng chín mươi chín đóa hồng nữa."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu hoảng sợ tỉnh ngủ.

Nửa tiếng sau, Lâm Miếu ngồi cạnh bàn đá dưới lầu ký túc xá, ăn bữa sáng Hoắc Dĩ Xuyên mang tới.

Hàng cây cao vút tạo thành một không gian riêng tư ngăn cách với đám đông ra vào ký túc xá.

Lâm Miếu ăn bánh khoai môn béo ngậy, bỗng thấy hơi nhớ dì Trần. Cắn thêm một miếng bánh sừng bò bên ngoài xốp giòn bên trong mềm mịn --- Cực kỳ nhớ dì Trần.

Hoắc Dĩ Xuyên cầm ống hút vào hộp sữa đưa cho cậu.

Lâm Miếu vẫn chưa bình tĩnh lại sau nụ hôn hôm qua, không dám nhìn hắn mà lắp bắp hỏi: "Sao, sao tự dưng đem bữa sáng tới vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay lau vụn bánh trên khóe miệng cậu rồi ung dung nói: "Chẳng phải đây là cách theo đuổi người khác sao?"

Động tác này giống hệt hôm qua lau kem, Lâm Miếu vội vã lùi lại rồi cắn ống hút lẩm bẩm: "Không biết, tớ đã bao giờ theo đuổi ai đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên tì khuỷu tay lên bàn đá, xích lại gần nói: "Tớ cũng chỉ mới theo đuổi lần thứ hai thôi."

Đầu óc Lâm Miếu nổ tung, "Lần thứ hai?!"

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu, "Lần đầu tiên là hồi cấp hai."

"Cấp hai?!" Lâm Miếu đứng phắt dậy rồi tức giận nói, "Cậu yêu sớm vậy à?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đâu có."

Lâm Miếu: "Cậu vừa nói....."

"Không theo đuổi được," Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, "Cậu nói phải thi đại học mà."

Đầu óc Lâm Miếu như bị chết máy, "Tớ thi đại học thì sao? Cũng đâu phải hẹn hò với tớ!"

Hoắc Dĩ Xuyên im lặng nhìn cậu chăm chăm.

Lâm Miếu đột nhiên sững sờ, "Cậu..... Hồi cấp hai....."

Hoắc Dĩ Xuyên ngẩng đầu nhìn cậu, ánh nắng lấp lánh rọi qua tán cây.

"Lâm Miếu," Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay cậu rồi chậm rãi nói: "Cậu đậu đại học rồi."

"Không cần sợ yêu sớm phải đi lượm ve chai nữa."

"Có thể hẹn hò được rồi."

## Chương 33: Sao Phải Làm Thêm

### DTV-EBOOK

Thời cấp hai Hoắc Dữ Xuyên chẳng có khái niệm gì về "yêu sớm". Khi hắn nhận ra nhịp tim bất thường của mình thì cố trốn tránh và vạch rõ ranh giới với Lâm Miểu, nhưng tất cả đã sụp đổ trong một cơn mưa, hắn hoàn toàn chìm đắm.

Nhưng Lâm Miểu nói không được yêu sớm, sợ thi rớt đại học phải đi lượm ve chai.

Hắn nghĩ không sao, mình có thể đợi Lâm Miểu vào đại học.

Hắn cứ tưởng thời gian của họ còn rất nhiều, có thể cùng vào cấp ba, cùng lên đại học.

Dù không có học bổng thì hắn vẫn có thể dành dụm tiền.

Đêm đó ở lại nhà Lâm Miểu, hắn ngấm nhìn gương mặt say ngủ của cậu rồi nghĩ rất nhiều, chỉ không nghĩ mình sẽ rời đi sớm như vậy.

Hắn cũng không biết thích một người thì nên làm gì, thấy người khác hẹn hò đều đem bữa sáng cho đối phương, thế là bắt chước đi mua một phần.

Lâm Miểu ngơ ngác nhìn sữa đậu nành và bánh bao trên bàn mình rồi lại ngẩng đầu nhìn Hoắc Dữ Xuyên.

Hoắc Dữ Xuyên đeo túi chéo, hai tay đút vào túi quần, nhìn lảng đi chỗ khác nói: "Mua nhiều quá ăn không hết."

Lâm Miểu càng ngơ ngác hơn, "Chẳng phải cậu nói không ăn sáng sao?"

Hoắc Dữ Xuyên: "....."

Lâm Miếu thấy hần mất tự nhiên thì nghĩ ngợi rồi bưng tỉnh đại ngộ, "Có phải vì cậu ăn cơm nhà tớ nên muốn cảm ơn không?"

"Đừng khách sáo," cậu cong mắt cười nói, "Sau này cứ tới nhà tớ ăn cơm đi."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu chăm chăm, không nói gì.

"Nhưng tớ ăn sáng ở nhà rồi," Lâm Miếu suy nghĩ một lát rồi nhận sữa đậu nành, còn bánh bao thì đưa cho Hoắc Dĩ Xuyên, "Tớ uống sữa đậu nành là được rồi, bánh bao cho cậu đó."

Bánh bao trắng mịn còn bốc khói, Hoắc Dĩ Xuyên nhìn Lâm Miếu ngậm ống hút sữa đậu nành, không từ chối mà cầm bánh bao cắn một miếng.

Hần nghĩ đây cũng xem như ăn sáng với nhau rồi.

"À phải," Lâm Miếu đặt sữa đậu nành xuống rồi mở ba lô ra, "Hôm trước sinh nhật cậu chưa kịp tặng quà, hôm nay tặng bù cho cậu nè."

Hoắc Dĩ Xuyên sững sờ nhìn chăm chăm ba lô cậu.

Sau đó hần thấy Lâm Miếu lấy ra hai quyển vở bài tập rồi hờn hờ giờ lên trước mặt mình.

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

"Thích không?" Lâm Miếu háo hức nói, "Hôm qua tớ chọn ở nhà sách lâu lắm đó."

Hoắc Dĩ Xuyên trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu, "Thích."

Lâm Miếu vui vẻ nhét vở bài tập quý giá vào ba lô hần rồi hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên, mai là cuối tuần, cậu có rảnh không?"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừ" một tiếng.

Lâm Miếu: "Vậy chúng ta đi chơi nhé!"

Hoắc Dĩ Xuyên ngược nhìn cậu, "Đi đâu?"

Lâm Miếu: "Thư viện!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên nheo mắt, "Đi chơi ở thư viện à?"

"Đúng vậy," Lâm Miếu nói, "Có nhiều sách để đọc lắm."

Thấy Hoắc Dĩ Xuyên không nói lời nào, cậu lắc lắc tay hắn, "Đi đi mà, cậu muốn đọc sách gì tớ sẽ tìm cho cậu."

Cuối cùng Hoắc Dĩ Xuyên không có sách gì muốn đọc vẫn gật đầu.

Thế là sáng thứ Bảy, Hoắc Dĩ Xuyên đạp xe đến nhà Lâm Miếu chở cậu tới thư viện.

Ánh nắng rực rỡ, xe đạp băng qua con đường dài rợp bóng cây, gió thổi vào mặt. Lâm Miếu ngồi phía sau kể cho Hoắc Dĩ Xuyên nghe những cuốn sách, nhân vật và câu chuyện yêu thích của mình, đôi giày thể thao trắng tinh đung đưa qua lại.

Hoắc Dĩ Xuyên lắng nghe trong làn gió mát, vô thức nghĩ - Đây cũng xem như hẹn hò rồi.

Mặc dù chỉ đến thư viện đọc sách mà thôi.

Họ ở thư viện hơn nửa ngày, buổi trưa đến một cửa hàng gần đó ăn hamburger.

Lâm Miếu đặt món xong thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên đang nói gì đó với nhân viên cửa hàng đằng kia, nhân viên cửa hàng lắc đầu

cười với hắn.

Cậu đi tới tò mò hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên, gì vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên chưa kịp lên tiếng thì nhân viên cửa hàng đã nói: "Xin lỗi em nha, thật sự không được đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên không nói nữa mà kéo Lâm Miểu về bàn ăn.

Lâm Miểu thắc mắc: "Hoắc Dĩ Xuyên, sao chị ấy nói cậu không được vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Tớ muốn đi làm thêm, chị ấy bảo tớ còn vị thành niên nên không được."

"Làm thêm?" Lâm Miểu ngờ vực hỏi, "Sao cậu lại muốn làm thêm?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu nói: "Để dành tiền."

Lâm Miểu nhíu chặt mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ vẻ nghiêm túc, "Cậu gặp chuyện gì à? Không đủ tiền sao? Tớ còn ít tiền tiêu vặt, cho cậu mượn nè."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không có gì, chỉ muốn để dành tiền thôi."

Lâm Miểu vẫn nhíu mày, "Nhưng làm thêm sẽ ảnh hưởng đến việc học đó."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không đâu."

Lâm Miểu: "Nhưng cậu đi làm mệt mỗi thì đâu còn sức học nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Giờ vào lớp cũng toàn ngủ mà."

Lâm Miểu: "....."

Thật ra Lâm Miếu phát hiện dạo này Hoắc Dĩ Xuyên vào lớp không còn ngủ say như chết nữa, ít nhất lâu lâu cũng mở mắt.

Cậu vẫn thấy không nên đi làm, "Cậu sẽ không có thời gian làm bài đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên đáp: "Vào lớp làm."

Lâm Miếu: "Cậu không ngủ trong lớp nữa à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Ngủ ít đi chút xíu."

Lâm Miếu không hiểu tại sao hắn đột nhiên đòi đi làm, sau khi tốt nghiệp có bao nhiêu việc để làm, cần gì phải vội chứ.

"Vây cậu tìm việc nào nhẹ nhàng một chút," Lâm Miếu không khuyên nổi nên đành phải nhắc hắn, "Còn nữa, đừng để người ta lừa, giờ nhiều kẻ lừa đảo lắm đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu.

Hôm đó họ ở cạnh nhau đến chiều mới chia tay, Lâm Miếu dặn Hoắc Dĩ Xuyên nếu tìm được việc nhất định phải báo cho mình biết.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu đứng vẫy tay từ biệt dưới ánh hoàng hôn, chậm rãi đáp ứng.

Nhưng trẻ vị thành niên quả thực rất khó tìm việc, Chủ Nhật hắn đi dạo một vòng mà vẫn không tìm được việc gì phù hợp.

Đảo mắt lại đến thứ Hai, Hoắc Dĩ Xuyên mang theo sữa đậu nành, khi rẽ vào góc cầu thang thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc vọng đến từ hành lang.

Là Lâm Miếu, còn có một giọng nói khác hình như của lớp trưởng.

Lớp trưởng nói: "Dạo này cậu có vẻ thân với Hoắc Dĩ Xuyên quá nhỉ?"

Lâm Miểu trả lời: "Không được à?"

Trong giọng nói của lớp trưởng lộ ra vẻ khinh thường, "Cậu ta là con rơi, cậu không biết hả?"

Lâm Miểu hơi bực mình, "Bộ cậu ấy muốn làm con rơi sao?"

Cậu nói: "Đó là sai lầm của cha mẹ cậu ấy, còn Hoắc Dĩ Xuyên tốt lắm."

Lớp trưởng cười nhạo, "Cha mẹ cậu ta sai lầm thì cậu ta có thể tốt được sao?"

Lâm Miểu càng tức hơn, "Vậy cậu nói xấu sau lưng người ta thì tốt lắm chắc?"

"Lâm Miểu!" Lớp trưởng then quá hoá giận, "Tôi tốt bụng nên mới nhắc nhở cậu, cậu đừng có không biết điều!"

Lâm Miểu cũng tức giận nói: "Tốt gì mà tốt? Xấu bụng thì có!"

Sau đó bọn họ nghe thấy có người nhin không được bật cười.

Lâm Miểu quay đầu lại, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên đi tới.

Lớp trưởng lập tức tái mặt, sợ nhưng vẫn cố gồng, hừ một tiếng rồi hấp tấp bỏ đi.

"Hoắc Dĩ Xuyên," Lâm Miểu không biết hẳn đã nghe được bao nhiêu, "Cậu nghe thấy rồi à?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu hỏi: "Nghe gì cơ?"

"Thì....." Lâm Miểu ấp úng, "Cậu ta nói cậu là....."

Trên mặt Hoắc Dĩ Xuyên chẳng có cảm xúc gì, "Chẳng phải điều cậu ta nói là sự thật à?"

"Lâm Miểu," hắn ngược mắt lên rồi siết chặt ly sữa đậu nành trong tay, "Tớ là con rơi, con rơi đáng xấu hổ."

"Cậu không thấy mặt mặt khi làm bạn với tớ sao?"

## Chương 34: Thế Nào Mới Gọi Là Thích

### DTV-EBOOK

Không phải Hoắc Dĩ Xuyên chưa từng có bạn, nhưng sau khi đám bạn kia phát hiện ra thân phận đáng xấu hổ của hắn thì dần tránh xa hoặc trở thành một trong những kẻ chế giễu hắn.

Chẳng qua chỉ trở lại cuộc sống trước đây thôi, hắn nghĩ, ngay cả Lâm Miểu cũng.....

Ly sữa đậu nành ấm áp trong tay chợt trở nên lạnh lẽo.

"Hoắc Dĩ Xuyên," hắn nghe thấy Lâm Miểu nói, "Đó là con rơi của cậu với người khác à?"

Hoắc Dĩ Xuyên giật mình: "..... Không phải."

"Vậy thì chẳng có gì mất mặt hết," Lâm Miểu nói, "Cậu đâu có lỗi gì."

Hoắc Dĩ Xuyên ngẩn ngơ nhìn cậu.

"Nếu cậu có con riêng với người khác mà tớ vẫn làm bạn với cậu thì mới mất mặt!" Lâm Miểu nghiêm túc nói, "Tớ nhất định sẽ chửi cậu thúi đầu, cặn tàu ráo máng."

Cậu dừng một lát rồi nói thêm: "Nhưng đâu ai chọn được cha mẹ."

"Hoắc Dĩ Xuyên, họ là họ, dù họ có là cha mẹ cậu đi nữa thì cậu cũng không giống họ."

"Cậu sẽ trở thành một người rất tốt."

Hoắc Dĩ Xuyên đứng tại chỗ, dường như mọi âm thanh xung quanh đều tan biến, chỉ còn câu nói của Lâm Miểu vang vọng

bên tai.

Hắn không nói nên lời, thậm chí quên cả nhúc nhích, mãi đến khi tiếng chuông vào lớp reo lên, Lâm Miểu mới kéo hắn vào lớp.

Hôm đó hắn nằm bò ra bàn, vùi mặt vào cánh tay, chẳng ai biết khóe miệng hắn nhếch lên bao lâu mới hạ xuống.

Cuộc sống bế tắc vô vọng trở nên tươi sáng hơn.

Suốt thời gian đó, hắn làm thêm ở rất nhiều nơi, còn làm ở thư viện ngoài giờ học.

Vì vậy mỗi dịp cuối tuần Lâm Miểu đến đọc sách tựa như ở bên nhau cả ngày. Một người đọc sách, một người tìm sách, sau đó cùng nhau ăn trưa rồi từ biệt khi mặt trời lặn.

Chẳng mấy chốc đã đến kỳ nghỉ đông, Hoắc Dữ Xuyên dành phần lớn thời gian để làm thêm, mẹ hắn hiếm khi ra ngoài mà thường xuyên ngồi gần người bên cửa sổ.

Đêm giao thừa, mẹ hắn nghe tiếng pháo nổ ngoài đường và tiếng cười rộn rã trên TV, đột nhiên gào thét đập vỡ cửa sổ.

"Sao cha mày vẫn chưa tới thăm chúng ta?!"

"Tao đã chờ bao nhiêu năm rồi, còn phải chờ tới khi nào nữa?!"

"Tao già rồi!"

"Các người đều vô lương tâm như nhau cả thôi!"

Tiếng thét chói tai nện vào màng nhĩ Hoắc Dữ Xuyên. Hắn dọn dẹp mảnh kính vỡ rồi đạp xe ra ngoài như thường lệ, lang thang một cách vô định.

Mẹ hắn nói hắn rất giống cha mình. Đôi khi sự giống nhau này là niềm an ủi, nhưng giờ nó chỉ khiến mẹ hắn trở nên điên

cuồng mất khống chế.

Tuy là giao thừa nhưng đường phố không náo nhiệt lắm, có lẽ mọi người đều đã quay quần bên gia đình.

Gió lạnh luồn vào cổ, Hoắc Dĩ Xuyên vùi cằm vào cổ áo, hai tay tê cứng vì lạnh.

"Hoắc Dĩ Xuyên?"

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng làm Hoắc Dĩ Xuyên giật mình định thần lại, giờ mới phát hiện mình đang ở gần nhà Lâm Miếu.

Hắn quay đầu lại, trông thấy Lâm Miếu mặc áo bông dày như gấu trúc con chạy về phía mình.

Cách đó không xa, pháo hoa rực rỡ nổ tung trên bầu trời, sáng như ban ngày.

Lâm Miếu nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của hắn rồi vui vẻ nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu xem pháo hoa kìa!"

Tiếng "đùng đùng" vang lên liên tiếp.

"Hoắc Dĩ Xuyên, năm mới vui vẻ!"

Pháo hoa như lọt vào mắt cậu, sáng ngời ấm áp.

Hoắc Dĩ Xuyên mấp máy đôi môi lạnh buốt.

"Năm mới vui vẻ."

Lâm Miếu tỉnh lại sau giấc ngủ trưa ở ký túc xá, đầu óc mụ mẫm.

Cậu ôm chần cọ xát một hồi mới nhớ lại lời hứa với Hoắc Dĩ Xuyên sáng nay.

Hoắc Dĩ Xuyên nói cậu có thể hẹn hò được rồi.

Lâm Miểu nghĩ thầm chắc sáng nay mình ăn nhiều bánh khoai môn quá nên đầu óc không tỉnh táo, nếu không sao tìm mình lại đột nhiên đau nhói, không nổi từ chối mà chỉ lẩm bẩm: "Cậu..... Cậu vẫn chưa xin lỗi tớ đâu đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên điềm tĩnh nhìn cậu, đáy mắt phản chiếu bóng người.

"Xin lỗi, lẽ ra tớ không nên nói dối cậu", hắn chậm rãi nói, "Tha lỗi cho tớ được không?"

Lâm Miểu mím môi: "Để tớ suy nghĩ đã."

"Nghĩ bao lâu?"

"Không biết," Lâm Miểu quay mặt đi chỗ khác, "Đừng giục tớ."

Hoắc Dĩ Xuyên xoa xoa lòng bàn tay cậu rồi nói: "Vậy trước khi nghĩ xong cậu đừng tránh mặt tớ nhé."

Lâm Miểu: "Tớ đâu có....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ngày nào cũng phải gặp."

Lâm Miểu vừa định phản đối thì nghe Hoắc Dĩ Xuyên nói tiếp: "Gọi video cũng được."

Lúc này cậu mới miễn cưỡng đồng ý.

Trong ký túc xá, Tưởng Nhạc Minh nghe thấy động tĩnh trên giường Lâm Miểu, biết cậu đã ngủ dậy nên hỏi: "Miểu à, uống nước cam không? Tớ đang đặt đồ ăn nè."

Lâm Miểu thò đầu ra khỏi giường: "Uống."

Tưởng Nhạc Minh lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế: "Còn nói không phải hẹn hò nữa à?! Một ngày đỏ mặt tám trăm lần!"

Lâm Miếu sờ mặt mình, đúng là hơi nóng.

"Khai thật đi," Tưởng Nhạc Minh xích lại gần, "Thích ai vậy?"

Hà Duật cũng nhìn cậu với ánh mắt tò mò hiếm thấy.

Lâm Miếu lùi về giường lẩm bẩm: "Đâu có."

"Cứ giấu đi," Tưởng Nhạc Minh hừ lạnh, "Lỡ hôm nào bị tố bắt được, tố sẽ cầm loa thông báo giùm cậu."

Sau đó hắn bị Hà Duật cầm sách đập vào đầu, xuýt xoa một tiếng rồi đi đặt nước cam.

Lâm Miếu trèm chần, nghĩ đến câu hỏi "Thích ai?" của Tưởng Nhạc Minh.

Thế nào mới gọi là thích?

Cậu đã lớn chừng này mà hình như chưa bao giờ thích ai cả.

Cậu muốn hỏi đám Tưởng Nhạc Minh nhưng lại sợ bọn họ tò mò hỏi tới hỏi lui. Sau khi suy nghĩ, cậu đành phải lên mạng đăng một câu hỏi khác.

"Làm sao để biết mình thích ai đó?"

Chốc lát sau có mấy người trả lời.

"Rất nhớ họ, không gặp được sẽ mong nhớ ngày đêm, gặp được sẽ rất hạnh phúc."

"Muốn chia sẻ mọi thứ với họ, thấy chó đi ngang qua cũng muốn chụp ảnh cho họ xem."

"Mỗi ngày đều muốn nhìn thấy họ....."

Đột nhiên có người trả lời: "Chẳng phải đây là người lần trước hỏi "Bạn thân hôn nhau một cái có bình thường không?" sao?"

"Vậy người cậu thích là anh bạn kia hả?"

Sau đó đám người trả lời bên dưới giống như bị điên.

"Vậy còn nghĩ gì nữa, bộ không có miệng để hôn à?"

"Hôn, hôn đến chết luôn, hôn xong vẫn muốn hôn tiếp là biết ngay."

"Hôn gì mà hôn, bộ không có giường để chịch à?"

"Chịch sập giường là biết ngay."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 35: Đứng Đánh Nữa

### DTV-EBOOK

Lâm Miểu nhìn từng câu trả lời điên rồ kia, khiếp sợ tròn tròn mắt.

Giường, giường..... giường trong nhà Hoắc Dĩ Xuyên chắc chắn như vậy sao lại sập được chứ?

Không phải không phải, cậu lắc mạnh đầu --- Không phải vấn đề này, sao tự dưng lại phát triển đến giường chứ?

Cậu đành phải lờ đi mấy câu trả lời phía sau rồi chọn câu "Không gặp được sẽ mong nhớ ngày đêm" để trả lời: "Cũng không phải nhớ cả ngày, chỉ có lúc ăn nhớ một chút, lúc ngủ nhớ một chút thôi."

Sau đó có người hỏi: "Chỉ một chút thôi sao? Hai chút không nhớ sao? Ba chút bốn chút thì sao? Mười hai giờ đêm có nhớ không?"

Thế là bên dưới lại nổi điên.

"Mười hai giờ đêm còn nhớ gì nữa, phải ôm bạn thân hôn."

"Bạn thân còn hôn gì nữa, phải ôm chồng ngủ."

"Chồng còn ngủ gì nữa..... À không, chồng là phải ngủ."

"Chỉ ngủ thôi sao? Không làm gì hết à?"

.....

Lâm Miểu đỏ mặt tía tai tắt điện thoại.

Thôi thôi, không hỏi nữa.

Cậu ôm chần trở mình, trông thấy hộp quà đầu giường.

Đó là quà sinh nhật cậu chuẩn bị cho Hoắc Dĩ Xuyên, vì hôm qua tức giận nên không đưa cho hắn.

Vậy bây giờ còn giận không?

Cậu cũng không rõ lắm.

Cậu trấn tĩnh lại, nhớ ra tối nay mình phải đi làm thêm ở "Mạc Sắc" nên leo xuống giường.

Tuy chưa nghĩ rõ ràng nhưng nợ Hoắc Dĩ Xuyên vẫn phải trả.

Hết học kỳ này cậu sẽ đi thực tập, có thể kiếm thêm tiền rồi.

Để dành từ từ thể nào cũng đủ tiền trả thôi.

Chạng vạng tối, cậu thu dọn sách vở đi ra cổng trường, nhận được tin nhắn của Hoắc Dĩ Xuyên.

"Tối nay tớ bận, Tiểu Trịnh sẽ đón cậu."

Thật ra đi tàu điện ngầm đến "Mạc Sắc" là được rồi, cũng không cần Tiểu Trịnh đưa đón mãi.

Cậu trả lời: "Không cần đâu, tớ tự đi được."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Anh ấy sắp đến rồi."

Lâm Miểu: "....." Thôi được.

Hoắc Dĩ Xuyên nói tiếp: "Tan ca gọi video cho tớ nhé."

Lâm Miểu khó hiểu, "Chi vậy?" Sáng nay gọi rồi mà? Chẳng phải đã hoàn thành chỉ tiêu gặp mặt hằng ngày rồi sao?

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vì phải chúc ngủ ngon."

Sau đó hắn gửi sang một đường link --- Chiến lược yêu đương: Mỗi ngày phải chúc người mình thích ngủ ngon.

Lâm Miếu: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên cất điện thoại, đứng trước nhà Hạ Tòng Sơn, trông thấy cửa mở toang, bên ngoài có mấy dấu chân lộn xộn.

Nửa tiếng trước, Tiểu Trịnh gọi điện báo với hắn chủ tịch Dư dẫn người xông vào nhà ông chủ Hạ bắt thầy Dư đi.

Hoắc Dĩ Xuyên đi vào, nhìn thấy Hạ Tòng Sơn ngồi thừ trên sofa, gò má in dấu tay đỏ rực.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc, "Anh nhốt người ta lại thật à?"

"Không phải nhốt," Hạ Tòng Sơn nói, "Chỉ muốn nói chuyện thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nói chuyện bằng tay hả?"

Hạ Tòng Sơn xoa má rồi nói: "Cũng đâu có đau, như mèo cào ấy mà."

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi xuống bên cạnh, im lặng giây lát rồi nói: "Anh ta là con út của chủ tịch tập đoàn Dư thị, nếu anh ta không chịu thì anh cũng đừng....."

Hạ Tòng Sơn nhú mày, "Ai nói cậu ấy không chịu?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chịu mà lại đánh anh à?"

Hạ Tòng Sơn: "Thế sao cậu ấy chỉ đánh tôi mà không đánh người khác?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Bị đánh phát bệnh rồi hả?"

"Cậu mới bệnh," Hạ Tòng Sơn hùng hồn nói, "Tôi vẫn cảm thấy trong lòng cậu ấy có tôi."

Hắn nhốt Dư Cận Văn ở đây nhưng không tịch thu điện thoại của anh, anh muốn gọi ai cũng được.

Nhưng hình như anh chẳng gọi cho ai cả, hai ngày nay anh ở trong căn nhà này, ở cạnh Hạ Tòng Sơn, giống như bị ép buộc, lại giống như tự nguyện.

Hạ Tòng Sơn hết như đồ bi.ến th.ái, ngấm người thế nào cũng không đủ, thấy người tắm xong đi ra còn lại gần ngủi ngủi rồi mặt dày mày dạn nói: "Thầy Dư thơm quá à....."

Dư Cận Văn bị nước nóng làm mặt ửng hồng, tránh đi rồi nói khẽ: "Là mùi sữa tắm....."

Hạ Tòng Sơn không buông tha mà xích lại gần hơn, "Thế à? Sao tôi tắm mà không thơm như vậy?"

Dư Cận Văn vô thức lùi lại mấy bước, lưng dựa sát tường.

Anh ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh, sắc môi dưới ánh đèn càng đỏ hơn.

Hạ Tòng Sơn nhìn mấy giây rồi ôm người hôn.

"Um....."

Người trong lòng ngửa cổ lên, ngón tay nắm chặt ngực áo hắn, thân hình run rẩy nhưng không giãy giụa, hàng mi dài chớp nhẹ.

Hạ Tòng Sơn cắn anh, đôi môi mềm mại hơi lạnh nhưng vòng eo dưới lòng bàn tay lại rất nóng, hết như đêm đó, mồ hôi nóng rịn ra như muốn đốt cháy người.

Hạ Tòng Sơn càng thêm khô nóng, trong cơn mơ màng vô thức nghĩ --- Sao cậu ấy chịu cho mình hôn mà không chịu hôn hò với mình chứ?

Lồng ngực ấm áp kề sát nhau, áo ngủ rộng của Dư Cận Văn tụt xuống vai.....

Hạ Tòng Sơn bỗng nhiên mút mạnh một cái rồi buông người ra.

"Em ngủ trước đi, tôi đi tắm đây." Nói xong hắn lập tức lao vào phòng tắm.

Dư Cận Văn bị cắn môi đỏ bừng: "....."

Đêm hôm đó, Hạ Tòng Sơn nhường giường cho Dư Cận Văn, còn mình co ro trên sofa nằm mơ cả đêm.

Dư Cận Văn ngoan ngoãn ở trong nhà hắn, cho hắn hôn, cho hắn ôm, chỉ là không chịu hôn hò với hắn.

Đến chiều Chủ Nhật, điện thoại của Dư Cận Văn reo lên, hình như nhận được tin nhắn gì đó.

Anh xem một lát rồi nói với Hạ Tòng Sơn mình phải đi.

"Vậy em hứa với tôi đi," Hạ Tòng Sơn nắm cổ tay anh nói, "Sau này thấy tôi không được chạy nữa."

Dư Cận Văn mấp máy môi nhưng không nói gì.

Điện thoại của anh lại reo lên.

Dư Cận Văn biến sắc, chợt trở nên nóng nảy, "Tôi phải đi rồi."

Hạ Tòng Sơn không chịu buông tay, "Em chưa hứa với tôi mà."

Điện thoại của Dư Cận Văn đột nhiên rung liên hồi, không còn là tin nhắn nữa.

Dư Cận Văn càng sốt ruột hơn, hất tay Hạ Tòng Sơn ra.

Hạ Tòng Sơn tóm lấy tay anh, "Em gấp cái gì? Ai gọi thế?"

Dư Cận Văn không trả lời mà giãy giụa nói: "Anh thả tay ra đi."

Hạ Tòng Sơn: "Em không nói thì không thả."

Điện thoại rung dồn dập như đòi mạng, Dư Cận Văn quỳnh lên, giơ tay kia lên tát hấn một cái.

Ánh mắt Hạ Tòng Sơn tối sầm, nhìn anh chăm chăm.

Dư Cận Văn định thần lại, thấy mặt hấn ửng đỏ cũng hơi áy náy.

Nhưng anh thật sự phải đi, "Anh buông ra....."

Anh đưa tay muốn đẩy Hạ Tòng Sơn, nhưng người kia tưởng anh muốn đánh tiếp nên nắm lấy tay anh.

"Đừng đánh nữa," Hạ Tòng Sơn gằn giọng, hơi thở nặng nề, "Còn đánh nữa ông sẽ cương lên đấy."

Dư Cận Văn: "....."

## Chương 36: Chỉ Thấy Hơi Lạnh

### DTV-EBOOK

Hơi thở ấm áp dường như trở nên nóng bỏng, họ ở rất gần nhau, hơi thở dồn dập của Hạ Tòng Sơn phả vào tai Dư Cận Văn, nhuộm đỏ vành tai anh.

Anh nhất thời ngây dại, quên cả điện thoại đang rung liên hồi, chỉ còn tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Ánh mắt Hạ Tòng Sơn dán vào mặt anh, yết hầu nhấp nhô: "Thầy Dư....."

Cửa đột nhiên bị đá văng.

Hai người giật mình quay đầu nhìn lại.

Ngoài cửa, một người đàn ông trung niên chống gậy bước vào, theo sau là mấy người đàn ông cao to vạm vỡ, có lẽ là vệ sĩ.

Tóc ông điểm bạc, trán đầy nếp nhăn, khi ngẩng đầu lên, trên mặt không có cảm xúc gì nhưng lại toát ra vẻ uy nghiêm khiến người ta vô thức sợ hãi.

Dư Cận Văn hé môi gọi khẽ: "Cha....."

Dư Mậu Đức lạnh lùng liếc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của họ.

Dư Cận Văn vội vàng đẩy Hạ Tòng Sơn ra.

Nghe anh gọi "cha", Hạ Tòng Sơn lập tức biến sắc, đơn đả cười nói: "Bác trai mau đến ngồi đi ạ!"

Dư Mậu Đức không thèm nhìn hấn mà chỉ nhìn Dư Cận Văn: "Về đi."

Dư Cận Văn cúi đầu, chậm chạp đi tới cạnh ông.

Hạ Tòng Sơn tươi cười định đi theo, "Hiếm khi bác đến đây một chuyến, cháu phải tiếp đãi đằng hoàng chứ....."

Mấy vệ sĩ đột nhiên xông tới ghì chặt hần.

Hạ Tòng Sơn: "....."

Dư Mậu Đức chống gậy quay lưng đi từng bước ra cửa.

Dư Cận Văn đi theo sau, nghe thấy Hạ Tòng Sơn gọi mình một tiếng: "Dư Cận Văn!"

Dư Cận Văn quay đầu nhìn hần với vẻ ái ngại, một lát sau mới nói trong im ắng: "Tạm biệt."

Hạ Tòng Sơn ngơ ngác nhìn anh biến mất ở cửa, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Hoắc Dĩ Xuyên thấy trong nhà hần không có dấu vết đánh nhau thì hơi kinh ngạc: "Chẳng phải anh đánh nhau giỏi lắm à?"

Hạ Tòng Sơn cạ lời: "Sao, không lẽ tôi quật ngã đám vệ sĩ kia rồi đè cha cậu ấy xuống đất đánh à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nghe cũng giống chuyện anh sẽ làm lắm."

"Biến đi," Hạ Tòng Sơn cẩu kính nói, "Cậu chỉ giỏi khía thôi, mau cho tôi lời khuyên đi chứ."

Hoắc Dĩ Xuyên thấy hần quyết tâm như vậy thì hỏi: "Anh thật sự muốn đụng vào ông ấy à?"

"Không được sao," Hạ Tòng Sơn nói như thổ phỉ, "Tập đoàn Dư thị thì ngon lắm chắc, người ông đây thích dù có là thần tiên chuyển thế cũng đừng hòng chạy!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Anh ghê gớm thật đấy."

Lâm Miếu tan ca, về ký túc xá tắm rửa rồi leo lên giường, đang định gọi video cho Hoắc Dĩ Xuyên thì chợt nhớ đến câu trả lời hôm nay: "Rất nhớ họ, không gặp được sẽ mong nhớ ngày đêm, gặp được sẽ rất hạnh phúc."

Lâm Miếu nhú mào --- Sao sắp gọi video cho Hoắc Dĩ Xuyên mà mình lại vui thế nhỉ?

Không không, cậu lắc đầu --- Mình không hề nhớ cậu ấy, không nhớ chút nào hết.

Cậu đặt điện thoại xuống, vờ như quên bém chuyện này rồi lẩm nhẩm đếm cừ để ngủ.

Tưởng Nhạc Minh nằm trên giường bên cạnh, chẳng biết có phải đang chơi game không, thấy cậu nằm xuống thì hỏi ngay: "Miếu, cậu buồn ngủ rồi sao?"

Thật ra Lâm Miếu chẳng buồn ngủ chút nào, tưởng hấn rủ mình chơi game nên ngồi dậy hỏi: "Chơi game hả?"

"Không phải," Tưởng Nhạc Minh tỏ vẻ ngượng ngùng, cười khan nói, "Tớ..... Tớ chưa làm xong bài tập nữa, để tớ làm bài đã."

Sau đó leo xuống giường đi tìm Hà Duật mượn bài tập.

Sao hấn có vẻ lạ thế nhỉ? Lâm Miếu chưa kịp nghĩ kỹ thì điện thoại reo lên, là tin nhắn của Hoắc Dĩ Xuyên.

"Sao không gọi video cho tớ?"

Lâm Miếu chợt dạ nói: "Bạn cùng phòng của tớ ngủ hết rồi, đâu thể quấy rầy họ được."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thật không?"

Lâm Miểu càng chột dạ hơn.

Hình như Hoắc Dĩ Xuyên biết cậu đang nói dối thì phải?

"Thật mà," Lâm Miểu đành phải nói tiếp, "Đèn tắt hết rồi, ở đây tối thui, dù có bật video cậu cũng không thấy tớ đâu."

Chẳng biết Hoắc Dĩ Xuyên có tin hay không mà chỉ nói: "Vậy mai gọi bù nhé."

Sao còn phải gọi bù nữa chứ? Lâm Miểu cảm thấy như mình mắc nợ nên bất mãn nói, "Không muốn [Xua tay]"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy giờ gọi luôn đi."

Lâm Miểu lặp lại như cái máy: "Không muốn [Xua tay]"

Cũng may Hoắc Dĩ Xuyên không ép buộc nữa: "Vậy chúc tớ ngủ ngon đi."

Cái này dễ hơn chút xíu, Lâm Miểu ngoan ngoãn đáp: "Ngủ ngon."

Hoắc Dĩ Xuyên cũng trả lời: "Ngủ ngon."

Lâm Miểu nhìn chăm chăm hai chữ kia, tựa như nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên thì thầm vào tai mình, hơi thở thiêu đốt vành tai tê dại.

Cậu lằm bằm xoa tai, cảm thấy mình quá thừa năng lượng nên suốt ngày nóng mặt nóng tai.

Khi gặp Hoắc Dĩ Xuyên, triệu chứng này càng rõ hơn, hắn vừa đến gần thì toàn thân cậu lại nóng bừng.

Ai bảo Hoắc Dĩ Xuyên hôn bừa bãi chứ! Lâm Miểu nghiêm túc nghĩ, lần trước hôn xong mình càng bất thường hơn!

Cậu muốn tỉnh tâm nhưng Hoắc Dĩ Xuyên luôn giữ lời hứa gặp mặt mỗi ngày, dù bận cỡ nào cũng đến gặp cậu, mỗi lần còn biết tìm cậu ở đâu.

Thư viện, phòng tự học, phòng học..... Cậu vừa ra cửa đã thấy Hoắc Dĩ Xuyên chờ dưới lầu, thời tiết dần trở lạnh khiến cả người hắt lạnh ngắt.

Bỗng nhiên cậu rất muốn chạy tới ôm hân.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu thì cậu đã sà vào lòng Hoắc Dĩ Xuyên.

Hoắc Dĩ Xuyên sửng sốt, hồi lâu sau mới giơ tay lên ôm chặt cậu.

Lâm Miểu định thân lại, buông hân ra rồi lắp bắp nói: "Tớ..... Tớ thấy hơi lạnh nên muốn ủ ấm thôi."

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên nắm chặt tay cậu không buông, "Ủ ấm."

Lâm Miểu hơi do dự nhưng không rút tay ra.

Trời nhá nhem tối, sau khi Hoắc Dĩ Xuyên ăn cơm với cậu xong thì Tiểu Trịnh gọi điện nói công ty có việc cần xử lý.

Hoắc Dĩ Xuyên đành phải về công ty trước.

Lâm Miểu về ký túc xá, Hà Duật và Chu Trác vẫn chưa về, chỉ có Tưởng Nhạc Minh cầm điện thoại, vẻ mặt hớn hở như nhặt được tiền.

Phòng bên cạnh ăn lẩu nên rủ họ sang ăn chung.

Tưởng Nhạc Minh đặt điện thoại xuống rồi chạy đi: "Miểu, để tớ vớt bò viên cho cậu nhé."

Lâm Miếu ăn cơm với Hoắc Dĩ Xuyên rất no, chưa kịp gọi hân lại thì thấy màn hình điện thoại chưa khóa của hân hiện lên một tin nhắn, Hoắc Dĩ Xuyên lì xì cho hân.

Lâm Miếu khó hiểu --- Sao Hoắc Dĩ Xuyên lại lì xì cho Tưởng Nhạc Minh?

Trên giao diện điện thoại là lịch sử chat giữa Tưởng Nhạc Minh và Hoắc Dĩ Xuyên, Lâm Miếu vừa nhìn thoáng qua thì lập tức sững sờ.

Tin nhắn của Tưởng Nhạc Minh rất đơn giản, giống như đang báo cáo hành tung của ai đó.

"Cậu ấy đến thư viện."

"Cậu ấy đến phòng tự học."

"Cậu ấy đang học ở tòa nhà XX....."

"Cậu ấy vẫn chưa ngủ đâu....."

"Miếu, bò viên này to lắm nè!" Khi Tưởng Nhạc Minh cầm bát nhựa chạy vào thì thấy Lâm Miếu đang bắt động nhìn chăm chăm điện thoại của hân.

Hân giật nảy mình, cứ như bị sét đánh.

"Miếu", hân cố giải thích, "Chuyện này thật ra là....."

Lâm Miếu quay lại, lạnh lùng nhìn Tưởng Nhạc Minh: "Sao lại nói chuyện của tớ với Hoắc Dĩ Xuyên?"

Tưởng Nhạc Minh gãi đầu: "Cậu ấy nói sợ cậu bị bắt nạt ở trường, muốn biết cậu học hành thế nào, tớ nghĩ cậu ấy lo cho cậu nên....."

Lâm Miếu: "Nên cậu nhận tiền của Hoắc Dữ Xuyên để theo dõi tớ giúp cậu ấy chứ gì?"

"Đâu phải theo dõi," Tưởng Nhạc Minh vội nói, "Chỉ muốn biết cậu làm gì ở trường thôi....."

"Sao chuyện của tớ phải cho cậu ấy biết?" Lâm Miếu đột nhiên cao giọng, "Chuyện của cậu ấy có bao giờ kể cho tớ nghe không?!"

Tưởng Nhạc Minh luống cuống: "Tớ....."

Lâm Miếu siết chặt tay: "Tớ là món đồ có thể tùy ý đem ra giao dịch đúng không?"

"Không phải!" Tưởng Nhạc Minh quỳnh đến nổi trán rịn mồ hôi: "Xin lỗi, tớ....."

Lâm Miếu cup mắt, không nói lời nào mà đi sượt qua hắn, bước nhanh ra khỏi phòng.

"Lâm Miếu!"

Lâm Miếu đi càng lúc càng nhanh, cuối cùng biến thành chạy.

Sống mũi cậu cay xè, tim cũng đau nhói.

Hèn gì lần nào Hoắc Dữ Xuyên cũng biết cậu ở đâu, còn nói dối là mình đoán.

Cậu đúng là đồ ngốc mà, cái gì cũng tin.

Rốt cuộc Hoắc Dữ Xuyên còn giấu cậu bao nhiêu chuyện nữa? Tại sao bạn thân của cậu cũng hùa theo Hoắc Dữ Xuyên lừa gạt cậu chứ?

Lâm Miếu đứng giữa sân bóng ngẩng mặt lên, cổ mở to đôi mắt nhúc nhút.

Cậu cầm điện thoại lên gọi cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Giây lát sau, Hoắc Dĩ Xuyên bắt máy.

"Hoắc Dĩ Xuyên," mắt Lâm Miểu đỏ hoe, vừa tủi thân vừa tức giận, "Có phải kẻ lừa gạt lúc nào cũng nói dối không?!"

## Chương 37: Tôi Thấy Hết Rồi

### DTV-EBOOK

Hoắc Dĩ Xuyên nhất thời không biết chuyện gì xảy ra. Nghe Lâm Miểu nức nở chất vấn qua điện thoại, hắn nhú chặt mày: "Sao thế?"

Lâm Miểu không nói gì, chỉ có tiếng sụt sụt vang lên.

"Lâm Miểu....."

"Ghét cậu!" Lâm Miểu đột nhiên hét lên, sau đó cúp máy.

Hoắc Dĩ Xuyên lập tức đứng dậy đi nhanh ra khỏi văn phòng rồi trầm giọng nói với Tiểu Trịnh bên ngoài: "Tối trường đi."

Lâm Miểu chạy hai vòng trên sân tập, tiếng cười nói rộn rã xung quanh khiến cậu càng thêm bức bối.

Cậu muốn đến một nơi yên tĩnh để hít thở không khí, nhưng vừa đến tòa nhà phúc hợp thì đột nhiên bị ai đó chặn lại.

Lớp trưởng lớp bên cạnh Lý Văn Diệu gườm gườm nhìn cậu.

Lâm Miểu vốn đã không vui, gặp hắn lại càng bức hơn: "Gì vậy, có chuyện gì à?"

"Lâm Miểu," Lý Văn Diệu nhìn cậu từ đầu đến chân, ánh mắt kia làm Lâm Miểu hết sức khó chịu, "Chẳng phải cậu nói không thích đàn ông sao?"

Lâm Miểu không biết hắn lại nổi cơn điên gì, "Tôi không thích."

"Vậy Hoắc Dĩ Xuyên thì sao?" Lý Văn Diệu cười lạnh: "Cậu ta không phải đàn ông à?"

Lâm Miếu vừa nghe thấy ba chữ "Hoắc Dữ Xuyên" thì lập tức nổi giận, "Ai thích cậu ta chứ? Ghét cậu ta nhất!"

"Tôi thấy hết rồi," vẻ mặt Lý Văn Diệu càng thêm u ám, nghiêng răng nói: "Hai người ôm nhau trước tòa nhà giảng dạy!"

Lâm Miếu nhú mày suy nghĩ, có lẽ buổi chiều cậu chạy tới ôm Hoắc Dữ Xuyên đã bị hắn nhìn thấy.

"Mắc mớ gì tới cậu?" Lâm Miếu tức giận nói: "Tránh ra, đừng có cản đường."

Lý Văn Diệu cười khinh thường: "Cũng phải thôi, tôi đâu bằng Hoắc Dữ Xuyên, có tiền có xe sang, đương nhiên là cậu chướng mắt tôi rồi."

Đã bao nhiêu lần hắn thấy Lâm Miếu đeo ba lô lên xe Hoắc Dữ Xuyên ở cổng trường, cả đêm không về.

Hắn cứ tưởng cậu rất ngây thơ, thì ra đã lên giường với người khác từ lâu mà còn nói với hắn là mình không thích đàn ông.

Chẳng qua là chê hắn không phải đại gia thôi.

"Lâm Miếu," Lý Văn Diệu tặc lưỡi, khinh thường nói, "Không ngờ cậu lại là kẻ bán mộng."

Hai mắt Lâm Miếu đột nhiên mở to: "Cậu nói cái gì?!"

"Tôi nói không đúng à?" Giọng Lý Văn Diệu đầy vẻ khinh thường, "Còn giả bộ thanh cao làm gì? Lúc cậu ở trên giường Hoắc Dữ Xuyên cũng làm bộ làm tịch vậy à....."

Hắn còn chưa dứt lời thì một cú đấm đã vung tới nện vào khóe miệng hắn.

"Điên à!" Lâm Miếu tức giận nói: "Cậu mới bán mộng!"

"Đầu óc có bệnh thì chữa đi!"

"Chuyện của tôi và Hoắc Dĩ Xuyên liên quan gì tới cậu?!"

Hai người đánh nhau túi bụi, sinh viên đi ngang tò mò vây xem, còn có người chạy đi gọi bảo vệ.

Lâm Miểu tức đến nổi trong đầu ong ong, đẩy Lý Văn Diệu ra, đá hắt một cú rồi chen ra khỏi đám đông.

Cậu không muốn bị người khác nhìn ngó nên chạy ra cổng trường.

Bóng đêm mịt mù, ánh đèn đường bị bóng cây che khuất càng thêm lờ mờ, chỉ rọi xuống những vệt sáng thưa thớt.

Lâm Miểu thở hỗn hển, một mình bước đi trên con đường dài như vô tận.

Đột nhiên mùi rượu nồng nặc ập tới. Lâm Miểu quay đầu lại, trông thấy một gã say lão đảo đi về phía mình rồi toét miệng cười: "Nhóc đẹp trai, đi dạo một mình à, anh đi chung với em nhé."

Lâm Miểu phớt lờ hắt rồi bước nhanh hơn.

Gã kia đuổi theo, lè nhè nói: "Đợi anh với, đừng đi nhanh thế..... Chà, lạnh lùng mà vẫn đẹp ghê."

"Chắc đi mệt rồi chứ gì, xem mồ hôi trên trán kìa, để anh lau cho....."

Hắn đưa tay định sờ nhưng bị Lâm Miểu hất ra.

"Anh làm gì vậy?" Lâm Miểu tức giận nói: "Tránh ra! Tôi không quen anh!"

"Không lâu à?" Gã đàn ông càng phấn khích hơn, "Vậy thì hôn nhé, hôn một cái sẽ quen ngay, hoặc làm chuyện khác cũng được....."

Hắn đột ngột nắm lấy cổ tay Lâm Miếu, thân hình to béo chồm tới.

Mùi rượu nồng nặc khiến Lâm Miếu đau đầu, cố đẩy gã đàn ông kia ra, mặc dù hắn đã say nhưng vẫn rất mạnh, túm chặt lấy cậu, càng lúc càng áp sát.

"Buông ra!"

"Đừng trốn mà," con ma men kia liếm môi, "Nhìn em là biết em thích đàn ông rồi, còn giả bộ làm gì?"

"Trắng trẻo mềm mại thế này chẳng phải để đàn ông chơi sao?"

Con người Lâm Miếu co lại, trong đầu chợt hiện ra cảnh năm đó Lý Văn Diệu chặn mình trong nhà vệ sinh rồi nói thích mình.

Cũng sỗ sàng như bây giờ, hết như tên điên không chịu nghe cậu từ chối.

*"Mỗi lần gặp tớ cậu đều vui vẻ cười với tớ mà, sao lại không thích tớ được chứ?!"*

*"Sao cậu lại không thích đàn ông được chứ?!"*

*"Tớ không tin, cậu gạt tớ!"*

*"Cũng phải thôi, tôi đâu bằng Hoắc Dĩ Xuyên, có tiền có xe sang, đương nhiên là cậu ngưỡng mắt tôi rồi."*

*"Còn giả bộ thanh cao làm gì? Lúc cậu ở trên giường Hoắc Dĩ Xuyên cũng làm bộ làm tịch vậy à....."*

Hơi thở nóng hổi hòa lẫn mùi rượu phả vào mặt Lâm Miếu, dạ dày cậu quay cuồng, cảm giác buồn nôn cuộn cuộn dâng lên. Cậu giãy giụa giơ chân đạp loạn xạ, "Cút đi!"

"Đừng đụng vào tôi!"

Con ma men kia bị đá mấy lần vẫn không chịu buông tay, vừa cúi xuống định hôn cậu thì đột nhiên bị túm cổ áo kéo một cái, cả người bị lôi ra xa, sau đó một cú đấm nện mạnh vào mặt làm hắn ngã nhào xuống đất, gãy mất mấy cái răng.

"Ai đó?! Đụ má thằng nào đánh tao....." Gã đàn ông hùng hổ bò dậy, nhưng đối phương đã bay tới đá vào giữa ngực làm hắn ngã chống vó rồi rú lên thảm thiết.

Tiểu Trịnh chê hắn ồn ào nên giơ chân đạp lên miệng hắn.

Vẻ mặt Hoắc Dĩ Xuyên sa sầm, quay đầu nhìn Lâm Miếu co ro nép cạnh gốc cây, quần áo tóc tai luộm thuộm, hai mắt đỏ hoe, run rẩy ôm đầu gối.

Lục phủ ngũ tạng Hoắc Dĩ Xuyên như bị ai đó siết chặt, đau đến mức ngạt thở. Hắn ngồi thụp xuống, sợ làm người trước mặt hoảng loạn nên nói rất nhỏ.

"Lâm Miếu..... Miếu Miếu, không sao đâu, đừng sợ....."

Hắn muốn chạm vào ngón tay run rẩy của Lâm Miếu, nhưng cậu đột nhiên nôn khan, dạ dày quặn lại như sắp phun ra mật đắng, cuối cùng chỉ nôn được ít nước chua.

Giọng gã say kia và Lý Văn Diệu vang vọng trong đầu cậu, hết như bầy ruồi vo ve đuổi mãi không đi, hết lần này đến lần khác khiến cậu càng buồn nôn hơn.

*"Lâm Miếu, không ngờ cậu lại là kẻ bán mông."*

*"Nhìn em là biết em thích đàn ông rồi, còn giả bộ làm gì?"*

Không, cậu không thích, không thích chút nào hết!

"Miếu Miếu....." Hoắc Dĩ Xuyên đưa ngón tay xoa khóe mắt cậu, muốn lau nước mắt nhưng lại bị Lâm Miếu đẩy ra.

"Tôi không thích đàn ông!" Cậu suy sụp hét lên, "Các người thật kinh tởm!"

Hoắc Dĩ Xuyên sững sờ, bàn tay chơi vơi trong không khí, cảm giác như tim mình bị khoét mất một miếng.

Người duy nhất hắn để trong lòng lại nói ghét hắn, nói hắn kinh tởm.

Ai cũng có thể ghét hắn, nhưng Lâm Miếu thì không.

Không thể.....

Hắn há to miệng nhưng chẳng thốt ra được lời nào.

## Chương 38: Xin Lỗi Cậu Ấy Đi

### DTV-EBOOK

Khi Lâm Miếu về ký túc xá thì các bạn cùng phòng khác đều đã về, ngay cả Chu Trác cũng chơi bóng xong, mồ hôi nhễ nhại đi tắm.

Tưởng Nhạc Minh thấy cậu vào thì sợ sệt đứng phắt dậy, hít sâu mấy hơi rồi nói đồng dục như đã soạn sẵn từ lâu: "Lâm Miếu, xin lỗi cậu! Tất cả đều là lỗi của tớ, tớ không nên thấy tiền mờ mắt, không để ý đến cảm nhận của cậu, tự tiện tiết lộ hành tung của cậu cho người khác khi chưa được cậu đồng ý! Tớ có lỗi với bạn thân, với anh em tốt! Tớ đã tự kiểm điểm và phê bình sâu sắc, tiền cũng trả lại hết. Tớ thực sự biết lỗi rồi! Lâm Miếu, cậu tha thứ cho tớ nhé!"

Sau đó hần cúi gập chín mươi độ.

Hà Duật đứng cạnh tưởng hần uống nhầm thuốc gì: "Các cậu sao vậy?"

Hần nhìn Tưởng Nhạc Minh: "Cậu làm gì sai à? Tiền gì cơ?"

Tưởng Nhạc Minh ngượng ngùng lí nhí: "Tớ nhận tiền từ bạn học cũ của Lâm Miếu để nói cho cậu ấy biết Lâm Miếu đi đâu và gặp ai....."

Hà Dư khựng lại một lát rồi nói: "Lần trước cậu nói đã tìm được việc làm thêm, là việc này hả?"

Tưởng Nhạc Minh ngượng ngùng gật đầu.

Lâm Miếu im lặng ngồi xuống bàn, không nói năng gì.

Tưởng Nhạc Minh xấu hổ gãi đầu: "Đều tại đầu óc tớ chập mạch, cứ tưởng hai cậu thân nhau....."

Hà Duật nghiêm nghị nói: "Dù vậy cũng đâu thể bán đứng Lâm Miếu chứ, cậu có xứng với cậu ấy không hả?"

Tưởng Nhạc Minh quả thực chỉ muốn tìm cái lỗi chui xuống: "Xin lỗi mà!"

Hắn lắp bắp giải thích: "Không phải chuyện gì tớ cũng nói với cậu ấy đâu, chỉ có lâu lâu cậu ấy hỏi Lâm Miếu đi đâu hoặc đang làm gì....."

"Đây cũng đâu phải bí mật, cậu ấy lại là bạn học cũ của cậu, dù cậu ấy không trả tiền mà hỏi thăm, chắc tớ cũng sẽ không nghĩ nhiều mà nói cho cậu ấy biết....."

"Nhưng hôm nay thấy cậu tức giận như vậy, tớ mới biết mình sai thật rồi, xin lỗi cậu nhiều lắm!"

Hắn đồng dục nói: "Nếu cậu vẫn chưa nguôi giận thì tớ..... sẽ gọi cậu là bố một tháng!"

Chu Trác vừa tắm xong đi ra: "..... Tớ mở nhầm cửa à?"

Lâm Miếu không nói gì mà chỉ buồn buồn nói: "Tớ đi tắm rồi ngủ đây."

Tưởng Nhạc Minh không dám làm phiền cậu nữa, vội vàng nói: "Ừ ừ ừ, vậy cậu tắm rửa nghỉ ngơi trước đi."

Hoắc Dĩ Xuyên đứng một mình dưới ký túc xá, ngẩng đầu nhìn ánh sáng hắt qua cửa sổ, rất sáng nhưng lại rất xa.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua mặt, len lỏi vào cổ áo hắn.

Khi hắn ra khỏi công ty thì nhận được tin nhắn của Tưởng Nhạc Minh nói Lâm Miếu đã phát hiện ra bọn họ liên hệ với nhau, sau đó trả hết tiền lại.

Không phải hắn không biết việc này là sai.

Nhưng người trong lòng hắn tốt như vậy ắt sẽ được rất nhiều người thích, trong trường sôi động náo nhiệt, người đến người đi, hắn lại không thuộc về nơi đó.

Hắn sợ Lâm Miểu sẽ thích người khác ở nơi mình không nhìn thấy.

Vì vậy hắn nóng lòng muốn biết cậu làm gì ở trường, đi đâu, gặp ai, có người nào tỏ tình với cậu không.....

Hắn giống như một kẻ rình rập theo dõi, ti tiện ích kỷ mua chuộc những người xung quanh Lâm Miểu để biết rõ nhất cử nhất động của cậu, nhưng lại không dám tỏ tình với cậu.

Hắn đã rời xa quá lâu, lâu đến nỗi ngay cả hắn cũng không chắc liệu hai năm qua mình có chiếm được vị trí nào trong lòng Lâm Miểu hay không.

Khi Hoắc Dĩ Xuyên về nhà thì đêm đã khuya.

Dì Trần vẫn chưa về mà nấu canh cho hắn, để trong nồi giữ ấm.

Hoắc Dĩ Xuyên không muốn ăn, cởi áo khoác rồi chán nản ngồi xuống sofa.

Dì Trần thấy hắn lại về một mình thì do dự không biết nói gì, cuối cùng vẫn hỏi: "Chùng nào Tiểu Lâm mới về?"

Một mình Hoắc Dĩ Xuyên ăn rất ít, tính tình lại trầm lặng, bà có nấu ngon cỡ nào cũng không ai ăn, không ai khen.

Lâm Miểu vẫn là tốt nhất, hề được ăn ngon thì lại nhảy cẫng lên khiến người ta ấm lòng.

Hoắc Dĩ Xuyên nhắm mắt lại, giọng nói tràn đầy mệt mỏi: "Có lẽ cậu ấy..... sẽ không về nữa đâu."

Sao lại không về chứ? Dì Trần lo lắng, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, chẳng phải dễ dàng nhiều một chút là ổn sao? Không dễ được thì kết hôn, lấy thân mình đền cho người ta.

"Hoắc tổng," Tiểu Trịnh từ bên ngoài đi vào, nói với Hoắc Dĩ Xuyên: "Tên kia bị đưa tới đồn cảnh sát rồi."

Hắn đẩy kính lên rồi nói tiếp: "Ngoài ra chúng tôi còn tra được trước khi rời trường, Tiểu Lâm tiên sinh đã xung đột với một người."

Hoắc Dĩ Xuyên ngược mắt lên: "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Trịnh: "Vẫn chưa rõ lắm."

Hoắc Dĩ Xuyên dừng một lát rồi hỏi: "Là ai?"

Tiểu Trịnh: "Lớp trưởng lớp bên cạnh, tên là Lý Văn Diệu."

Trưa hôm sau, Lý Văn Diệu đang trên đường về ký túc xá thì đột nhiên bị chặn lại.

Hắn nhận ra người này là tài xế hay đi chung với Hoắc Dĩ Xuyên đến đón Lâm Miếu.

Hắn lập tức sầm mặt: "Gì vậy?"

Tiểu Trịnh: "Hoắc tổng mời cậu đi một chuyến."

"Cậu ta gọi thì tôi phải đi à", Lý Văn Diệu "xì" một tiếng, "Không đi."

Tiểu Trịnh gật đầu, sau đó lấy từ sau lưng ra một tấm ván gỗ rồi đá vỡ vụn.

Hắn lặp lại lần nữa: "Hoắc tổng mời cậu đi một chuyến."

Lý Văn Diệu: "....."

Hoắc Dữ Xuyên đứng dựa vào xe, hàng cây cao vút che khuất ánh mặt trời, cành lá đung đưa xào xạc trong gió.

Không lâu sau, Tiểu Trịnh dẫn Lý Văn Diệu tới.

Lý Văn Diệu nhìn thấy xe hăn lại càng tức hơn: "Có chuyện gì?"

Hoắc Dữ Xuyên im lặng nhìn hăn.

Lý Văn Diệu đoán hăn đến vì chuyện của Lâm Miểu nên cười lạnh: "Sao, Lâm Miểu mách tội với cậu rồi à?"

Hăn khịt mũi, hùng hồn nói: "Tôi chỉ nói thật thôi, có gì sai à? Dám làm mà không dám nhận, bày đặt thanh cao."

Hoắc Dữ Xuyên hỏi: "Nhận gì?"

"Nhận gì cậu còn không biết hay sao?" Lý Văn Diệu mỉa mai: "Các người có quan hệ thế nào, trong lòng mình biết rõ nhất."

Vẻ mặt Hoắc Dữ Xuyên lạnh tanh: "Quan hệ thế nào?"

Lý Văn Diệu hất cằm lên: "Giả ngu làm gì? Chẳng phải cậu đến để dần mặt thay người tình của mình sao?"

Hăn nhìn Hoắc Dữ Xuyên từ trên xuống dưới, "Không ngờ cậu quan tâm cậu ta đến vậy..... Cũng đúng thôi, chỉ cần trên giường chưa chán thì vẫn phải dỗ dành chứ."

Vẻ mặt Hoắc Dữ Xuyên sa sầm, ánh mắt chột trở nên lạnh lẽo, đi tới chỗ hăn.

Lý Văn Diệu bị ánh mắt hăn dọa sợ, cố tỏ vẻ bình tĩnh biện giải cho mình: "Sao, tôi nói sai à? Chẳng phải cậu ta chỉ là kẻ bán mông thôi sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên cởi áo vest ném cho Tiểu Trịnh, xắn tay áo sơ mi lên rồi lạnh lùng nói: "Xin lỗi cậu ấy đi."

Lý Văn Diệu không phục: "Mắc mớ gì? Cậu ta bán....."

Còn chưa lời thì đã bị đấm một cú vào mặt.

Hoắc Dĩ Xuyên túm cổ áo hắn, giọng nói lạnh như băng: "Xin lỗi cậu ấy đi."

Mặt Lý Văn Diệu sưng vù nhưng vẫn không chịu nhận lỗi: "Tôi không....."

Sau đó lại bị đấm thêm cú nữa.

Gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay Hoắc Dĩ Xuyên, hoàn toàn không còn vẻ điềm đạm như mọi ngày, "Xin lỗi cậu ấy đi!"

## Chương 39: Đừng Ghét Tở

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu đứng ở tòa nhà giảng dạy nhìn Lý Văn Diệu sùng húp mặt mũi trước mắt mình, ngẩn ra một lát rồi ngập ngừng hỏi: "Mặt cậu..... bị vậy là do tôi đánh hôm qua à?" Mình lợi hại vậy sao?

"Không phải." Lý Văn Diệu vừa há miệng thì đau đến nổi ứa nước mắt, khó nhọc thốt từng chữ. "Xin lỗi, hôm qua tôi bậy quá."

"Lẽ ra tôi không nên nói cậu như vậy, xin lỗi cậu."

Lâm Miếu nắm quai ba lô đi vòng qua hẻm.

"Tôi không muốn thấy cậu nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên đứng ở góc tòa nhà nhìn theo bóng dáng Lâm Miếu đến khi mất hút.

Hắn lấy điện thoại ra, mở khung chat với Lâm Miếu, nhìn rất lâu mới đưa tay gõ chữ.

Lâm Miếu đang đi nửa chừng thì nghe thấy điện thoại "ting" một tiếng.

Cậu lấy ra xem, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Gặp một lần được không?"

Lâm Miếu nhìn chằm chằm tin nhắn kia hồi lâu, không trả lời.

Hoắc Dĩ Xuyên lại hỏi: "Vậy gặp Tiểu Trịnh nhé, có chuyện cần nói với cậu."

Lâm Miếu mím môi, cuối cùng vẫn trả lời: "Ở đâu?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Cổng trường."

Khi Lâm Miếu ra cổng thì thấy Tiểu Trịnh đứng thẳng tắp, trên tay cầm túi hồ sơ.

Xe đậu khá xa nên chẳng biết bên trong có ai không.

Lâm Miếu không đến xem mà chỉ hỏi Tiểu Trịnh: "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Trịnh đưa túi hồ sơ cho cậu rồi nói: "Đây là hợp đồng ngài ký trước kia, có ba bản, tất cả đều ở trong này."

Lâm Miếu khó hiểu: "Sao lại đưa cho tôi?" Cậu cũng có một bản mà.

"Hoắc tổng nói giao cho ngài xử lý," Tiểu Trịnh nói, "Xé cũng được, đốt cũng được, từ nay về sau ngài không còn nợ Hoắc tổng nữa".

Lâm Miếu sửng sốt: "Nhưng tôi vẫn còn nợ cậu ấy hơn sáu trăm ngàn mà....."

Tiểu Trịnh: "Hoắc tổng chưa bao giờ muốn ngài trả nợ cả."

Lâm Miếu cup mắt nhìn chằm chằm đôi giày thể thao màu trắng dưới chân mình: "Không cần, tôi sẽ trả tiền cho cậu ấy."

Tiểu Trịnh: "Hoắc tổng không muốn vậy đâu."

"Tôi không quan tâm cậu ấy có muốn hay không," Lâm Miếu nói, "Tôi không thích nợ người khác."

Tiểu Trịnh đột nhiên lấy một cái khẩu trang ra đeo lên.

Lâm Miếu: ".....Sao anh lại đeo khẩu trang?"

Tiểu Trịnh nói: "Tại lời thoại hơi sến."

Lâm Miếu chưa kịp phản ứng thì nghe Tiểu Trịnh nói tiếp: "Hoắc tổng nói mình chưa bao giờ cần tiền cả."

"Chỉ cần ngài thôi."

Lâm Miếu sửng sốt, gò má nóng ran nhưng vẫn nói: "Tôi nói rồi, tôi không thích đàn ông."

Cứ nhớ đến gã đàn ông tới gần mình đêm qua thì dạ dày cậu lại quặn lên, buồn nôn muốn ói.

Cậu ghét người khác đến gần mình như vậy thì sao có thể thích đàn ông được chứ?

"Được," Tiểu Trịnh lấy ra một cuốn sổ và cây bút rồi viết: "Hoắc tổng không được là đàn ông."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu cạ lời: "Cậu ấy không phải đàn ông thì là gì?"

Tiểu Trịnh: "Không biết."

Lâm Miếu trả túi hồ sơ lại cho hắn: "Dù sao tôi cũng sẽ trả nợ, anh trả cái này cho cậu ấy đi."

Nói xong cậu lập tức quay lưng bỏ đi.

Tiểu Trịnh trở lại xe nói với Hoắc Dĩ Xuyên ngồi ở ghế sau: "Tiểu Lâm tiên sinh không nhận."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn chằm chằm cổng trường qua cửa xe hồi lâu rồi nói: "Về công ty đi."

Tiểu Trịnh nhìn đôi mắt thâm quầng của hắn, "Ngài thức trắng một đêm rồi, không về nghỉ ngơi trước sao?"

Cổ họng Hoắc Dĩ Xuyên khô khốc, ho khan một cái.

Hắn bình tĩnh nói: "Không về."

Hai ngày sau, Lâm Miếu lại gặp Tiểu Trịnh ở cổng.

"Tiểu Lâm tiên sinh," Tiểu Trịnh nói, "Hoắc tổng bị sốt rồi."

Tim Lâm Miếu thất lại: "Cái gì?"

Cậu vô thức sờ điện thoại, định gọi cho Hoắc Dữ Xuyên.

Nhưng khi cầm điện thoại, cậu kìm lại rồi cắn môi nói: "VẬY ĐI KHÁM BÁC SĨ ĐI."

Tiểu Trịnh: "Hoắc tổng không đi."

"Thế thì gọi bác sĩ tới," Lâm Miếu nhú mày, "Chẳng phải cậu ấy có bác sĩ riêng sao?"

Tiểu Trịnh: "Hoắc tổng không cho gọi."

Lâm Miếu: "Sao thế?"

Tiểu Trịnh: "Ngài ấy nói để mình sốt chết luôn đi."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu tức nghẹn, "VẬY THÌ SỐT CHẾT LUÔN ĐI, LIÊN QUAN GÌ TỚI TÔI CHỨ?!"

Năm phút sau, Lâm Miếu ngồi trong xe nắm chặt quai ba lô, tức giận nghĩ lát nữa gặp Hoắc Dữ Xuyên sẽ đánh hắn một trận.

Nhưng khi thấy Hoắc Dữ Xuyên dở sống dở chết cuộn mình trong chăn, cả người mê man, cậu lập tức quên bống ý định này.

Cậu sờ trán Hoắc Dữ Xuyên, nóng đến đáng sợ. "Sốt cao thế này mà còn không chịu đi khám bác sĩ à?! Cậu bị sốt dễ chịu lắm đúng không?!"

Hoắc Dữ Xuyên: "....."

Hoắc Dữ Xuyên nắm tay cậu, nhấc mí mắt nặng trĩu lên rồi khàn giọng nói: "Không dễ chịu."

Lâm Miếu: "Vậy thì khám bác sĩ đi!"

Hoắc Dữ Xuyên cố chấp nói: ""Không khám."

Lâm Miếu thật sự rất muốn đánh hắn: "Hoắc Dữ Xuyên, cậu có bệnh hả?!"

Hoắc Dữ Xuyên: "Thì tớ đang bệnh mà."

Lâm Miếu ghen hống, sau đó dọa hắn: "Sốt cao quá sẽ thành đồ ngốc đó!"

Hoắc Dữ Xuyên: "Ờ."

Ờ gì mà ờ, Lâm Miếu làm ngơ hắn rồi bảo Tiểu Trịnh bên ngoài: "Gọi bác sĩ tới đi."

Thấy Hoắc Dữ Xuyên không nói gì, Tiểu Trịnh lập tức đi gọi bác sĩ.

Hoắc Dữ Xuyên ỉu xiu, lòng bàn tay đang nắm lấy Lâm Miếu nóng hổi, chậm chạp hỏi: "Khám xong cậu sẽ đi ngay đúng không?"

Lâm Miếu muốn rút tay về, nhưng cuối cùng lại thôi.

Cậu quay mặt đi chỗ khác: "Không biết."

Hoắc Dữ Xuyên im lặng một lát rồi nói khẽ: "Xin lỗi."

Hắn nói: "Lâm Miếu, đừng ghét tớ mà."

Khi bác sĩ vội vàng chạy tới thì thấy Lâm Miếu đứng cạnh giường, Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay cậu nói gì đó.

Bác sĩ đi nhanh tới nắm hai cánh tay Lâm Miếu kiểm tra một lát rồi buông ra, sau đó nói: "Có bị sao đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên, Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu thấy bác sĩ tới thì ra khỏi phòng, vừa ra ngoài đã bị dì Trần kéo lại.

Dì Trần hớn hở reo lên: "Tốt quá, về là tốt rồi."

Lâm Miếu: "Không phải, cháu chỉ....."

Dì Trần: "Tối nay dì Trần sẽ làm tôm hùm cho cháu ăn."

Lâm Miếu nuốt nước miếng.

Thế là đến giờ ăn tối, Hoắc Dĩ Xuyên nằm trên giường truyền nước biển, Lâm Miếu kéo ghế tới, bung tôm hùm thơm ngon ngồi ăn cạnh giường Hoắc Dĩ Xuyên.

Lâm Miếu: "Cho cậu thèm chết luôn!"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn đôi môi đỏ mọng dính nước sốt của cậu sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Hắn nhìn chăm chú rồi "ừm" một tiếng.

Lâm Miếu cũng cảm thấy mình hơi nhẫn tâm nên lảm bảm: "Chẳng phải cậu khỏe lại sẽ được ăn sao."

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Không ăn được."

Lâm Miếu: "Sao thế?" Dì Trần không mua tôm hùm cho cậu à?

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời.

Lâm Miếu tỏ vẻ mất hứng: "Sao không nói gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Sợ cậu giận."

Lâm Miếu phồng má lên: "Thì tớ vốn đang giận mà!" Không phải đến gặp cậu nghĩa là hết giận đâu!

Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên vẫn không nói gì, Lâm Miếu nghĩ mãi mà không rõ: "Đâu phải tớ không cho cậu ăn tôm hùm." Tại bác sĩ nói không được ăn mà.

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Không ăn tôm hùm đâu."

Lâm Miếu: "Chứ ăn gì?"

Ăn môi cơ.

Hoắc Dĩ Xuyên nghĩ thầm.

## Chương 40: Kể Chuyện

### DTV-EBOOK

Cuối cùng Lâm Miếu đã ăn hết tôm hùm mà Hoắc Dữ Xuyên vẫn không nói mình muốn ăn gì.

Lâm Miếu hơi bực, hình như Hoắc Dữ Xuyên lại có thêm một bí mật mà cậu không biết, điều này khiến trong lòng cậu rất khó chịu.

"Cậu phiền quá à, không thèm để ý đến cậu nữa!"

Cậu đứng dậy đi ra khỏi phòng rồi xuống lầu nói với dì Trần mình sẽ về trường.

"Sao lại về?" Dì Trần níu cậu lại: "Đừng vội, ngày mai cuối tuần cháu đâu phải đi học đúng không?"

Lâm Miếu liếc nhìn lên lầu rồi lẩm bầm: "Nhưng vẫn phải về ạ."

Dì Trần nói: "Thịt bò mới giao tới tươi lắm, dì Trần đang định ngày mai làm bữa tiệc cho cháu, còn có....."

Lâm Miếu sợ còn nghe tiếp mình sẽ không đi được nữa nên vội nói: "Cháu không ăn đâu, cháu đang giảm cân ạ."

"Giảm gì mà giảm?" Dì Trần phản đối, "Cháu có mập đâu."

Lâm Miếu lẩm bầm: "Nhưng cháu muốn giảm."

Dì Trần thở dài: "Vậy Hoắc tổng phải làm sao bây giờ?"

Lâm Miếu khó hiểu: "Sao ạ?"

Dì Trần rầu rĩ nói: "Cháu đi rồi lỡ cậu ấy không nghe lời dì, không chịu uống thuốc thì sao?"

Lâm Miếu: "..... Cậu ấy cũng đâu phải con nít."

Cậu vừa dứt lời thì thấy Tiểu Trinh đi vào, vừa nghe điện thoại vừa nói: "Được, để tôi hỏi xem."

Hắn cúp điện thoại rồi nhìn Lâm Miếu: "Hoắc tổng hỏi tôi nên chôn cậu ấy ở đâu, có đắt lắm không?"

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu chạy bịch bịch lên lầu quát: "Hoắc Dữ Xuyên, cậu nói nhảm gì thế hả? Chỉ bị sốt mà hỏi chôn chỗ nào à, mau phải phui cái miệng cậu đi!"

Hoắc Dữ Xuyên dựa vào thành giường, bộ dạng rất yếu ớt, hờ hững nói: "Biết đâu được, có người hắt hơi cũng chết đấy."

"Đó chỉ là hi hữu thôi," Lâm Miếu nói, "Cậu nghe lời bác sĩ là khỏe ngay".

Hoắc Dữ Xuyên nhìn cậu hỏi: "Cậu định về đúng không?"

Lâm Miếu quay mặt đi chỗ khác, khó xử nói: "Chứ tớ ở lại đây làm gì?"

Hoắc Dữ Xuyên vẫn nhìn cậu: "Vậy để Tiểu Trinh hỏi xem chôn chỗ nào....."

"Hoắc Dữ Xuyên!" Lâm Miếu nạt, "Cậu phiền thật đấy!"

Cậu cúi kính đi ra ngoài: "Tớ đợi cậu hết sốt rồi mới đi, được chưa?"

Cậu xuống lầu, tức giận ăn thêm một bữa.

Khi cậu lên lầu thì Hoắc Dĩ Xuyên đã ngủ.

Lâm Miểu đứng cạnh giường nhìn gương mặt say ngủ của hắn, nhớ lại lần cuối Hoắc Dĩ Xuyên bị sốt hình như là năm ngoái.

Hắn rất ít khi bị bệnh, nhưng mỗi lần cảm mạo nóng sốt đều khá nghiêm trọng.

Lúc đó hắn cũng như bây giờ, uống thuốc rồi ngủ thiếp đi.

Buổi tối đi học về, Lâm Miểu ngồi cạnh giường sờ trán hắn rồi lại sờ lòng bàn tay, vẫn thấy hơi nóng.

Hoắc Dĩ Xuyên không chỉ cao hơn cậu mà tay cũng to hơn cậu, vì thường xuyên tập gym nên cánh tay rắn chắc, lòng bàn tay to rộng nhìn rất mạnh mẽ.

Lâm Miểu sờ từ lòng bàn tay đến năm ngón tay nổi rõ khớp xương của hắn rồi ghen tị gãi gãi.

Sau đó bàn tay kia đột nhiên nhúc nhích, nắm lấy ngón tay làm loạn của cậu.

Lâm Miểu ngẩng đầu lên, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên đang lặng lẽ nhìn mình.

"Cậu thấy sao rồi?" Lâm Miểu hỏi, "Còn khó chịu không?"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừm" một tiếng.

"Dì Trần nói cậu hạ sốt rồi," Lâm Miểu nói, "Nhưng tớ sờ vẫn thấy hơi nóng, để tớ đo lại nhiệt độ cho cậu".

Cậu chạy ra ngoài tìm nhiệt kế, đo xong phát hiện đúng là Hoắc Dĩ Xuyên đã hết sốt.

"Nhiệt độ bình thường," Lâm Miếu đắp chăn cho hấn rồi trấn an, "Thuốc cũng uống rồi, sẽ mau khỏe lại thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt, có lẽ vẫn còn khó chịu.

Lâm Miếu không có cách nào, cũng không thể bệnh thay hấn, thậm chí nếu làm Hoắc Dĩ Xuyên phân tâm, có lẽ hấn sẽ bớt khó chịu hơn.

"Vẫn chưa đến giờ ngủ," Lâm Miếu ngồi cạnh giường nói, "Nếu cậu chưa buồn ngủ thì tớ kể chuyện cho cậu nghe nhé."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi bằng giọng mũi: "Chuyện gì?"

Lâm Miếu hắng giọng một cái rồi nói: "Trong rừng có một chú sư tử con có ba cái tai. Nó cảm thấy mình không giống những con sư tử khác mà giống như quái vật, thế là sợ hãi trốn trong hang."

"Một ngày nọ, nó nhìn thấy một chú sóc con ở cửa hang. Sư tử con cứ tưởng sóc con thấy mình có ba cái tai sẽ sợ hãi, nhưng sóc con nói mình bị điếc một tai, sư tử con lại có đến ba cái tai, vậy có thể cho nó mượn một cái."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Sư tử không ăn thịt sóc sao?"

Lâm Miếu: "....."

"Cậu đừng ác vậy được không?" Lâm Miếu nghiêm nghị nói, "Truyện cổ tích đừng nói ăn thịt chứ."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Được, cậu kể tiếp đi."

Lâm Miếu kể tiếp: "Sóc con nói nếu sư tử con cho nó mượn một cái tai thì cả hai đều có hai tai, vẹn cả đôi đường."

"Sư tử con nghĩ cách này rất hay, thế là hỏi sóc con làm thế nào cho nó mượn tai?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Cắt tai cho nó à?"

Lâm Miếu: ".....Cậu thật ác quá đi."

Cậu đưa tay bịt miệng Hoắc Dĩ Xuyên: "Đừng ngắt lời tớ, tớ quên mất mình kể đến đâu rồi nè."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu.

Lâm Miếu ngẫm nghĩ rồi nói: "Sóc con nói sư tử con nên ra ngoài thường xuyên để giúp mình nghe những âm thanh trong rừng, vậy cũng xem như sóc con nghe rồi."

"Sư tử con đồng ý. Từ đó trở đi, sư tử con không còn trốn chui trốn nhủi nữa."

"Lúc đầu nó không dám đi quá xa mà chỉ loanh quanh gần hang."

"Sóc con thấy vậy thì khích lệ nó đi xa hơn nữa."

"Sau đó sư tử con đi khắp khu rừng, làm quen với nhiều động vật nhỏ hơn, mọi người cũng dần quen với ba cái tai của sư tử con nên không thấy nó lập dị nữa."

"Về sau sư tử con mới biết thật ra sóc con có thể nghe bằng cả hai tai. Nó chỉ muốn sư tử con đừng cảm hơn, xuân hạ thu đông trong rừng rất đẹp, không ra ngoài xem thì tiếc lắm."

"Thế là chúng trở thành bạn thân và sống hạnh phúc trong rừng."

Lâm Miếu thả bàn tay đang bịt miệng Hoắc Dĩ Xuyên ra: "Kể xong rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên cười, khàn giọng hỏi: "Ai viết truyện này thế? Thầy Miu Miu à?"

Lâm Miếu đỏ mặt, nắm chặt chần của hần, ấp úng nói: "Hồi xưa tớ viết bừa, cậu là người đầu tiên nghe đấy, đừng kể với ai nhé."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Thầy Miu thay đổi kết cục được không?"

"Sao phải đổi?" Lâm Miếu nói: "Sống hạnh phúc trong rừng không tốt sao?"

Cậu lập tức cảnh giác: "Không được đổi thành sư tử ăn thịt sóc."

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Đổi thành..... chúng kết hôn rồi sống hạnh phúc trong rừng đi."

"Hả?" Lâm Miếu ngơ ngác: "Sư tử và sóc làm sao kết hôn được?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chẳng phải truyện cổ tích nào cũng kết hôn sao?"

Lâm Miếu: "....." Hình như cũng đúng, đều là công chúa gả cho hoàng tử rồi sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng cậu viết truyện về động vật nhỏ cơ mà, động vật nhỏ cũng phải kết hôn sao?

## Chương 41: Ai Thèm Hôn Cậu

### DTV-EBOOK

Lâm Miểu không biết động vật nhỏ có phải kết hôn hay không, chỉ nghĩ đến một vấn đề khác: "Nhưng tại nó đều là đực mà....."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Đực thì không thể kết hôn sao?"

"Cũng không phải," Lâm Miểu nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Được thôi, nếu tại nó thích nhau thì cứ để tại nó kết hôn đi."

Ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên dán chặt vào mặt cậu, tựa như đang trả lời Lâm Miểu, lại giống như nói cho mình nghe: "Sẽ thích mà."

Trong lòng hắn lại tự hỏi sẽ thích đúng không?

Lâm Miểu không nghe thấy tiếng lòng của hắn, nhưng hơn một năm trôi qua, giờ nghĩ lại mới hiểu tại sao Hoắc Dĩ Xuyên muốn thay đổi kết cục cho sư tử con và sóc con kết hôn.

"Ai thèm kết hôn với cậu chứ....." Lâm Miểu lẩm bẩm rồi chọc sống mũi cao vút của Hoắc Dĩ Xuyên, "Không biết xấu hổ."

Hoắc Dĩ Xuyên đang ngủ say khê cựa quậy, cọ xát ngón tay cậu.

Thân nhiệt Hoắc Dĩ Xuyên vẫn khá cao, hơi thở cũng nóng hổi. Lâm Miểu nhìn hắn, nhớ lại đêm đó mình khóc lóc gào lên với Hoắc Dĩ Xuyên "Các người thật kinh tởm".

Cậu mím môi thì thầm: "Không phải tớ nói cậu đâu....."

Tại cậu tức quá, cũng thật sự buồn nôn nên mới nổi nóng với Hoắc Dĩ Xuyên.

Thật ra cậu không hề ghét Hoắc Dĩ Xuyên tới gần mình, thậm chí khi Hoắc Dĩ Xuyên hôn cậu, cậu cũng chẳng thấy ghê tởm.

Có lẽ vì họ khá thân thuộc, giống như Tưởng Nhạc Minh và các bạn khác cũng hay ôm vai bá cổ cậu nên cậu không thấy chán ghét.

Vậy còn hôn thì sao?

Nếu là Tưởng Nhạc Minh.....

Lâm Miểu không tưởng tượng nổi nữa, có lẽ cậu sẽ lập tức nhảy dựng lên rồi đá Tưởng Nhạc Minh ra xa một trăm tám chục mét.

Vậy sao Hoắc Dĩ Xuyên thì được?

Trong đầu cậu chợt nhớ đến bài đăng của mình hôm đó, có người nói: "Hôn, hôn đến chết luôn, hôn xong vẫn muốn hôn tiếp là biết ngay."

Lâm Miểu nhìn chăm chăm đôi môi Hoắc Dĩ Xuyên, lỗ tai lùng bùng, như bị mê hoặc từ từ chồm tới gần.....

Dường như cậu có thể cảm nhận được hơi nóng trên người Hoắc Dĩ Xuyên bao trùm lấy mình, thấm vào từng lỗ chân lông.....

Một bàn tay đột nhiên bịt kín miệng cậu.

Hoắc Dĩ Xuyên mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Miểu chậm chạp chớp mắt.

Cậu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Mặc dù tớ rất muốn hôn cậu nhưng bệnh cảm dễ lây lắm."

Lâm Miếu trố mắt, ú ớ mấy tiếng rồi gỡ tay Hoắc Dĩ Xuyên đang bịt miệng mình ra.

Nhưng cậu vừa nắm lấy tay Hoắc Dĩ Xuyên thì hần đột nhiên nhồm dậy hôn lên ngón tay cậu.

Họ ở rất gần nhau, hơi thở phả vào mu bàn tay, đôi môi bị lòng bàn tay ngăn cách.

Mặt Lâm Miếu như bốc cháy, vừa đỏ vừa nóng.

Cậu cuống quýt lùi lại, đỏ mặt nói: "Ai thêm hôn cậu chứ?! Sao cậu lại giả bộ ngủ thế hả?!"

"Đâu có," Hoắc Dĩ Xuyên thu tay lại, bình tĩnh nói: "Bị cậu chọc nên mới tỉnh thôi."

Lâm Miếu cáu kỉnh: "Vậy sao cậu không mở mắt ra?!"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Mắt mỏi quá, không muốn mở."

Lâm Miếu: "Mắt cậu cũng bị sốt luôn à?!"

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu.

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu hùng hổ đi xuống lầu: "Sốt thành đực thủy tinh thể luôn đi!"

Đêm đó Lâm Miếu ngủ ở phòng khách, nửa đêm lén sang phòng Hoắc Dĩ Xuyên sờ mấy lần, phát hiện trán hần vẫn nóng hổi nên thay miếng dán hạ sốt cho hần hai lần.

Lâm Miếu ngủ đứt quãng, mơ thấy Hoắc Dĩ Xuyên bị sốt thành đồ ngọc nháy múa trong quán Hạ Tòng Sơn, nháy xong mở chai truyền dịch ra uống.

Lâm Miếu lập tức bừng tỉnh.

Ngoài cửa sổ sáng trưng, trời đã sáng.

Lâm Miếu vội vàng xuống giường rồi chạy sang xem Hoắc Dĩ Xuyên.

Cũng may Hoắc Dĩ Xuyên nhắm mắt nằm im trên giường chứ không chạy đi nhảy múa.

Lâm Miếu thở phào nhẹ nhõm --- Không ngốc là tốt rồi.

Khi cậu xuống lầu thì dì Trần đã nấu xong bữa sáng, trong bếp thơm ngào ngạt.

Lâm Miếu chợt thấy đói bụng, ăn uống no nê rồi chứa lại ít cháo cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Thế là sau khi ngủ dậy, bệnh nhân Hoắc Dĩ Xuyên bị ép ăn một tô cháo to, còn mệt hơn tăng ca mấy ngày liền.

Hắn dựa vào thành giường, cố giữ tỉnh táo đọc mấy tin tức khẩn cấp.

Chẳng bao lâu sau, một cuộc điện thoại gọi đến.

Hoắc Dĩ Xuyên ngẩng đầu nhìn, là mẹ hắn.

Hắn không bắt máy ngay mà đợi chuông reo mấy lần mới nghe.

Nghe giọng mũi của hắn hơi nặng, Lữ Hàm Tú hỏi: "Giọng con sao thế?"

"Không có gì," Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói, "Cảm lạnh thôi."

Lữ Hàm Tú hỏi: "Uống thuốc chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Rồi."

Lữ Hàm Tú không nói thêm gì nữa mà chỉ hỏi: "Tháng sau là sinh nhật cha con, con đã nghĩ ra nên tặng quà gì cho ông ấy chưa?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chưa."

"Con chú ý chút đi," Lữ Hàm Tú nói, "Con phải thể hiện thật tốt, làm cha con vui thì ông ấy mới coi trọng con chứ."

Bà tận tình khuyên nhủ rồi bắt đầu kể khổ: "Mẹ tốn bao nhiêu công sức mới đưa được con về nhà họ Hoắc, năm đó....."

"Năm đó chính con đòi về sao?" Hoắc Dĩ Xuyên bình tĩnh ngắt lời bà, "Tại sao con về ngôi nhà kia, chẳng phải mẹ biết rõ nhất à?"

Lữ Hàm Tú nghẹn họng, dường như nhớ ra gì đó: "Mẹ....."

Bà muốn phản bác nhưng không tìm được lý do nào, cuối cùng tức giận nói: "Nếu không về nhà họ Hoắc thì làm sao con được sống sung túc như bây giờ? Mẹ cũng chỉ vì con thôi mà!"

"Vì con?" Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Vậy sao không hỏi ý kiến của con?"

"Lúc đó con còn nhỏ đâu biết gì, mẹ phải cân nhắc giùm con chứ?" Lữ Hàm Tú hùng hồn nói ra câu cửa miệng suốt bao năm nay: "Mẹ là mẹ con, chẳng lẽ sẽ hại con sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì nữa mà cúp máy.

Đầu hần đau nhức nhối, cơn sốt hơi thuyên giảm lại tái phát, cả người mụ mẫm.

Chốc lát sau, Lâm Miểu chạy tới.

Cậu không nói gì mà chỉ bước tới xé miếng dán hạ sốt trên trán hẳn rồi áp mu bàn tay vào kiểm tra nhiệt độ.

Sau đó chạy xuống lầu lấy thuốc và nước đưa cho hẳn, miệng vẫn ngậm chặt.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu hỏi: "Miệng cậu bị dính lại rồi à?"

Lâm Miếu hừ một tiếng: "Không thèm nói chuyện với cậu."

"Sao thế?" Hoắc Dĩ Xuyên nuốt thuốc xuống, "Tớ ăn hết cháo rồi mà, sao vẫn còn giận nữa?"

Vì cậu chưa hạ sốt chứ sao, lỡ sốt thành đồ ngọc chạy đến quán sếp Hạ nhảy múa thì sao?!

Nhưng cậu không muốn kể lại giấc mơ của mình nên chỉ nói: "Có thể không giận sao? Tớ còn chưa tính sổ với cậu chuyện mua chuộc Tưởng Nhạc Minh đâu đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Vậy tớ phải làm sao đây?"

Lâm Miếu cũng không biết, lẩm bẩm gợi ý: "Tưởng Nhạc Minh nói sẽ gọi tớ là bố một tháng."

"Tớ có thể gọi cách khác," Hoắc Dĩ Xuyên khàn giọng nói, "Gọi cả đời cũng được."

Cách khác? Lâm Miếu tò mò hỏi: "Gọi gì cơ?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu rồi nói khẽ: "Bé cưng."

Lâm Miếu: "....."

## Chương 42: Khóa Cửa Lại

### DTV-EBOOK

Bé cưng.....

Giọng nói trầm thấp quanh quẩn bên tai Lâm Miểu, cậu sững sờ, máu dồn hết lên mặt, gò má nóng bừng.

"Cậu..... Cậu gọi lung tung gì thế hả?"

Ngay cả cha mẹ cũng chưa bao giờ gọi cậu là bé cưng, cách gọi thân mật này cậu nghe còn thấy ngại mà sao Hoắc Dĩ Xuyên có thể gọi dễ dàng thế chứ?

Da mặt dày thật!

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Không được sao?"

Lâm Miểu quay mặt đi chỗ khác, lúng túng nói: "Không được."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy gọi vợ nhé."

Lâm Miểu: "....."

Lâm Miểu kéo chăn trùm kín hân: "Không được gọi nữa!"

Hoắc Dĩ Xuyên kéo chăn xuống rồi nhìn cậu hỏi: "Sao mặt cậu đỏ thế?"

"Tớ....." Lâm Miểu nói bừa, "Bị cậu lây bệnh đấy!"

Cậu không cho Hoắc Dĩ Xuyên nhìn mà đưa tay bịt mắt hân rồi đánh trống lảng: "Sao cậu còn nóng quá vậy?"

"Cậu mau hạ sốt đi, tớ còn phải về trường nữa."

"Vậy cậu bỏ tớ vào tủ lạnh đi," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Tớ sẽ mát ngay."

Lâm Miếu: "....."

Cậu tưởng mình là thịt đông chắc?

Dì Trần đang chiên bít tết trong bếp thì thấy Lâm Miếu đi tới mở tủ lạnh ra xem.

Dì Trần tưởng cậu muốn ăn món khác nên cười hỏi: "Muốn ăn gì? Để dì Trần làm cho."

Lâm Miếu đưa tay đo cỡ tủ rồi nói: "Dì Trần, đừng mua tủ lạnh to vậy."

"Sao thế?" Dì Trần thắc mắc, "To một chút không tốt sao?"

Không tốt cho Hoắc Dĩ Xuyên ấy, Lâm Miếu nghĩ thầm lỗ hần sốt váng đầu chui vào đây cho mát thì sao?

Sau đó dì Trần nấu bữa sáng mở tủ ra sẽ thấy hần đông thành đá.

Lâm Miếu chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ, ăn trưa xong cậu dành cả buổi chiều đo thân nhiệt cho Hoắc Dĩ Xuyên, giám sát hần uống thuốc đúng giờ rồi đi ngủ.

Sắc trời dần tối, ngoài cổng vang lên tiếng chuông.

Dì Trần ra mở cửa, gọi người tới là "bà chủ", lúc này Lâm Miếu mới biết bà là mẹ Hoắc Dĩ Xuyên.

Cậu chưa từng gặp Lữ Hàm Tú, những gì cậu biết về bà đều từ miệng người khác mà ra, họ nói bà si tâm vọng tưởng, chỉ muốn trèo cao, phá gia đình người khác.....

Lâm Miếu cũng chẳng biết thật hay giả, cậu chỉ biết Hoắc Dữ Xuyên mà thôi.

Khi Lữ Hàm Tú vào nhà thì thấy Lâm Miếu khép nép đứng trong phòng khách nói: "Chào dì ạ."

Bà nhìn cậu từ trên xuống dưới, dường như đang cố nhớ xem đây là ai, "Cháu là?"

Lâm Miếu nói: "Cháu tên Lâm Miếu, là bạn học cấp hai của Hoắc Dữ Xuyên ạ."

Bạn học cấp hai? Lữ Hàm Tú nhú mày, những ký ức xa xưa về thị trấn nhỏ kia chợt ủa về, đó là quá khứ mà bà không muốn nhắc đến nhất.

Bà chợt sững sờ, vội vàng sờ dây chuyền ngọc trai trên cổ rồi nhìn quần áo và túi xách đắt tiền trên người mình, lúc này mới bình tĩnh lại, gượng cười với Lâm Miếu.

Bà lên lầu tìm Hoắc Dữ Xuyên rồi thờ ơ hỏi hắn thấy khỏe hơn chưa?

Hoắc Dữ Xuyên nói dù sao mình cũng không chết được.

Lữ Hàm Tú nạt hắn, sau đó lại nhắc đến chuyện tặng quà sinh nhật cho cha hắn vào tháng sau, có lẽ đây mới là mục đích bà đến đây.

"Vậy tặng hai đầu tóc giả đi," Hoắc Dữ Xuyên hờ hững nói, "Ông ấy bị hói mà."

Lữ Hàm Tú: "....."

"Con muốn chọc mẹ tức chết đúng không?!" Lữ Hàm Tú chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Nhìn Hoắc Minh Triết kia kìa,

nghe nói thảng trước nó đã sang nước ngoài đem về báu vật gì đó."

Hoắc Dĩ Xuyên: "VẬY mẹ nhận anh ta làm con đi."

"Hoắc Dĩ Xuyên!" Khuôn mặt được trang điểm kỹ càng của Lữ Hàm Tú trở nên dữ tợn. "Mày phải chọc gai mẹ mới chịu đúng không?! Mấy năm nay mẹ sống trong cái nhà kia dễ thở lắm sao? Mày không nghĩ gì đến mẹ hết à?!"

Hoắc Dĩ Xuyên ngược mắt lên, tựa như lại trở về căn nhà chật chội năm đó: "Con nói rồi, đã chọn trở về thì đừng hối hận."

"Được được," Lữ Hàm Tú tức giận nói, "Tao để ra thẳng con mát lòng mát dạ quá mà!"

Bà tức giận đi xuống lầu, thấy Lâm Miếu vẫn chưa về.

Bà đành phải nặn ra một nụ cười với Lâm Miếu: "Trễ rồi, vậy dì không giữ cháu lại ăn tối nữa nhé."

Nhưng Lâm Miếu không hiểu bà đang đuối khéo mình: "Cháu ăn rồi ạ, dì Trần sợ cháu đói nên nấu cơm cho cháu từ sớm rồi."

Nụ cười trên mặt Lữ Hàm Tú cứng đờ, "..... Thế à, vậy....."

Bà còn chưa nói hết thì Lâm Miếu đã chu đáo hỏi: "Dì chưa ăn đúng không? Để cháu nói với dì Trần."

"Thôi khỏi," Lữ Hàm Tú ngoài cười nhưng trong không cười, "Đây là nhà con trai tôi, không cần người khác huơ tay múa chân đâu."

Lâm Miếu quay đầu nhìn dì Trần đang bận rộn trong bếp rồi nói nhỏ với Lữ Hàm Tú: "Dì Trần đâu phải người khác, dì ấy mà nghe được sẽ buồn lắm."

Lữ Hàm Tú: "....."

Tôi đang nói cậu đấy, không hiểu tiếng người hả?!

"Lâm Miếu," một giọng nói quen thuộc vọng xuống lầu, Lâm Miếu ngẩng mặt lên, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên đứng ở tầng hai gọi mình: "Lên đây."

Hoắc Dĩ Xuyên vẫn chưa hết bệnh, mái tóc hơi rối, mặc đồ ngủ phong phanh, sắc mặt cũng rất kém.

Lâm Miếu sợ hãi bị cảm nên vội nói với Lữ Hàm Tú: "Vậy cháu lên trước nha dì."

Cậu chạy lên đẩy Hoắc Dĩ Xuyên về giường, phát hiện hắn xuống giường mà không mang dép nên lại mắng hắn một trận.

Hoắc Dĩ Xuyên yên lặng nghe cậu mắng rồi chỉ vào ấm nước trên tủ đầu giường: "Mệt thì uống nước đi."

Lâm Miếu không muốn uống nước, dừng một lát rồi hỏi: "Hình như tớ nghe hai người cãi nhau, mẹ cậu nổi nóng à?"

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu: "Ừ, tại vì tớ không ngoan."

"Cậu cũng đâu phải con nít, ngoan với không ngoan gì chứ," Lâm Miếu không đồng ý, nhắc nhở hắn như thầy giáo: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu lớn rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn bộ dạng nghiêm túc của cậu, đột nhiên bật cười.

Lâm Miếu thắc mắc: "Cậu cười cái gì?"

Ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên dừng lại trên xương quai xanh của cậu, chậm rãi nói: "Đúng là lớn rồi."

"Nhưng vẫn chưa làm được điều tớ muốn làm khi lớn lên."

Lâm Miếu ngờ vực hỏi: "Làm gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu một lát rồi nói: "Cậu khóa cửa lại đi."

Lâm Miếu chẳng hiểu ra sao nhưng vẫn quay người khóa cửa: "Sao phải khóa cửa?"

Đôi mắt Hoắc Dĩ Xuyên sâu thẳm, nói với Lâm Miếu đứng cạnh giường: "Tới đây."

Lâm Miếu đành phải đến gần hơn: "Làm gì....."

Hoắc Dĩ Xuyên đột nhiên đưa tay kéo cậu tới.

Lâm Miếu bất thành linh ngã vào lòng Hoắc Dĩ Xuyên.

Nhiệt độ cơ thể truyền qua vải áo mỏng manh, người Hoắc Dĩ Xuyên rất nóng, lồng ngực vừa rộng vừa rắn chắc, tiếng tim đập thình thịch lọt vào tai Lâm Miếu.

Cậu định đứng dậy nhưng bị Hoắc Dĩ Xuyên đè xuống.

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Hôm trưởng thành, tớ đã nằm mơ."

Lâm Miếu: "Mơ gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay cậu kéo xuống dưới.

Lòng bàn tay chạm vào một chỗ nóng rực khiến Lâm Miếu sửng sốt, lắp bắp nói: "Cậu, cậu..... Hoắc Dĩ Xuyên....."

Hoắc Dĩ Xuyên nắm chặt tay cậu, giọng nói khàn khàn: "Lâm Miếu, làm sao để chứng minh tớ lớn rồi....."

## Chương 43: Quần Áo Đầu Bần

### DTV-EBOOK

Hơi thở nóng rực đốt cháy vành tai Lâm Miểu, vật không thể xem nhẹ dưới lòng bàn tay phồng to làm mặt cậu đỏ tới tận mang tai, đầu óc rối bời, chỉ có thể lắp bắp: "Mười, mười tám tuổi là lớn rồi....."

Lồng ngực Hoắc Dĩ Xuyên phập phồng, thì thầm hỏi: "Chỉ mười tám tuổi thôi sao?"

Hắn nắm tay Lâm Miểu từ từ chuyển động, tiếng thở d.ốc trong căn phòng yên tĩnh càng thêm rõ ràng, tựa như giấc mơ năm mười tám tuổi đột nhiên quay về, giao thoa chồng chéo qua nhiều năm rồi trở thành hiện thực, đột nhiên rơi vào ngực hắn.

Lâm Miểu hoảng sợ nhắm mắt lại, nói năng lộn xộn: "Cậu, cậu vẫn còn sốt mà....."

Hoắc Dĩ Xuyên vẫn không buông tay: "Bởi vậy càng nóng hơn đúng không?"

Đầu óc Lâm Miểu hỗn loạn, chẳng còn nghĩ được gì. Cậu vùi mặt vào ngực Hoắc Dĩ Xuyên, nghe tiếng tim đập xen lẫn tiếng hít thở, dường như cậu cũng không kiềm chế được cơn nóng nên khẽ thở d.ốc.

Đột nhiên cậu phát hiện nửa người dưới của mình là lạ, giống hệt Hoắc Dĩ Xuyên.....

Trong lòng cậu giật thót, hoảng loạn muốn trốn đi nhưng lại bị Hoắc Dĩ Xuyên ôm chặt trong lòng.

Hoắc Dĩ Xuyên thả tay cậu ra rồi nắm chặt vật kia của cậu.

Toàn thân Lâm Miếu run rẩy, giọng nói cũng thay đổi: "Đừng..... Hoắc Dĩ Xuyên....."

"Đừng sợ," Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay cậu tuốt chung, nhẹ nhàng an ủi, "Đây là phản ứng sinh lý bình thường mà."

Lâm Miếu nghẹn ngào rên rỉ, toàn thân run rẩy, đầu óc trống rỗng, tựa như cả người đều bị Hoắc Dĩ Xuyên khống chế. Nước mắt cậu trào ra, nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên gọi Miếu Miếu.....

Hơn một tiếng sau, Lâm Miếu ôm đầu gối ngồi xồm ở góc phòng, đôi mắt ướt át, khóe mắt đỏ hoe.

Hoắc Dĩ Xuyên đang định tới gần thì Lâm Miếu nói ngay: "Cậu không được qua đây!"

Hoắc Dĩ Xuyên mấp máy môi, Lâm Miếu lại nói: "Cũng không được nói gì hết!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hồi lâu sau, nhiệt độ trên mặt Lâm Miếu mới hạ xuống, cổ cũng không còn đỏ nữa.

Quần áo cậu và Hoắc Dĩ Xuyên đều bị bẩn, may mà trong tủ quần áo có đồ ngủ để thay. Cậu tìm một bộ ném cho Hoắc Dĩ Xuyên, sau đó vào phòng tắm thay đồ, lúc ra trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên ngồi dựa vào giường, không thay quần áo mà chỉ nhìn cậu.

Lâm Miếu khó hiểu: "Gì vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Cậu bẩn lên người tớ mà không thay đồ cho tớ sao?"

Lâm Miếu: "....."

Khuôn mặt khó khăn lắm mới hạ nhiệt của Lâm Miểu lại nóng ran, bất mãn nói: "Nhưng, nhưng cậu cũng....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ thay đồ cho cậu cũng được."

"Thôi khỏi," Lâm Miểu không mắc lừa hắn, "Cậu không có tay chân à? Không tự thay được sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ bị sốt mà."

Lâm Miểu càng tức hơn: "Tớ thấy cậu khỏe lại rồi đấy, lúc này sung sức thế còn gì!"

Hoắc Dĩ Xuyên gật gù: "Ra mồ hôi nên đỡ nhiều rồi."

Lâm Miểu: "..... Mặc kệ cậu!"

Cậu ôm quần áo đến phòng giặt rồi hì hục giặt đồ.

Phơi xong ra ngoài, cậu trông thấy Lữ Hàm Tú ở phòng khách.

Lữ Hàm Tú nhìn bộ đồ ngủ của cậu, nghi hoặc hỏi: "Sao cháu....."

Lâm Miểu vội nói: "Cháu, cháu đi tắm, phải rồi, tắm rửa thay đồ ạ."

Lữ Hàm Tú nhíu chặt mày: "Tối nay cháu ở đây à?"

Lâm Miểu gật đầu: "Cháu đã hứa với Hoắc Dĩ Xuyên khi nào cậu ấy hạ sốt mới đi."

Lữ Hàm Tú cứ cảm thấy có gì đó quái quái nhưng lại không biết quái chỗ nào. Bà cũng lười quan tâm, chỉ lịch sự cười nói: "Dì mệt rồi, không tiếp chuyện cháu được."

Lâm Miểu không để bụng mà ngoan ngoãn nói: "Không sao đâu, dì nghỉ ngơi trước đi ạ."

Lữ Hàm Tú lúng túng "ừ" một tiếng, cứ cảm thấy cậu còn giống chủ nhà hơn mình.

Bà trở lại phòng dành cho khách, nửa đêm đi rót nước uống thì thấy Lâm Miếu rón rén xuống lầu.

Hai người nhìn nhau.

Lâm Miếu lắp bắp: "Cháu, cháu đi xem Hoắc Dĩ Xuyên hạ sốt chưa."

Nửa đêm rồi còn muốn xem nữa sao? Lữ Hàm Tú cười gượng: ".....Cháu tốt với nó quá nhỉ."

Lâm Miếu vội vã trở về phòng: "Vậy cháu về ngủ trước đây, dì ngủ ngon nhé."

Lữ Hàm Tú hơi nghi hoặc, cũng lên lầu mở cửa phòng Hoắc Dĩ Xuyên ra, thấy hân ngủ ngon lành chứ không có vấn đề gì.

Bà đang định đóng cửa lại thì Hoắc Dĩ Xuyên trên giường đột nhiên mở mắt ra, dường như đang mỉm cười. Nhưng sau khi thấy rõ người tới là ai, vẻ mặt hân lại lạnh tanh: "Già rồi khó ngủ à?"

Lữ Hàm Tú suýt nữa xông tới đánh hân: "Có biết nói chuyện không hả?!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không biết."

Lữ Hàm Tú tức giận đóng sầm cửa bỏ đi.

Sáng hôm sau, để thuyết phục Hoắc Dĩ Xuyên chú ý đến nhà họ Hoắc nhiều hơn, Lữ Hàm Tú vào bếp nấu cháo nấm tuyết cho hân, còn bỏ thêm bách hợp và kỷ tử, tận tâm đóng vai một người mẹ tốt.

Lâm Miểu rửa mặt xong thấy bà bung cháo ra bàn cho nguội thì thuận miệng hỏi: "Dì thích ăn nắm tuyết ạ?"

Lữ Hàm Tú cười: "Nấu cho....."

Bà còn chưa dứt lời đã nghe Lâm Miểu nói: "Hoắc Dĩ Xuyên không thích ăn cái này đâu ạ, dù có nấu chè cậu ấy cũng không ăn."

Lữ Hàm Tú: "....."

"Cả kỷ tử nữa," Lâm Miểu nói, "Nấu canh thì được nhưng nấu món khác thì không được, nếu không cậu ấy sẽ không ăn đâu."

Hắn kén ăn cực kỳ, phiền chết đi được.

Lữ Hàm Tú không cười nổi nữa, đành phải hùa theo: "Đúng vậy, nó không thích."

Bà đẩy bát cháo đến trước mặt Lâm Miểu: "Cháu ăn đi, để dì nấu cho nó....."

Nấu gì đây? Giờ bà mới nhận ra mình hoàn toàn không biết Hoắc Dĩ Xuyên thích ăn gì, thậm chí còn không hiểu rõ hắn bằng bạn học thời cấp hai của hắn.

Cũng may dì Trần nói mình đang nấu, sắp chín rồi.

Buổi chiều bác sĩ lại tới.

Hoắc Dĩ Xuyên đã hạ sốt, bác sĩ kê đơn thuốc, dặn dò mấy câu rồi đi.

Thấy hắn khỏe lại, Lâm Miểu suy nghĩ một lát rồi nói: "Tớ về trường trước đây, ban đêm còn phải đến chỗ sếp Hạ làm nữa. Mấy ngày nay không đi làm, mất bao nhiêu tiền."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, thờ ơ hỏi: "Tớ không quan trọng bằng tiền chứ gì?"

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu né tránh ánh mắt hằn, lẩm bẩm nói: "Tiền quan trọng lắm đó."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Gọi bác sĩ giùm tớ đi."

Lâm Miếu giật mình: "Cậu bị sao vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đau tim."

Giờ Lâm Miếu mới nhận ra hằn nói nhảm, lẩm bẩm nói: "Nếu mọi người đều cảm thấy tiền không quan trọng, không ai làm việc cho sếp Hạ thì chẳng phải quán của sếp Hạ sẽ đóng cửa sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên cầm điện thoại lên gọi cho Hạ Tòng Sơn, hồi lâu sau mới có người bắt máy: "A lô?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Quán của anh sắp đóng cửa rồi à?"

"Đóng cửa thì đóng cửa," chỗ Hạ Tòng Sơn có tiếng động gì đó, hằn cúi kính nói: "Đừng quấy rầy ông nữa."

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên: "Hạ Tòng Sơn....."

Sau đó điện thoại cúp máy.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn Lâm Miếu nói: "Cậu thấy chưa, ngay cả anh ta cũng đâu quan tâm."

Lâm Miếu cầm điện thoại của hằn, vừa tò mò vừa bối rối: "Hình như tớ nghe thấy giọng thầy Dư thì phải? Anh ấy lại bắt nạt thầy Dư nữa sao?!"

## Chương 44: Muốn Hỏi Gì

### DTV-EBOOK

Lâm Miểu không yên tâm chút nào khi thầy Dư ở cạnh Hạ Tòng Sơn.

Thầy Dư gây gò yếu đuối, còn sếp Hạ lại cao to vạm vỡ, nếu đánh nhau thì thầy Dư làm sao chịu nổi cú tát của sếp Hạ.

Mặc dù cậu chỉ mới thấy thầy Dư tát sếp Hạ mà thôi.

Cậu chợt nhớ lại lần đầu tiên Hạ Tòng Sơn gặp thầy Dư ở cổng trường, say khướt bóp cằm người ta hôn môi hết như đồ lưu manh, thật sự rất đáng sợ.

Lâm Miểu lo lắng hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Anh ấy sẽ không làm gì thầy Dư đấy chứ?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu chẳng ngó ngang gì đến tớ mà sao quan tâm Hạ Tòng Sơn thế?"

Lâm Miểu: "Nhưng thầy Dư....."

"Thầy Dư cũng lớn rồi," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Anh ta biết phải làm gì mà."

Lâm Miểu ghen hòng: "Nhưng thầy ấy đánh không lại sếp Hạ....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nếu anh ta không muốn thì đã có cả đám người đập Hạ Tòng Sơn như tởm rồi."

Lâm Miểu kinh ngạc hỏi: "Ý cậu là thầy Dư không ghét sếp Hạ à? Vậy sao mỗi lần thầy ấy nhìn thấy sếp Hạ đều chạy trốn như không muốn gặp vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không biết."

Hắn liếc Lâm Miểu: "Chẳng phải cậu cũng toàn chạy trốn sao?"

Lâm Miểu vô thức phủ nhận: "Tớ đâu có."

Hoắc Dĩ Xuyên: "À, vậy tối nay không đi nữa đúng không?"

Lâm Miểu: "....."

Lâm Miểu phản bác: "Tớ đâu có trốn, tớ đi làm chứ bộ."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy sao cậu không làm ở đây đi?"

"Tớ....." Lâm Miểu há to miệng nhưng không biết nói sao.

Cậu cũng muốn kiếm tiền, nhưng kỳ quái là kiếm tiền từ Hoắc Dĩ Xuyên lại không hề có cảm giác kiếm tiền.

Chắc vì cậu nợ Hoắc Dĩ Xuyên nhiều quá.

"Không muốn," cậu lẩm bẩm, "Tớ muốn kiếm tiền từ người khác cơ."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ, vậy tớ không phải là người khác."

"....." Mặt Lâm Miểu nóng ran, cuống quýt chạy xuống lầu: "Tớ đi đây, cậu nhớ uống thuốc nhé!"

Khi cậu xuống lầu thì thấy Lữ Hàm Tú đứng cạnh ghế sofa im lặng nhìn mình với vẻ mặt khó đoán.

"Dì," không hiểu sao trong lòng Lâm Miểu hơi chột dạ, "Cháu..... cháu đi trước đây ạ."

Lữ Hàm Tú không nói gì mà chỉ gật đầu.

Lâm Miểu chào dì Trần rồi vội vã rời đi.

Lữ Hàm Tú nhìn cậu ra khỏi cửa, sau đó quay người lên lầu.

Hoắc Dĩ Xuyên dựa vào thành giường xem điện thoại, có lẽ đang xử lý việc công ty.

Lữ Hàm Tú đứng ở cửa nhìn hần.

Hoắc Dĩ Xuyên không ngẩng đầu lên mà chỉ hỏi: "Có chuyện gì à?"

Lữ Hàm Tú giống như không hề quen biết hần, nhìn hần một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Khăn mặt, bàn chải đánh răng, cốc nước, dép..... Mọi thứ trong nhà này ngoài màu sắc ra đều giống nhau như đúc."

Hoắc Dĩ Xuyên chẳng có phản ứng gì: "Mẹ muốn hỏi gì?"

Ánh mắt Lữ Hàm Tú chợt trở nên sắc bén, sải bước tới mở tủ quần áo của Hoắc Dĩ Xuyên, lấy ra một bộ đồ ngủ rồi chất vấn: "Sao ở chỗ con lại có đồ ngủ vừa với nó?! Nó thật sự chỉ mới ở đây hai ngày thôi sao?!"

"Không phải," Hoắc Dĩ Xuyên bình tĩnh nói, "Hai năm rồi."

Lữ Hàm Tú bàng hoàng: "Hai năm? Tụi bây....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Con vẫn chưa theo đuổi được cậu ấy."

Lữ Hàm Tú càng hoang mang hơn: "Chưa theo đuổi được mà sống chung tận hai năm à?!"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Là con lừa cậu ấy tới đây."

"Mày....." Tay Lữ Hàm Tú hơi run, lẩm bẩm nói: "Mày không thể làm vậy được, cha mày không đời nào chấp nhận đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói: "Không cần ông ta chấp nhận."

"Mày sẽ bị đuổi ra đường!" Lữ Hàm Tú rít lên, "Mày sẽ mất hết mọi thứ đang có đây!"

Hoắc Dĩ Xuyên đáp: "Con biết mình đang làm gì."

"Mày thì biết cái gì?!" Lữ Hàm Tú không cách nào bình tĩnh lại: "Bộ mẹ có được ngày hôm nay dễ lắm chắc? Mày hẹn hò với đàn ông thì mẹ làm sao ở lại nhà họ Hoắc được nữa? Người khác sẽ nhìn mẹ thế nào? Mày bảo mẹ phải làm sao đây?!"

Rốt cuộc Hoắc Dĩ Xuyên cũng đặt điện thoại xuống rồi ngược nhìn bà.

Ánh mắt kia vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Lữ Hàm Tú cảm thấy như mình trở lại cuộc giằng co tám năm trước, bà kề dao vào cổ nói với Hoắc Dĩ Xuyên mười lăm tuổi: "Nếu mày không về với mẹ thì mẹ chết cho mày xem!"

Dường như thời gian quay ngược lại, bà nghe thấy giọng Hoắc Dĩ Xuyên trước mặt và giọng hằn lúc nhỏ chồng lên nhau: "Vậy con phải làm sao đây?"

Hoắc Dĩ Xuyên chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi tìm cha mình.

Nhưng năm hằn học lớp bảy, Lữ Hàm Tú hớn hở về nhà nói đã tìm được cha hằn.

Nghe nói cuối cùng bà cũng tìm được người đàn ông bỏ rơi mình trong bữa tiệc nào đó rồi làm ầm ĩ một trận, vì vậy nhà họ Hoắc mới đồng ý để bà đưa Hoắc Dĩ Xuyên về.

Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên không muốn về.

Nơi đó đã không chào đón hằn từ lúc sinh ra thì sao lại là nhà hằn được?

Hắn muốn ở lại đây, chăm chỉ làm việc kiếm tiền rồi cùng Lâm Miểu lên cấp ba, lên đại học.....

Nhưng Lữ Hàm Tú cầm con dao sắc nhọn đòi chết trước mặt hắn.

Máu tươi nhuộm đỏ chiếc váy sáng màu của bà, từ từ loang rộng.....

Một ngày trước khi đi, Hoắc Dĩ Xuyên vẫn đến lớp như thường lệ, nằm bò ra bàn ngủ, tan học lại đạp xe chở Lâm Miểu về nhà.

Lâm Miểu ngồi phía sau giảng bài cho hắn, kể chuyện mèo chó đi ngang qua, cười đùa vui vẻ như mọi khi.

Chỉ có mình hắn biết đây là ngày cuối cùng.

Lâm Miểu vẫy tay chào hắn trước cửa nhà, hẹn ngày mai gặp lại.

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì.

Hắn không muốn nói gặp lại.

Có lẽ họ sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa.

"Mẹ luôn hỏi mình phải làm sao?" Tám năm sau, Hoắc Dĩ Xuyên nhìn mẹ mình lần nữa: "Mẹ có bao giờ nghĩ con phải làm sao không?"

Lữ Hàm Tú giật mình: "Mẹ....."

Bà cố thuyết phục mình, thuyết phục Hoắc Dĩ Xuyên: "Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi mà, về nhà họ Hoắc là điều tốt nhất cho con, khỏi cần chịu đói chịu khổ, còn có người nhà....."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Bọn họ là người nhà của con sao?"

Lữ Hàm Tú không nói nên lời.

"Bọn họ không hề chào đón chúng ta," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Mẹ thừa biết mà."

Sắc mặt Lữ Hàm Tú tái nhợt, vội vàng nói: "Nhưng giờ khác xưa rồi, con đã trưởng thành, đâu sợ bị bọn họ ức hiếp nữa!"

Hoắc Dĩ Xuyên lặp lại: "Đúng vậy, con lớn rồi."

Hắn nói: "Cho nên mẹ đừng để ý nữa."

"Con đã bỏ lỡ cậu ấy một lần rồi, không bao giờ có lần thứ hai nữa đâu."

Sắc mặt Lữ Hàm Tú càng tái hơn, chợt nhớ ra gì đó: "Nhưng con sắp đính hôn với Triệu tiểu thư rồi mà?!"

Đột nhiên "bịch" một tiếng, Hoắc Dĩ Xuyên quay sang, trông thấy Lâm Miểu đứng ngoài cửa phòng, ba lô rơi xuống đất.

Cậu vội vàng nhặt ba lô lên, vừa thất thần vừa luống cuống: "Tớ..... Tớ..... lấy, lấy ba lô."

"Ba lô....."

Hai chân cậu bủn rủn, ngồi phịch xuống đất.

Lâm Miểu: "..... Ngồi, ngồi một lát rồi đi."

## Chương 45: Không Muốn Cậu Kết Hôn

### DTV-EBOOK

Cũng không phải Lâm Miểu có ý định nghe lén.

Cậu đi một hồi mới nhớ ra mình để quên ba lô ở nhà Hoắc Dữ Xuyên nên đành phải quay lại lấy.

Đang định cầm ba lô đi thì nghe thấy tiếng cãi cọ trên lầu, cậu sợ Hoắc Dữ Xuyên chưa hết bệnh mà bị chọc giận phát sốt lần nữa, thế là lên lầu xem thử.

Khi cậu đi tới cửa phòng thì nghe Lữ Hàm Tú nói Hoắc Dữ Xuyên sắp đính hôn với Triệu tiểu thư.

Đầu óc Lâm Miểu lùm bùm, lập tức trống rỗng.

Cậu ôm ba lô ngồi phịch xuống đất, ngay cả sức đứng dậy cũng không có.

"Lâm Miểu....." Hoắc Dữ Xuyên nhú mày, đang định xuống giường thì thấy Lữ Hàm Tú tra hỏi Lâm Miểu: "Mày quyến rũ con trai tao đúng không? Điều tại mày hết!"

"Mẹ!" Vẻ mặt Hoắc Dữ Xuyên lập tức sa sầm, ngắt lời bà: "Chính con theo đuổi cậu ấy mà."

Lâm Miểu bám khung cửa chậm chạp đứng dậy rồi lí nhí: "Cháu..... Cháu về trường....."

Hoắc Dữ Xuyên sai bước tới nắm chặt tay cậu không cho cậu đi, sau đó quay sang bảo Lữ Hàm Tú: "Để con bảo Tiểu Trịnh đưa mẹ về trước."

Lữ Hàm Tú nhìn trân trối hai bàn tay nắm chặt của họ, vẫn chưa chịu tin mà sốt ruột khuyên hẳn: "Con nghe lời mẹ đi, nghĩ

kỹ xem cái gì mới là quan trọng nhất."

"Giờ cha con đang rất xem trọng con, còn bảo con thường xuyên về nhà nữa, nói con rất giỏi giang....."

"Công ty của con, nhà của con, khó khăn lắm chúng ta mới có được những thứ này đúng không?"

"Con còn trẻ, đừng vì cảm xúc nhất thời mà hại mình, sau này sẽ hối hận cho xem."

"Mẹ không hại con đâu, nghe lời mẹ đi....."

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà gọi điện cho Tiểu Trịnh: "Đưa mẹ tôi về đi."

Một lúc sau, Tiểu Trịnh lên lầu "cung kính" đưa Lữ Hàm Tú đi.

Hoắc Dĩ Xuyên kéo Lâm Miểu còn đang dờ dẫm vào phòng.

Lâm Miểu nhìn hẩn đóng cửa, đầu óc dần tỉnh táo lại. Cậu giật tay ra rồi buồn bã nói: "Tớ muốn về trường....."

Hoắc Dĩ Xuyên cup mắt nhìn cậu: "Không có gì muốn hỏi à?"

Hỏi gì đây? Lâm Miểu ôm chặt ba lô trong ngực, bối rối nghĩ chẳng lẽ hỏi hẩn sắp đính hôn với Triệu tiểu thư rồi à?

Hỏi hẩn sao không nói mình biết?

Sao không để mình đi?

Đính hôn nghĩa là sẽ kết hôn đúng không?

Khi nào kết hôn?

Sau khi kết hôn, Triệu tiểu thư có sống ở đây không?

Vậy sau này cậu sẽ không đến đây nữa.....

Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên sắp kết hôn thì liên quan gì tới cậu chứ?

Có phải kết hôn rồi sẽ không quán lấy cậu nữa không.....

Đầu ngón tay ấm áp vuốt ve má cậu, cậu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên nhẹ nhàng hỏi: "Sao lại khóc?"

"Tớ có khóc đâu....." Cậu đưa tay sờ má, chỉ thấy nước mắt dính đầy tay.

Sao lại khóc chứ? Cậu nhìn sưng lòng bàn tay ướm đầm của mình, cứ nghĩ đến chuyện Hoắc Dĩ Xuyên sắp kết hôn thì cậu lại buồn tê tái, tựa như có người bóp chặt tim cậu đau nhói.

Cậu nhớ lại năm lớp mười một, mẹ cậu bị bệnh phải uống rất nhiều thuốc, tốn rất nhiều tiền nhưng vẫn không chữa hết. Cha cậu muốn bán nhà nhưng mẹ cậu không chịu.

"Không chữa được đâu," bà nằm trên giường bệnh trắng như tuyết, mỉm cười yếu ớt với họ. Mái tóc dày trước kia chỉ còn thưa vài sợi, khuôn mặt xanh xao tiêu tụy, "Đừng tốn tiền nữa, không cần đâu."

Bà biết rõ nếu tiếp tục điều trị thì cả người lẫn của đều không còn, nhưng người sống vẫn phải sống.

Ngày bà đi, cha cậu làm xong thủ tục ở bệnh viện thì đỡ dẫn dắt cậu về nhà như người mất hồn.

Đi được nửa đường, cha cậu đột nhiên bật khóc, khóc tê tâm liệt phế, nói mình đau lắm.

Ông nói hối hận vì không bán nhà sớm hơn, nếu họ có tiền, có thật nhiều tiền thì mẹ cậu có thể đến bệnh viện tốt nhất, mời

bác sĩ giỏi nhất, dùng loại thuốc tốt nhất, biết đâu bà sẽ khỏe lại.....

Ông ngồi bên vệ đường, đau đến nỗi cúi gập người, khóc rất lâu.

Lâm Miểu cũng khóc theo, không biết ông đau ở đâu nên chỉ ngồi cạnh ông, khóc đến nỗi không mở mắt ra được.

Cậu không biết phải làm gì, mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện vẫn còn quanh quẩn trong mũi, làm thế nào cũng không quên được.

Cậu vừa hoang mang vừa bất lực, đột nhiên rất nhớ Hoắc Dữ Xuyên, muốn Hoắc Dữ Xuyên ôm mình một lát.

Giọng cậu chìm trong tiếng khóc, thút thít nói: "Hoắc Dữ Xuyên, tớ mất mẹ rồi."

Nhưng lúc đó Hoắc Dữ Xuyên đã biến mất.

Từ đó trở đi, ngày nào cha cậu cũng đau đầu kiếm tiền, thậm chí còn mơ giàu lên sau một đêm, nằm mơ cũng muốn. Ông bán nhà rồi hùn hạp với người khác đầu tư kinh doanh, mới đầu còn khả quan nhưng cuối cùng lại trắng tay.

Lâm Miểu biết đây là rào cản mà cha mình không cách nào vượt qua. Mẹ cậu đi, dường như cha cậu cũng đi theo, thường xuyên thức giấc lúc nửa đêm rồi đau đớn than khóc.

Lâm Miểu không biết yêu một người là thế nào, nhưng cậu biết cha mình rất yêu mẹ mình, yêu đến mức khi nghĩ đến bà sẽ cười, cười rồi lại khóc.

Mẹ cậu kể trước ngày cưới, cha cậu vui đến nỗi mất ngủ ba ngày liền, nửa đêm chạy bộ bị lũ chó trong xóm rượt theo la oai oái.

Chẳng phải nên kết hôn với người mình thích sao?

Sao Hoắc Dĩ Xuyên nói thích cậu nhưng lại muốn kết hôn với người khác?

Hết thích cậu rồi sao?

Lâm Miểu đưa tay lau nước mắt rồi hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu thích Triệu tiểu thư à?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Không thích."

Lâm Miểu lại hỏi: "Vậy sao cậu muốn cưới cô ấy?"

Hoắc Dĩ Xuyên xoa khóe mắt đỏ bừng của cậu rồi hỏi: "Cậu quan tâm lắm à?"

Sống mũi Lâm Miểu cay xè, nước mắt lại mất không chế trào ra: "Cậu nói thích tớ mà....."

Cậu cắn môi, thút thít nói: "Vậy, vậy sao có thể kết hôn với người khác được chứ?"

Hoắc Dĩ Xuyên lấy ba lô trong tay cậu ra đặt xuống giường rồi nhìn cậu hỏi: "Vậy cậu có thích tớ không?"

Lâm Miểu cố mở to mắt, muốn tìm lại nước mắt nhưng vô ích.

Những cảnh tượng quá khứ hết như một bộ phim chiếu trong đầu cậu, Hoắc Dĩ Xuyên mệt mỏi dựa vào vai cậu ngủ, cò kè mặc cả từ hai mươi năm xuống hai năm, vòng tay ấm áp khi thức dậy mỗi sáng, ban đêm ôm nhau ngủ.....

Chính Hoắc Dĩ Xuyên nói dối mình mất ngủ, chính hắn nói "Tớ chỉ cần cậu ở bên tớ thôi".

Chính hắn tỏ tình trước mà.....

Rốt cuộc Lâm Miểu không nhịn được nữa, nức nở hét lên: "Tớ không muốn cậu kết hôn!"

Dường như Hoắc Dĩ Xuyên đã hiểu ra gì đó nên tiến lại gần hỏi: "Tại sao?"

Nước mắt Lâm Miểu càng rơi dữ hơn. Cậu bị Hoắc Dĩ Xuyên dồn vào tường truy hỏi, tựa như phải có được câu trả lời mới thôi: "Sao cậu không muốn tớ kết hôn?"

"Nói tớ biết đi, tại sao?"

Lâm Miểu khóc không thở nổi, lớn tiếng nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu thật đáng ghét!"

Cậu đưa tay ôm cổ Hoắc Dĩ Xuyên rồi ngẩng mặt hôn hắn.

## Chương 46: Thích Cậu Chút Xiu

### DTV-EBOOK

Mấy lần hôn ít ỏi của Lâm Miểu đều là Hoắc Dĩ Xuyên khống chế, còn cậu luôn mơ mơ màng màng, đầu óc như chết máy, chỉ biết để mặc Hoắc Dĩ Xuyên hôn mình.

Nhưng lần này chính cậu là người chủ động.

Cậu áp môi mình vào môi Hoắc Dĩ Xuyên nhưng không biết hôn thế nào, đành phải li.ếm lung tung.

Hoắc Dĩ Xuyên không há miệng ra, nước mắt ấm nóng của Lâm Miểu chảy vào miệng cậu. Cậu thút thít lắm bầm: "Há..... há miệng ra....."

Hoắc Dĩ Xuyên ôm má cậu, lùi lại chút xíu rồi đưa tay lau nước mắt trên mặt cậu, hơi thở vừa nóng vừa nặng, "Tớ bị cảm chưa khỏi, sẽ lây đó."

Lâm Miểu nức nở lắc đầu, hai mắt rưng rưng.

Hoắc Dĩ Xuyên ấn ngón cái vào đôi môi đỏ hồng của cậu rồi hỏi khẽ: "Sao lại hôn tớ?"

Lâm Miểu mím môi làm thinh, sau đó vùi mặt vào vai hắn, chỉ ôm hắn chứ không nói gì.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thút thít đứt quãng.

Hồi lâu sau mới nghe Lâm Miểu thì thầm: "Làm sao bây giờ?"

"Hình như..... Tớ thích cậu chút xíu rồi."

Bàn tay to rộng của Hoắc Dĩ Xuyên xoa từ lưng xuống eo cậu: "Chỉ chút xíu thôi sao?"

Lâm Miếu sụt sịt: "Chắc là..... nhiều hơn chút nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên không nhịn được cười.

"Chút xíu cũng được," hắn siết chặt vòng tay, dường như sự chờ đợi dài đằng đặc cuối cùng cũng được đền đáp nên vừa mừng vừa lo, "Chút xíu là đủ rồi."

Lâm Miếu tì cằm lên vai hắn lẩm bẩm: "Vậy cậu đừng dính hôn với Triệu tiểu thư nữa được không?"

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Cô ấy thích Hoắc Minh Triết mà."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu lập tức ngẩng đầu lên hỏi: "Vậy sao mẹ cậu nói cậu sắp dính hôn với Triệu tiểu thư?"

Hai người ở gần đến nỗi hơi thở hòa vào nhau, Hoắc Dĩ Xuyên sợ mình lây bệnh cho Lâm Miếu nhưng lại không nỡ buông cậu ra, đành phải lấy khẩu trang ở đầu giường đeo vào, sau đó ôm người ngồi xuống mép giường.

"Tại mẹ tớ không rõ tình hình thôi," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Triệu Gia Âm đang giận Hoắc Minh Triết."

Triệu Gia Âm chính là Triệu tiểu thư.

Vậy mình khóc vô ích rồi sao? Lâm Miếu nổi cáu: "Cậu cố ý đúng không? Sao lúc đầu không nói vậy đi?"

"Vì tớ bất ngờ mà." Hoắc Dĩ Xuyên tựa vào trán cậu, "Tớ cứ tưởng mình sẽ không chờ được."

"Nhưng có người nghe tin tớ sắp dính hôn thì quỳnh phát khóc."

"Đâu có," Lâm Miểu quay mặt đi chỗ khác, ngượng ngùng nói, "Tớ chỉ nói..... thích chút xíu thôi mà." Không nhiều lắm đâu.

Hoắc Dĩ Xuyên cười: "Chẳng phải cậu nói tớ đáng ghét lắm sao?"

Mặt Lâm Miểu nóng ran, có lẽ đã đỏ lên. Cậu không muốn để Hoắc Dĩ Xuyên thấy nên vòng tay ôm cổ hắn rồi vùi mặt lắm bầm: "Cậu đáng ghét thật mà."

Cậu im lặng một hồi, sau đó lại gọi: "Hoắc Dĩ Xuyên....."

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên đáp, "Sao?"

"Tớ....." Lâm Miểu ấp úng, "Tim tớ vẫn đang đập nè."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Có tim nào không đập đâu?"

"Không phải," Lâm Miểu nói, "Ý là..... đập rất nhanh ấy."

Ngực họ kề sát nên có thể cảm nhận được nhịp tim của nhau qua áo.

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Sao thế?"

Lâm Miểu: "Chắc tại tớ hơi kích động."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Kích động vì chuyện gì?"

Lâm Miểu biết tổng hán đang giả ngốc nên không muốn trả lời, "Không biết."

Cậu hỏi ngược lại: "Chẳng phải tim cậu cũng đập nhanh à?"

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên ung dung nói, "Lần đầu làm bạn trai người ta nên hơi căng thẳng."

Mặt Lâm Miểu lại đỏ bừng: "Bạn, bạn trai gì chứ....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy lần đầu làm chồng người ta nên hơi căng thẳng."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu nghe không nổi nữa nên đẩy hẳn ra: "Không thêm nói chuyện với cậu nữa, tớ đi làm đây."

Nhưng chưa kịp đứng dậy thì Hoắc Dĩ Xuyên đã xoay người đè cậu xuống giường.

"Muộn rồi, để Tiểu Trịnh đưa cậu đi."

Nhắc tới Tiểu Trịnh, Lâm Miếu lại nghĩ đến Lữ Hàm Tú bị Tiểu Trịnh dẫn đi, do dự hỏi: "Mẹ cậu giận lắm đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Nếu bà ấy giận thì cậu sẽ bỏ tớ à?"

"Không phải," Lâm Miếu vô thức trả lời, sau khi kịp phản ứng thì lí nhí lặp lại: "Không đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, khóe mắt đỏ hoe vẫn chưa tan, lông mi ướt sũng như cây quạt dính nước, đôi mắt đen láy phản chiếu người trên thân.

Yết hầu Hoắc Dĩ Xuyên nhấp nhô: "Bị cảm thật chẳng có gì tốt cả."

Lâm Miếu cũng không nghĩ nhiều: "Đương nhiên là không tốt rồi, vừa khó chịu vừa....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không được hôn."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu lảng tránh ánh mắt hẳn, lẩm bẩm nói: "Vậy cậu mau khỏe lại đi..... để còn hôn nữa chứ."

Hoắc Dĩ Xuyên thoáng sửng sốt, sau đó nhin không được cúi đầu hôn lên môi cậu qua khẩu trang.

"Um....."

Lâm Miểu ngơ ngác mở to mắt, nghe thấy hắn nói: "Cho cậu nợ đấy."

Cái này cũng nợ được sao? Lâm Miểu mờ mịt nghĩ, vậy mình nợ bao nhiêu? Một lần hay hai lần?

Ban đêm đến "Mạc Sắc" làm thêm, đầu óc cậu vẫn còn mụ mị như vừa nằm mơ.

Sao chuyện này đột ngột quá vậy?

Cậu và Hoắc Dĩ Xuyên xem như hẹn hò rồi sao?

Cậu vừa lau cốc vừa nghĩ ngợi, sau đó lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hoắc Dĩ Xuyên: "Tụi mình..... đang hẹn hò à?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhanh chóng trả lời: "Không muốn hẹn hò thì có thể kết hôn."

Lâm Miểu: "..... Thôi cứ hẹn hò đi."

Cậu đặt điện thoại xuống, vẫn thấy hơi bối rối. Cậu chưa từng hẹn hò nên cũng không biết phải làm gì.

Cậu hỏi Hứa Nguyệt bên cạnh: "Hẹn hò phải làm gì vậy?"

Hứa Nguyệt thản nhiên nói: "Đi ăn, đi dạo, nắm tay, xem phim....."

Đây chính là hẹn hò sao? Lâm Miểu nghĩ, nhưng mấy việc này cậu và Hoắc Dĩ Xuyên vẫn thường làm, còn ngủ chung nữa, vậy chẳng phải đã hẹn hò từ lâu rồi sao?

Đúng lúc này, Hạ Tòng Sơn đi tới gọi Lâm Miếu sang một bên rồi thần bí hỏi: "Thầy Dư của cậu thích gì vậy?"

Thầy Dư? Lâm Miếu lắc đầu, cậu cũng không biết rõ thầy Dư mà chỉ gặp trong lớp thôi.

"Sếp và thầy Dư....."

Hạ Tòng Sơn nói như đang tuyên bố với cả thế giới: "Bọn tôi đang hẹn hò đấy."

Lâm Miếu kinh ngạc: "Thầy Dư đồng ý rồi à?"

Hạ Tòng Sơn: "Đương nhiên." Không từ chối tức là đồng ý.

Lâm Miếu hết sức tò mò, nghĩ thầm Hứa Nguyệt là nữ, mình và Hoắc Dĩ Xuyên đều là nam, có lẽ cách hẹn hò sẽ hơi khác nhau.

Chắc sếp Hạ và thầy Dư giống họ hơn nhỉ?

Cậu khiêm tốn thỉnh giáo: "Vậy hai người hẹn hò thường làm gì vậy?"

Chẳng biết Hạ Tòng Sơn nghĩ gì mà trên mặt lộ ra nụ cười mờ ám, nhìn như đồ lưu manh, càng cười càng gian.

"Hehe....."

Lâm Miếu: "....." He gì mà he?

## **Chương 47: Hiếm Lắm Mới Có Một Lần Đỏ Mặt**

### **DTV-EBOOK**

Hạ Tòng Sơn cười hehe hồi lâu nhưng vẫn không nói cho Lâm Miếu biết phải làm gì, chỉ ra vẻ đứng đần xua tay nói: "Cậu chưa hẹn hò bao giờ nên không hiểu đâu."

Lâm Miếu bất mãn cãi lại: "Em hẹn hò rồi mà!" Mặc dù chỉ mới chiều nay thôi.

Hạ Tòng Sơn hơi kinh ngạc: "Với con hàng Hoắc Dữ Xuyên đúng không?"

Lâm Miếu sửng sốt: "Sao anh biết là cậu ấy....."

"Cậu hẹn hò với người khác mà cậu ta không nổi điên mới là lạ," Hạ Tòng Sơn nói, "Giả vờ giả vịt lâu như vậy, tôi còn sợ cậu ta ghen chết nữa."

Lâm Miếu nhớ lại hôm đó trước ký túc xá, Hoắc Dữ Xuyên nói từ hồi cấp hai đã muốn hẹn hò với mình.

Đúng là lâu thật..... Lâm Miếu thần thờ lẩm bẩm: "Sao anh không nói em biết?"

Hạ Tòng Sơn: "Tôi sợ bị Hoắc Dữ Xuyên đánh chết."

Lâm Miếu không đồng tình, lẩm bẩm nói: "Cậu ấy đâu có dữ vậy?"

"Đương nhiên là không dữ với cậu rồi," Hạ Tòng Sơn hết sức ghét bỏ bạn mình, "Bộ không cần vợ nữa sao?"

Lâm Miếu đỏ mặt, đưa tay xoa má rồi yếu ớt nói: "Vợ gì, em là chồng mà!"

Hạ Tòng Sơn cười vang.

Lâm Miếu: "....." Anh cười gì thế?

Hạ Tòng Sơn vỗ vai cậu: "Ừ ừ, Hoắc Dĩ Xuyên chịu là được rồi."

Đương nhiên là chịu rồi, Lâm Miếu nghĩ, lần trước chính hắn nói mình làm vợ cũng được mà.

Điện thoại của Hạ Tòng Sơn reo lên, hắn lấy ra xem rồi bảo Lâm Miếu: "Tôi đi trước đây, chuyện hẹn hò cậu cứ hỏi Hoắc Dĩ Xuyên đi."

Hoắc Dĩ Xuyên cũng đã hẹn hò bao giờ đâu, Lâm Miếu nhớ lại trước đây Hoắc Dĩ Xuyên theo đuổi mình toàn xem mấy chỉ dẫn hẹn hò trên mạng, chẳng biết có phải gạt người không nữa.

Ban đêm tan làm về nhà, cậu tắm rửa rồi chui vào chăn Hoắc Dĩ Xuyên.

Hoắc Dĩ Xuyên đang dựa vào thành giường xem điện thoại, thấy cậu cựa quậy trong chăn thì đưa tay kéo chăn ra rồi nhìn cậu qua khẩu trang.

Lâm Miếu tròn xoe mắt nhìn hắn.

Mười mấy giây sau, Lâm Miếu cũng lấy một cái khẩu trang ở đầu giường đeo vào rồi nói: "Tớ cũng đeo khẩu trang, khỏi sợ lây bệnh."

Cậu khều tay Hoắc Dĩ Xuyên dưới chăn rồi thì thầm: "Tớ không muốn ngủ ở phòng khách đâu."

Nói xong mặt cậu hơi nóng lên, ấp úng nói: "Mới ngày đầu tiên hẹn hò đã ngủ riêng thì xui lắm."

Hoắc Dĩ Xuyên yên lặng nhìn cậu, khẽ "ừ" một tiếng rồi kéo chăn đắp cho cậu.

Lâm Miếu vui sướng lăn qua lăn lại, "Êm quá, Hoắc Dĩ Xuyên, tớ nhớ giường cậu lắm."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Chỉ nhớ giường tớ thôi sao?"

Lâm Miếu vùi nửa mặt vào gối: "Cũng hơi..... nhớ cậu nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên sờ má mình, cố ý nói: "Hiếm lắm mới có một lần đỏ mặt....."

Lâm Miếu càng vùi mặt sâu hơn: "Da mặt cậu dày, đương nhiên là không đỏ rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên cười: "Ừ, còn da mặt cậu mỏng."

Hắn cúi đầu lại gần hỏi nhỏ: "Vậy chỗ khác cũng dễ đỏ sao?"

Lâm Miếu đẩy hắn ra, lăm lăm phản bác: "Đỏ gì chứ, tớ cũng đâu phải tôm luộc."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đói rồi à?"

Lâm Miếu xoa bụng rồi lắc đầu: "Không ăn nữa, ngủ thôi."

Cậu chồm sang ôm Hoắc Dĩ Xuyên, mách tội với hắn: "Hôm nay tớ hỏi sếp Hạ hẹn hò nên làm gì, nhưng anh ấy không chỉ cho tớ mà bảo tớ hỏi cậu đi."

Hoắc Dĩ Xuyên vuốt tóc mềm của cậu: "Sao không tự nghĩ mà lại đi hỏi anh ta?"

Lâm Miếu: "Tại anh ấy nói mình đang hẹn hò với thầy Dư."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đừng hỏi anh ta, anh ta toàn làm bậy thôi."

Lâm Miếu sững sốt: "Làm bậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Anh ta nhốt người ta lại."

Lâm Miếu sốc nặng --- Cho nên mới cười hehe sao?!

Bi.ến th.ái ghê!

Hạ Tòng Sơn "biế.n th.ái" ngồi trên sofa lật xem thông tin về tập đoàn Dư thị mà mấy ngày nay mình điều tra được.

Từ lúc Dư Cận Văn bị cha mình bắt đi, Hạ Tòng Sơn rất khó tìm được anh.

Trước đây anh ở một mình, nhưng Hạ Tòng Sơn đến nhà nhiều lần vẫn không thấy anh về.

Chắc đã về nhà cha mình rồi.

Hạ Tòng Sơn đành phải canh me lúc anh đi làm hoặc tan tầm, nhưng Dư Cận Văn không đi về một mình nữa. Mỗi ngày tài xế đều chở anh đến cổng trường rồi đậu xe ở đó, sau giờ học lại chở anh về, chẳng biết đang chờ người hay đang canh người nữa.

Hạ Tòng Sơn không dám đi qua cổng nên chỉ có thể trèo tường vào.

Hắn không biết Dư Cận Văn ở đâu, loanh quanh trong trường nửa ngày, đang định tìm người hỏi thăm thì chợt thấy Dư Cận Văn ôm sách đi cách đó không xa.

Mắt hắn lập tức sáng lên, lén lút chạy theo như ăn trộm.

Dư Cận Văn vừa đi ngang qua tòa nhà giảng dạy thì đột nhiên bị ai đó bịt miệng kéo vào góc.

Quyển sách rơi bộp xuống đất, anh vô thức giãy giụa, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Suyt, là anh đây."

Dư Cận Văn sửng sốt quay đầu lại, trông thấy Hạ Tòng Sơn cười với mình.

"Không được chạy," Hạ Tòng Sơn thả bàn tay đang bịt miệng anh ra rồi nói: "Khó khăn lắm mới tìm được em đó."

Dư Cận Văn há to miệng: "Sao anh..... lại ở đây?"

"Em yên tâm, anh lẻ vào nên không bị tài xế ngoài kia phát hiện đâu." Hạ Tòng Sơn nhìn anh từ trên xuống dưới: "Cha em không đánh em đấy chứ?"

Dư Cận Văn lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi." Hôm đó bộ dạng cha anh rất hung dữ, Hạ Tòng Sơn sợ anh bị đánh nên lo lắng tìm người mấy ngày liền.

"Trước đây em luôn trốn anh, cứ thấy anh là chạy," Hạ Tòng Sơn suy đoán, "Có phải vì sợ cha em phát hiện không?"

Dư Cận Văn không phủ nhận mà cup mắt nói: "Sau này..... Đừng tới tìm em nữa."

"Sao thế?" Hạ Tòng Sơn nhíu mày: "Em không muốn gặp anh à?"

Dư Cận Văn làm thinh.

Hạ Tòng Sơn xoay mặt anh lại, bắt anh nhìn thẳng vào mình rồi hỏi: "Em có muốn gặp anh không?"

Hàng mi dài rậm của Dư Cận Văn run rẩy, hơi thở gần kề bao trùm lấy anh, suy nghĩ cũng trở nên chậm chạp.

Hồi lâu sau anh mới khó nhọc thốt ra một chữ: "Muốn....."

Hạ Tòng Sơn mừng rỡ hôn anh một cái thật mạnh.

"Muốn là được rồi," Hạ Tòng Sơn nâng mặt anh lên, ánh mắt sáng rực, "Chỉ cần em muốn là được, còn những chuyện khác anh không quan tâm."

Nhưng Dư Cận Văn vẫn tỏ vẻ lo lắng, Hạ Tòng Sơn đã đoán được phần nào: "Cha em không chấp nhận à?"

Dư Cận Văn chậm chạp gật đầu.

"Ông ấy không hài lòng về anh sao?" Hạ Tòng Sơn thể thốt, "Không hài lòng điểm nào? Anh có thể sửa mà!"

"Sợ anh đối xử tệ với em à? Nếu anh làm chuyện có lỗi với em thì cứ chôn anh đi!"

"Hay là chê anh không đủ giàu? Cần bao nhiêu, anh sẽ đi kiếm ngay!"

Dư Cận Văn yên lặng nhìn thoáng qua nửa thân dưới của hắn: "Vì..... anh là nam."

"Nam anh cũng sửa được....." Hạ Tòng Sơn đang nói hùng hồn chợt khựng lại, "Hả?"

## **Chương 48: Màu Đỏ Tượng Trưng Cho Mối Tình Đầu**

### **DTV-EBOOK**

Hạ Tòng Sơn sống sót hồi lâu, đầu óc sắp chết máy vẫn không nghĩ ra cái này phải đối thế nào?

Không tiền thì có thể kiếm, nhưng nam đâu phải thay bộ đồ là biến thành nữ được.

Hắn vò đầu, bất mãn nói: "Nam thì sao? Bộ ông ấy không phải nam chắc?"

Dư Cận Văn lẩm bẩm: "Nhưng ông ấy đâu hẹn hò với nam."

"Vậy ông ấy thích nữ thì người khác cũng phải thích à?" Hạ Tòng Sơn càng tức hơn, "Sao cha em còn ngang ngược hơn hoàng đế nữa vậy? Tân Trung Quốc thành lập mà không báo cho ông ấy biết sao?"

Dư Cận Văn không nói gì.

Hạ Tòng Sơn không tiện nói xấu cha anh nên sửa lời: "Không phải anh mắng cha em đâu, chỉ là....."

Dư Cận Văn lật quyển sách dưới đất lên rồi nói khẽ: "Ông ấy nói như vậy sẽ mất mặt, sẽ ảnh hưởng đến công ty....."

Vẻ mặt Hạ Tòng Sơn sa sầm: "Vì tiền mà ông ấy không quan tâm gì đến cảm nhận của em sao?"

Dư Cận Văn im lặng một hồi, không trả lời mà chỉ nói: "Em về đây."

Hạ Tòng Sơn nắm vai anh, nghiêm túc hỏi: "Nếu anh không phải nam thì em còn thích anh không?"

Dư Cận Văn sửng sốt: "Em..... không biết nữa."

Hạ Tòng Sơn nhìn anh, bỗng nhiên ôm chầm lấy anh rồi nói tiếp: "Nếu cha em không đồng ý thì chúng ta hẹn hò lén lút trước nhé?"

Hắn quả quyết: "Em cứ yên tâm, anh nhất định sẽ tìm cách để ông ấy chấp nhận."

Dư Cận Văn nép vào ngực hắn, nghe thấy hắn nói: "Anh đếm đến ba, nếu em không phản đối nghĩa là đồng ý."

Sau đó hắn hô to: "Ba!"

Hạ Tòng Sơn: "Hehe, em đồng ý rồi đấy nhé."

Dư Cận Văn: "....."

Sáng sớm, khi Lâm Miểu ngủ dậy thì Hoắc Dĩ Xuyên không còn nằm bên cạnh.

Sao dậy sớm thế, hết cảm rồi à? Lâm Miểu dụi mắt, lúc xuống lầu nghe thấy Hoắc Dĩ Xuyên đang nói chuyện điện thoại, hình như là việc công ty.

Giọng hắn hơi khàn, có lẽ vì chưa khỏi hẳn.

Nhưng ăn sáng xong hắn vẫn cùng Lâm Miểu ra cửa, nói muốn đến công ty một chuyến.

Làm chủ thật không dễ gì, Lâm Miểu nhìn vẻ mặt tiêu tụy của hắn rồi nghĩ thầm, bị bệnh vẫn phải đi làm, mới nằm trên giường mấy ngày đã có người thúc giục.

Hắn đưa Lâm Miểu đến trường. Trước khi xuống xe, Lâm Miểu chồm sang gọi Hoắc Dĩ Xuyên một tiếng.

Hoắc Dĩ Xuyên tưởng cậu muốn nói gì nên cúi đầu xuống.

Lâm Miếu hôn vội một cái lên trán hấn.

"Hôn bù cho sáng nay đó."

Nói xong cậu vội vàng xuống xe chạy mất.

Lâm Miếu đi đến tòa nhà giảng dạy thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên nhả tin: "Nói nghe nè."

Lâm Miếu: "Gì thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Lần sau hôn chậm chút xíu được không?"

Gò má Lâm Miếu nóng ran, cát điện thoại rồi vào lớp.

Đám Tưởng Nhạc Minh đã đến trước, còn giữ chỗ cho cậu, "Miếu..... Bố, ngồi đây nè."

Lâm Miếu đặt ba lô xuống, suy nghĩ giây lát rồi bảo Tưởng Nhạc Minh khỏi cần gọi mình là bố một tháng.

"Thật không?!" Tưởng Nhạc Minh mừng rỡ nhào tới ôm cậu: "Miếu à, cậu đúng là Miếu yêu dấu của tớ mà!"

Lâm Miếu vội cản hấn lại, hít sâu mấy hơi rồi nói: "Tớ và Hoắc Dĩ Xuyên..... hẹn hò rồi."

Ba người bạn cùng phòng đồng loạt nhìn cậu.

Lâm Miếu do dự nói: "Nếu các cậu không chấp nhận được....."

Tưởng Nhạc Minh: "Sao tớ chẳng kinh ngạc chút nào vậy nhỉ?"

Hà Duật: "Đúng vậy."

Chu Trác: "Đúng vậy."

Tưởng Nhạc Minh: "Cảm giác như..... hai cậu hẹn hò lâu lắm rồi ấy."

Hà Duật, Chu Trác: "Đúng vậy đúng vậy."

Lâm Miếu: "....."

Buổi chiều tan học, Hoắc Dĩ Xuyên gọi điện cho Lâm Miếu, nói mình phải tăng ca ở công ty nên sẽ về muộn.

"Được rồi," Lâm Miếu nói, "Cậu chưa khỏi bệnh đâu, đừng làm việc quá sức nhé."

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Ừ."

Tiểu Trịnh lái xe đến cổng trường đón Lâm Miếu về nhà.

Đi ngang một tiệm hoa, Lâm Miếu nhìn những bông hoa tươi tắn rực rỡ, nhớ lại người khác yêu đương hình như đều tặng hoa.

Cậu vội vàng bảo Tiểu Trịnh dừng lại.

Chủ tiệm hoa là một phụ nữ trung niên có nụ cười hiền hậu, thấy Lâm Miếu xem hoa thì hỏi: "Anh chàng đẹp trai muốn mua hoa tặng ai à?"

Lâm Miếu gật đầu.

Thấy tai cậu hơi đỏ, bà chủ trêu chọc: "Mới biết yêu lần đầu đúng không?"

Lâm Miếu ngượng ngùng ậm ừ.

Bà chủ chọn một bó hồng thật đẹp, "Bó này được không? Màu đỏ tượng trưng cho mối tình đầu, chắc bạn gái em sẽ thích lắm đấy."

"Không phải," Lâm Miếu nói, "Bạn trai ạ."

Bà chủ: "....."

"Cũng được, ha ha ha..." Bà chủ cười ngượng: "Nếu là bạn trai thì đổi bó khác vậy."

"Sao phải đổi ạ?" Lâm Miếu cầm lấy bó hoa từ tay bà, "Bó này đẹp mà."

Bà chủ: "Nhưng tặng bạn trai thì....."

Lâm Miếu: "Tặng hoa cũng phân biệt giới tính sao?"

Cậu cúi đầu ngửi hương hoa dịu dịu rồi thì thầm với hoa hồng: "Tình đầu là Hoắc Dĩ Xuyên mà."

Thấy Lâm Miếu ôm bó hồng to ngồi vào xe, Tiểu Trịnh sững sờ mấy giây.

Lâm Miếu hơn hớn nói: "Chúng ta đến chỗ Hoắc Dĩ Xuyên đi."

Tiểu Trịnh: "..... Được."

Khi họ đến công ty thì Lâm Kiến Hưng đã tan ca, những người khác cũng lục tục ra về, chỉ còn lác đác mấy người.

Lâm Miếu thở phào nhẹ nhõm. Cậu vẫn chưa nghĩ ra nên thú nhận với cha mình thế nào, lỡ ông nổi giận chạy tới đánh Hoắc Dĩ Xuyên thì biết làm sao đây?

Mất công người khác hiểu lầm Hoắc Dĩ Xuyên quỵt lương bảo vệ nữa.

Biết đâu còn bị đưa lên tin thời sự---Bảo vệ của công ty XX bức xúc rượt đánh giám đốc khắp ba dãy phố?

Khi Lâm Miếu lên lầu thì thấy Hoắc Dĩ Xuyên ngồi dựa vào sofa trong phòng làm việc đọc tài liệu, vẻ mặt hơi mệt mỏi.

Cậu ôm hoa đi tới.

Nghe tiếng bước chân, Hoắc Dĩ Xuyên ngẩng đầu lên, một bó hồng lập tức rơi vào ngực.

"Tặng cậu đó," hai mắt Lâm Miếu lóe sáng như sao, "Thích không?"

Thật lâu sau Hoắc Dĩ Xuyên vẫn chưa tỉnh táo lại.

Yết hầu hần nhấp nhô, hồi lâu sau mới nói: "Thích."

Ánh mắt Lâm Miếu đầy ý cười, hài lòng ngồi xuống cạnh hắn: "Tớ ở đây với cậu nhé."

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Chắc phải ở đến khuya lận."

Lâm Miếu: "Khuya thì khuya, tớ cũng rảnh mà."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu hỏi: "Tối nay không đi làm à?"

"Không," Lâm Miếu lẩm bẩm, "Tháng này sếp Hạ chưa trả lương cho tớ nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên cười: "Lát nữa tớ sẽ mang anh ta."

Hắn ôm hoa kéo Lâm Miếu đứng dậy: "Vậy ăn cơm trước đi."

Thế là bó hồng kia được ôm từ lầu trên xuống lầu dưới rồi ôm vào xe.

Hoắc Dĩ Xuyên chụp một tấm ảnh gửi cho Hạ Tòng Sơn.

"Lâm Miếu tặng đấy."

Hạ Tòng Sơn: "Tặng cậu ngâm rượu uống à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tặng bạn trai chứ."

Hạ Tòng Sơn hừ lạnh một tiếng rồi trả lời: "Tôi cũng có bạn trai vậy."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thế người ta có tặng hoa cho anh không?"

Hạ Tòng Sơn: "....."

Hạ Tòng Sơn lập tức nhắn tin cho Dư Cận Văn: "Anh cũng muốn hoa hồng, vừa to vừa đỏ nữa! Phải đỏ hơn hoa của Hoắc Dĩ Xuyên mới chịu!"

Dư Cận Văn: "....."

## Chương 49: Thích Lúc Nào

### DTV-EBOOK

Ăn tối xong, Lâm Miểu theo Hoắc Dĩ Xuyên về công ty rồi ở lại văn phòng chờ hần tan sở.

Cậu ngồi chung sofa với Hoắc Dĩ Xuyên, lấy sách chuyên ngành ra ôn tập.

Cậu đọc sách một lát rồi cầm điện thoại lên gõ chữ.

Chốc lát sau lại cầm điện thoại gõ chữ tiếp.

Hoắc Dĩ Xuyên tưởng cậu nói chuyện với ai nên liếc nhìn, phát hiện cậu đang ghi chú mấy tựa sách, còn ghi ngày mai sẽ đến thư viện.

Hoắc Dĩ Xuyên cũng không để ý, vừa định dời mắt đi thì tình cờ nhìn thấy cậu phía trên.

Hần đặt tài liệu xuống rồi nhích lại gần, "Viết gì thế?"

Lâm Miểu nói: "Sách tớ cần đọc ngày mai ấy mà."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Câu trên ấy."

Lâm Miểu nhìn lên mới phản ứng được, vội vàng giấu điện thoại đi: "Không có gì, ghi lung tung thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu chăm chăm: "Đưa tớ xem nào."

Lâm Miểu lắc đầu.

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Tớ thấy tên mình rồi."

"Thì sao," Lâm Miểu chợt dạ nói, "Không được viết tên cậu à?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, đột nhiên nói: "Tớ thấy hết rồi."

Lâm Miếu "à" một tiếng, sau đó Hoắc Dĩ Xuyên chồm sang thì thầm vào tai cậu: "Hình như là ở cạnh Hoắc Dĩ Xuyên vui thật....."

Mặt Lâm Miếu lập tức đỏ bừng: "Tớ..... Tớ xóa đây."

Cậu mở mục ghi chú trên điện thoại rồi định xóa đi, nhưng bị Hoắc Dĩ Xuyên cản lại.

Hoắc Dĩ Xuyên lướt ngón tay trên màn hình, càng thấy nhiều ghi chú liên quan tới "Hoắc Dĩ Xuyên" hơn.

*Hẹn hò với Hoắc Dĩ Xuyên có phải là mơ không?*

*Hoắc Dĩ Xuyên bị bệnh nóng quá, nóng như khoai luộc vậy.*

*Hôm nay nắng Hoắc Dĩ Xuyên, cậu ấy có vẻ buồn lắm.....*

*Hoắc Dĩ Xuyên lại nói dối, đồ xạo ke!*

*Thế nào mới gọi là thích.....*

*Hoắc Dĩ Xuyên nói thích mình từ cấp hai lận.....*

"Đừng xem nữa!" Lâm Miếu chụp lấy điện thoại, mặt vừa đỏ vừa nóng, "Toàn ghi vớ vẩn thôi!"

Sau khi lên đại học, cậu có thói quen ghi mọi thứ vào mục ghi chú, chẳng hạn như phỏng vấn câu lạc bộ, xin vay vốn sinh viên, bài tập về nhà, v.v. Dần dà còn ghi lại những suy nghĩ linh tinh hàng ngày, nghĩ gì ghi nấy, chẳng hạn như "Bài tập hôm nay khó ghê", "Cuối tuần đi ăn lẩu", "Ngủ quên không đi học, thầy lại điểm danh, a a a....."

Những mục ghi chú xen lẫn những câu độc thoại xuyên suốt quãng đời sinh viên của cậu, khắc họa khoảng thời gian ngắn

ngủ nhưng sinh động này.

"Cậu có nhận ra không," Hoắc Dĩ Xuyên xoa cổ tay cậu thì thầm: "Từ lúc nào mọi chuyện cậu ghi lại đều liên quan đến tớ vậy."

Lâm Miểu sững sờ đọc ghi chú, hình như từ lúc gặp lại Hoắc Dĩ Xuyên hai năm trước, cái tên này ngày càng xuất hiện nhiều hơn.

*Hoắc Dĩ Xuyên cao ghê, không còn giống hồi đó nữa.*

*Giường Hoắc Dĩ Xuyên ngủ ngon thật!*

*Sao Hoắc Dĩ Xuyên dậy sớm thế? Tội nghiệp, còn trẻ mà đã mất ngủ rồi.*

*Hoắc Dĩ Xuyên giống như cây đèn thần của Aladdin vậy, muốn ăn gì cứ nói với cậu ấy.....*

Thậm chí có những câu không ghi tên nhưng đọc là biết ngay đang nói ai.

*Đi xem mắt không tới đón mình, thấy sắc quên nghĩa!*

*Miệng gì mà dễ dãi quá đi, hễ ngứa là hôn bậy!*

*Dối, phải làm ngơ cậu ấy một tiếng mới được!*

*Thôi, nửa tiếng cũng được.....*

Lâm Miểu tắt màn hình điện thoại, nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Lúc đó tụi mình ở chung, ngày nào cậu cũng lượn qua lượn lại trước mặt tớ, tất nhiên đều viết về cậu rồi....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chẳng phải ngày nào cậu cũng gặp bạn cùng phòng và bạn học à, sao không viết về họ?"

Lâm Miếu: "Có gì để viết đâu....."

"Vậy còn tớ?" Hoắc Dĩ Xuyên cup mắt nhìn cậu: "Tớ có nhiều thứ để viết lắm à?"

Lâm Miếu bối rối: "Tớ....."

Hoắc Dĩ Xuyên nhích lại gần hơn: "Cậu đã bao giờ tự hỏi mình thích tớ từ lúc nào chưa?"

"Thật sự chỉ thích chút xíu thôi sao?"

Lâm Miếu ngẩn ngơ nhìn hắn, môi mấp máy: "Tớ....."

"Hoắc Dĩ Xuyên, anh lăn ra đây cho tôi!"

Bên ngoài chợt vang lên tiếng quát tháo, Hoắc Thành Đống hùng hổ xô cửa phòng làm việc ra, trông thấy vẻ mặt Hoắc Dĩ Xuyên sa sầm như muốn giết mình.

Hoắc Thành Đống: "....." Mình chỉ hơi to tiếng thôi mà, sao dữ quá vậy?

Hắn lập tức hạ giọng nhưng vẫn cả gan nói: "Anh giỡn mặt với tôi à?! Cửa còn không vào được thì làm sao ký hợp đồng kia hả!"

Trước cửa tòa nhà Dư thị chỉ thiếu điều treo tấm bảng ghi dòng chữ: "Cấm người họ Hoắc và chó vào".

Hoắc Dĩ Xuyên lạnh lùng nói: "Biết là tốt rồi."

"Quả nhiên anh chơi xỏ tôi!" Hoắc Thành Đống tức giận nói: "Tôi mặc kệ, tôi muốn làm trưởng phòng!"

Lâm Miếu cạ lời: "Cậu biết gì mà đòi làm trưởng phòng hả?" Nhìn có vẻ không mấy thông minh.

Hoắc Thành Đống khựng lại, giờ mới để ý trong văn phòng còn có người khác: "Sao lại là anh?"

Hắn cũng không nhớ Lâm Miếu là ai, chỉ nhớ mang máng có liên quan đến bảo vệ gì đó, "Anh vẫn làm bảo vệ ở đây à?"

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu nổi cáu: "Đúng vậy, tôi là vệ sĩ của Hoắc Dữ Xuyên!"

Hoắc Thành Đống bưng tỉnh đại ngộ: "Vệ sĩ riêng à."

Hắn nhìn Lâm Miếu từ trên xuống dưới rồi tỏ vẻ hoài nghi: "Tay chân anh lèo khoèo thế kia có đánh nhau được không?"

Hoắc Dữ Xuyên đứng chặn trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Đánh mày là đủ rồi."

Hoắc Thành Đống rụt cổ lại, cuối cùng đành phải lấy Hoắc Minh Triết ra làm lá chắn: "Anh cả nói tôi có thể làm việc ở đây mà."

Hoắc Dữ Xuyên hờ hững nói: "Vậy làm bảo vệ đi."

Hoắc Thành Đống: "Không muốn!"

Hoắc Dữ Xuyên: "Làm thợ điện."

Hoắc Thành Đống: "Không....."

Hoắc Dữ Xuyên: "Còn nói nữa thì làm tạp vụ đi."

Hoắc Thành Đống: "....."

Cuối cùng Hoắc Thành Đống đe dọa: "Tôi sẽ mách anh cả là anh bắt tôi làm tạp vụ!"

Sau đó hậm hực bỏ đi.

Hoắc Dĩ Xuyên bị hấn náo loạn càng mệt mỏi hơn. Thấy vậy Lâm Miểu không cho hấn tăng ca nữa mà kéo hấn xuống lầu rồi lên xe về nhà.

Trên đường về, chắc vì uống thuốc cảm nên Hoắc Dĩ Xuyên buồn ngủ, chỉ chốc lát sau đã dựa vào Lâm Miểu ngủ thiếp đi.

Lâm Miểu sờ trán hấn, may mà không sốt nữa.

Cậu nhìn gương mặt say ngủ của Hoắc Dĩ Xuyên, đầu ngón tay vô thức lướt từ trán xuống sống mũi thẳng tắp, từ khóe môi ấm áp xuống yết hầu nhô cao và cổ áo mở rộng.....

Lâm Miểu đột nhiên bừng tỉnh, trong lòng thầm xỉ vả mình, làm gì vậy? Sao có thể tùy tiện sờ người ta được chứ, mình có phải đồ bi.ến th.ái đâu!

Không đúng, cậu lại nghĩ giờ Hoắc Dĩ Xuyên đã là bạn trai mình, vậy có thể sờ thỏa thích đúng không?

Cậu lại giơ tay lên, từ từ chạm vào cổ áo Hoắc Dĩ Xuyên.....

Đột nhiên cậu nhớ ra trong xe không chỉ có hai người họ.

Cậu vô thức nhìn Tiểu Trịnh đang lái xe phía trước.

Ánh mắt hai người giao nhau qua gương chiếu hậu.

Tiểu Trịnh vô cảm nói: "Xin lỗi, tôi không bật mắt lại được, sẽ gây tai nạn mất."

Lâm Miểu: "....."

## Chương 50: Gặp Người Yêu Cậu Ấy Chưa

### DTV-EBOOK

Trong xe lặng ngắt như tờ, Lâm Miếu vội vàng rút tay lại rồi thanh minh: "Tôi đâu có sờ Hoắc Dĩ Xuyên."

Tiểu Trịnh: "Vâng."

Lâm Miếu: "....." Sao vẻ mặt anh cứ như không tin vậy.

Về tới nhà, Lâm Miếu lay nhẹ vai Hoắc Dĩ Xuyên rồi nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, đến nhà rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên không mở mắt ra, vô thức dựa vào cổ cậu rồi đưa tay ôm cậu.

Thấy cảnh này, Tiểu Trịnh như trở lại lần đầu gặp mặt, xuýt xoa một cách máy móc: "Ồ, lâu lắm rồi chưa thấy Hoắc tổng ngủ ngon như vậy."

Lâm Miếu: "..... Đừng diễn nữa."

Tiểu Trịnh: "Xin lỗi, quên mất."

Lâm Miếu nhìn khuôn mặt liệt của hắn rồi tò mò hỏi: "Lúc diễn anh có thấy ngại chút nào không?"

Tiểu Trịnh: "Rất nhiều chút."

Lâm Miếu: "Vậy sao anh còn diễn nữa?"

Tiểu Trịnh: "Phải giữ chỗ làm chứ."

Lâm Miếu: "....." Cũng đúng, anh đâu chỉ làm một việc mà làm mấy chục việc lận.

Cậu chợt thấy đồng cảm với Tiểu Trịnh: "Làm việc cho Hoắc Dĩ Xuyên thật không dễ gì."

Tiểu Trịnh: "Đâu có, Hoắc tổng trả lương cao mà."

Lâm Miếu sực nhớ ra lương tháng của Tiểu Trịnh là ba trăm ngàn, bằng hai năm của mình.

Cậu mới là rẻ nhất!

Thế là Hoắc Dĩ Xuyên vừa ngủ dậy thì thấy Lâm Miếu liếc mình rồi hừ lạnh một tiếng.

Hoắc Dĩ Xuyên: "....." Gì vậy?

Lúc vào nhà, Lâm Miếu nhìn chậu cây ở cửa rồi nói: "Bốn ngàn, đắt hơn sinh viên chút xíu."

Sau đó lại nhìn chằm chằm con robot hút bụi ở góc tường, "Hai chục ngàn, đắt hơn sinh viên nhiều lắm."

Cậu lần lượt so sánh giá đồ đạc trong nhà, phát hiện ngay cả lò nướng của dì Trần cũng đắt hơn sinh viên.

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Hôm nay sinh viên đại hạ giá à?" Sao cái gì cũng đắt hơn sinh viên thế?

"Chính cậu nói mà," Lâm Miếu bất mãn nói, "Sinh viên chỉ có ba ngàn rưỡi một tháng thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi xuống sofa, kéo cậu ngồi lên đùi mình rồi nói: "Sinh viên ba ngàn rưỡi, nhưng bạn trai tớ thì không phải."

Vành tai Lâm Miếu nóng ran, lẩm bẩm hỏi: "Vậy..... bạn trai là bao nhiêu?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu nói: "Là Hoắc Dĩ Xuyên."

"Hoắc Dĩ Xuyên kiểm được bao nhiêu đều thuộc về cậu hết."

Lâm Miếu xoa tai lẩm bẩm: "Tớ cũng tự kiểm được mà."

Cậu buột miệng hỏi: "Sao lúc đó cậu lại nghĩ ra lý do vụng về thế chứ? Nghe giả trân."

Hoắc Dĩ Xuyên cười: "Vậy sao cậu còn tin?"

"Tại tớ tin cậu mà," Lâm Miếu lẩm bẩm, "Ai ngờ cậu là đồ xạo ke."

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay vu.ốt ve khuôn mặt ấm áp của cậu: "Nhất thời chập mạch nên mới nghĩ ra."

Sau khi hẳn biết Lâm Miếu đang học đại học ở thành phố A thì tìm trăm phương ngàn kế tiếp quản công ty ở đây.

Lúc đó nội bộ công ty xuất hiện rất nhiều vấn đề, Hoắc Dĩ Xuyên tựa như tiếp quản một đồng rắc rối, hết chuyện này đến chuyện khác làm hẳn kiệt quệ rồi.

Hắn đi ngang trường Lâm Miếu rất nhiều lần, lần nào cũng đậu xe gần cổng trường rồi ngồi trong xe nhìn chăm chăm sinh viên ra vào, đợi rờn rã nửa ngày.

Hôm nào may mắn thì có thể thấy bóng dáng mình khắc ghi trong lòng đeo ba lô ra khỏi trường hoặc từ bên ngoài về.

Hắn nhìn chăm chú cho đến khi bóng dáng kia mất hút.

Có lúc thấy Lâm Miếu ra ngoài, hẳn sẽ lén lút cho xe đi theo cậu, tựa như chỉ cần ngắm thêm một lát là có thể bù đắp nỗi mong nhớ bao ngày.

Hắn vốn định giải quyết việc công ty ổn thỏa rồi mới xuất hiện trước mặt Lâm Miếu. Nhưng hôm đó theo Lâm Miếu đến bệnh viện, thấy cậu thở dài dưới nắng, tim hẳn tựa như cái cây

căn cối giữa sa mạc, nếu không được chạm vào cậu sẽ sớm chết khô.

Hắn cứ tưởng Lâm Miếu nghe lý do nhằm nhí mình bịa ra sẽ mắng một câu "đồ điên", ai ngờ cậu lại tin tưởng bạn học cũ nhiều năm không gặp, tin tưởng Hoắc Dĩ Xuyên như vậy.

Cậu chẳng hề thay đổi mà vẫn ngây thơ nhiệt tình như xưa.

Chiều hôm sau Lâm Miếu tan học, Tiểu Trịnh đón cậu về công ty.

Vừa vào cổng đã bị cha cậu kéo sang một bên rồi tò mò hỏi: "Tiểu Hoắc đang hẹn hò đúng không?"

Lâm Miếu giật thót: "Sao..... sao cha biết?"

Lâm Kiến Hưng nói: "Hôm qua trong công ty có người thấy cậu ấy ôm một bó hồng đỏ, chắc định tặng cho người yêu."

Lâm Miếu: "..... Không phải đâu, người yêu tặng cậu ấy đấy."

Lâm Kiến Hưng sững sốt: "Người yêu tặng cậu ấy hoa hồng đỏ sao?"

Lâm Miếu bất mãn hỏi: "Không được à?"

"Không phải, chỉ là....." Lâm Kiến Hưng cân nhắc tìm từ, "Rất đặc biệt!"

Ông vui vẻ nói: "Tiểu Hoắc hay thật, không nói năng gì mà hẹn hò luôn, cha cũng mừng thay cậu ấy. Trước đây cha còn lo con cứ kè kè bên cạnh cậu ấy sẽ làm chậm trễ chuyện hẹn hò của người ta nữa."

Ông hỏi Lâm Miếu: "Con gặp người yêu cậu ấy chưa?"

Lâm Miếu đáp ứng: "Gặp rồi ạ."

Lâm Kiến Hưng: "Đẹp không?"

Lâm Miếu gật đầu: "Đẹp như con vậy."

"Hừ," Lâm Kiến Hưng tưởng cậu nói đùa nên cười mắng, "Da mặt dày thật."

Lâm Miếu sợ mình nói tiếp sẽ bị lộ nên vội vàng đánh trống lảng, nói mình có việc phải lên lầu gặp Hoắc Dữ Xuyên.

Lâm Kiến Hưng cũng không nghĩ nhiều, dặn cậu nói xong thì về sớm một chút, biết đâu Hoắc Dữ Xuyên còn phải đi hẹn hò nữa.

Lâm Miếu vâng dạ.

Cậu lên lầu tìm Hoắc Dữ Xuyên, nghe thấy hắn nói chuyện điện thoại với Tiểu Trịnh, hỏi xem dạo này có bộ phim nào hay không.

Tiểu Trịnh lập tức gửi cho hắn một danh sách phim.

Hoắc Dữ Xuyên đưa danh sách cho Lâm Miếu rồi hỏi cậu muốn xem bộ nào.

"Ăn xong tụi mình đi xem phim nhé," Hoắc Dữ Xuyên nói, "Nghe nói hẹn hò là vậy đó."

Lâm Miếu cười tí mắt, nghiêm túc xem danh sách rồi chọn một bộ.

Trong thang máy, Lâm Miếu vui vẻ khều tay Hoắc Dữ Xuyên bên cạnh.

Hoắc Dữ Xuyên lập tức nắm chặt tay cậu rồi cúi đầu xuống, đột nhiên nói: "Hình như tớ hết bệnh rồi."

Lâm Miếu nhất thời không hiểu: "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Có thể hôn rồi."

Còn chưa nói hết, hắn đã chồm sang hôn cậu.

"Ừm....." Lâm Miểu dựa lưng vào vách thang máy bóng loáng, vô thức vòng tay qua cổ Hoắc Dĩ Xuyên.

Lâm Kiến Hưng đang cầm bình giữ nhiệt ngâm kỹ tử đi dạo dưới lầu thì nghe thang máy "ting" một tiếng.

Thang máy này dành riêng cho Hoắc Dĩ Xuyên, nhưng mỗi lần Lâm Miểu tới cũng hay đi thang máy này.

Ông đoán Lâm Miểu xuống nên đi tới.

Sau đó trông thấy Lâm Miểu và Hoắc Dĩ Xuyên ôm nhau hôn đắm đuối trong thang máy đang từ từ mở ra.

Lâm Kiến Hưng hoảng sợ kêu lên: "Á!"

Hai người trong thang máy giật nảy mình, vội vàng buông nhau ra.

Lâm Kiến Hưng lắp bắp: "Là, là cách chào hỏi ở nước ngoài đúng không? Hôn má, hôn môi, cha thấy trên TV hoài, không..... không sao, cha cũng thoáng lắm, ha ha ha....."

-----

*Cha Lâm: Không dám mở mắt ra, mong sao đây chỉ là ảo giác của mình thôi!*

## Chương 51: Miễn Cường Ôm Cậu

### DTV-EBOOK

Trong văn phòng, Lâm Kiến Hưng nghiêm nghị ngồi trên ghế làm việc của Hoắc Dĩ Xuyên nhìn chăm chăm hai người đứng trước mặt, hết như ông chủ phá sản đang trừng nhân viên phạm lỗi. Ông nhìn Hoắc Dĩ Xuyên rồi lại nhìn Lâm Miếu, tức giận đập bàn nói: "Con lặp lại lần nữa xem?!"

Lâm Miếu nhích lại gần Hoắc Dĩ Xuyên rồi lí nhí: "Con nói người yêu của Hoắc Dĩ Xuyên là con ạ."

Lâm Kiến Hưng vội hét lên: "Hừ! Im mồm!"

Lâm Miếu oan ức lắm lắm: "Cha bảo con lặp lại mà."

Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay Lâm Miếu, mở miệng nói: "Chú ơi, cháu....."

"Cậu cũng đừng nói gì hết!" Lâm Kiến Hưng đau lòng nhức óc, "Lẽ ra tôi phải biết sớm hơn mới đúng, có bạn học cũ nào ở chung với nhau, còn ngủ chung nữa không, hai đứa đúng là vô lương tâm mà, gạt tôi bao lâu nay!"

"Đâu có," Lâm Miếu giải thích, "Con và Hoắc Dĩ Xuyên..... chỉ mới hẹn hò mấy ngày trước thôi."

"Mấy ngày trước?" Lâm Kiến Hưng trừng mắt, hoàn toàn không tin, "Vậy trước kia là gì?! Anh em tốt à?!"

Lâm Miếu: "..... Dạ."

"Dạ gì mà dạ?!" Lâm Kiến Hưng cả giận nói: "Chưa hẹn hò mà đã dính nhau như sam vậy à?!"

Hoắc Dĩ Xuyên thú nhận: "Cháu thích cậu ấy lâu lắm rồi ạ."

Lâm Kiến Hưng vỗ đùi, bưng tỉnh đại ngộ: "Thằng nhóc cậu có ý đồ từ lâu rồi đúng không? Bởi mới nói làm gì có bạn học cũ nào tốt bụng như vậy, cho mượn một triệu mà không sợ bị quýt nợ!"

Ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Lâm Miếu: "Thằng bé khờ khạo này còn nói gặp được người tốt thần tiên! Lão sói thần tiên thì có!"

Lâm Miếu lẩm bẩm: "Hoắc Dữ Xuyên tốt lắm, cha đừng nói cậu ấy như vậy."

Lâm Kiến Hưng càng đau lòng hơn: "Cha biết ăn nói với mẹ con thế nào đây?"

"Mẹ con đâu có nói không chịu," Lâm Miếu nói, "Mẹ cũng thích Hoắc Dữ Xuyên mà, hồi đó mỗi lần cậu ấy đến nhà, mẹ đều nấu rất nhiều món ngon cho cậu ấy."

Lâm Kiến Hưng: "Cha cũng nấu vậy, chẳng lẽ cha cũng thích cậu ta à?!"

Hoắc Dữ Xuyên: "..... Cảm ơn chú."

Lâm Kiến Hưng suýt nữa cởi giày đánh họ.

Cuối cùng Lâm Kiến Hưng mắng mệt mới yếu ớt hỏi: "Lúc này hai đứa định đi đâu thế?"

Lâm Miếu có một linh cảm không lành, do dự đáp: "Ăn cơm..... Xem phim ạ."

Lâm Kiến Hưng: "Cha cũng muốn đi."

Trong lòng Lâm Miếu giật thót. ".....Cha vẫn chưa tan ca mà?"

"Trốn việc không được sao?!" Lâm Kiến Hưng quay sang nhìn Hoắc Dữ Xuyên: "Muốn đuổi việc tôi à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Không dám ạ."

Thế là phim nghệ thuật đã chọn được thay thế bằng phim giết người chặt xác, Lâm Kiến Hưng ôm hộp bắp rang ngồi giữa hai người như ngọn núi, lạnh lùng vô tình chẳng khác nào sát thủ trong phim.

Lâm Miểu xem phim sợ đến nỗi muốn ôm người bên cạnh, nhưng nhớ ra người bên cạnh là cha mình thì yên lặng rụt tay lại.

Cậu nhắn tin cho Hoắc Dĩ Xuyên: "Sợ quá đi....."

Hoắc Dĩ Xuyên cũng trả lời: "Sợ thật."

Lâm Miểu gửi cho hân emoji hai con mèo ôm nhau: "Vây tớ sẽ miễn cưỡng ôm cậu chút xíu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không ôm được."

Lâm Miểu quay sang nhìn cha mình rồi lén lút trả lời: "Vây về nhà ôm."

Cha cậu nhìn màn hình chăm chăm, có vẻ xem rất nghiêm túc nhưng hai tay ôm bắp rang lại run lẩy bẩy.

Lâm Miểu: "....." Sợ thì đừng ráng gồng nữa.

Lâm Miểu cứ tưởng xem phim xong cha mình sẽ về nhà, ai ngờ ông lại chui vào xe đòi về chung với họ.

Lâm Miểu mở to mắt nhìn Hoắc Dĩ Xuyên --- Về nhà cũng không ôm được rồi!

Hoắc Dĩ Xuyên bất lực.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Kiến Hưng đều ở nhà Hoắc Dĩ Xuyên, buổi sáng đi làm chung, tan ca lại về chung.

Thậm chí ban đêm còn tận tình khuyên bảo Lâm Miếu: "Con còn nhớ chú Trương không? Mấy năm trước con trai chú ấy cũng quen bạn trai, sau đó người đàn ông kia chê cậu ấy không sinh con được nên bỏ đi lấy vợ rồi."

Lâm Miếu: "Con không chê Hoắc Dĩ Xuyên đâu."

Lâm Kiến Hưng: "....."

Lâm Kiến Hưng tức chết: "Lỡ nó chê con thì sao?!"

Lâm Miếu cãi lại: "Cậu ấy cũng không sinh được thì dựa vào cái gì chê con chứ?"

Lâm Kiến Hưng không thể phản bác, chỉ biết dậm ngực như sắp ngất xỉu.

Lâm Miếu vội vàng xoa lưng ông an ủi: "Không sao, cả hai đều không sinh được, vậy là huề nhau."

Cha cậu càng dậm ngực mạnh hơn.

Cuối cùng cha cậu không thức nổi nữa mà ngủ thiếp đi, Lâm Miếu chuồn ra khỏi phòng khách, định lên lầu tìm Hoắc Dĩ Xuyên nhưng lại phát hiện ngoài ban công có người.

Cậu đi tới xem, thì ra là Hoắc Dĩ Xuyên.

"Hoắc Dĩ Xuyên," Lâm Miếu áp đôi tay lạnh ngắt vào cổ hắn, "Sao cậu chưa ngủ?"

Hoắc Dĩ Xuyên để mặc cậu luồn tay vào cổ áo mình rồi nói: "Không có cậu không ngủ được."

Lâm Miếu hầm hừ: "Lại xạo nữa."

"Đâu có xạo," Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, giọng nói khẽ khàng như đang tự nói với mình, "Cảm giác như đang mơ vậy....."

Lâm Miếu nhất thời không hiểu: "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên cúi xuống hôn cậu, cắn môi Lâm Miếu rồi mặc sức liếm láp, hút hết hơi thở của cậu vào bụng.

Hắn càng hôn càng mạnh bạo làm lưỡi Lâm Miếu tê rần, nhin không được đẩy hắn ra rồi lẩm bẩm lên án: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu làm tớ đau quá....."

Hoắc Dĩ Xuyên buông cậu ra, tựa đầu vào trán cậu thở d.ốc.

Hồi lâu sau hắn mới bình tĩnh lại, bế Lâm Miếu chạy lên lầu. "Muộn rồi, đi ngủ thôi."

Lâm Miếu nằm trên người hắn, đầu óc lâng lâng hết như đang mơ.

Hôm sau tan học, Lâm Miếu đang thu dọn đồ đạc để về thì chợt nghe thấy Tưởng Nhạc Minh chửi thề rồi thẳng thốt hỏi: "Đứa nào đăng cái này lên thế?"

Lâm Miếu thắc mắc: "Gì vậy?"

Tưởng Nhạc Minh đưa điện thoại cho cậu xem: "Có người đăng ảnh cậu và Xuyên ca lên diễn đàn trường nè."

Hà Duật và Chu Trác cũng kinh ngạc chạy tới xem.

Ảnh hơi mờ, có lẽ là chụp lén từ ngoài xe.

Đó là ngày thứ hai sau khi họ thổ lộ tình cảm với nhau, trước khi xuống xe Lâm Miếu hôn lên trán Hoắc Dĩ Xuyên thay cho lời chúc buổi sáng.

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu nên không thấy rõ mặt, nhưng vẫn có thể nhận ra Lâm Miếu.

Sau khi bức ảnh này được đăng lên, bên dưới có rất nhiều người bình luận "kinh tởm".

"Lũ gay tụi bây tép tép lại được không?"

"Mới sáng sớm đã xúi quẩy."

"Đẹp trai thế kia thì đúng là gay rồi!"

"Mắc ói, cút xa một chút được không?"

.....

Lâm Miếu chưa kịp nói gì thì Tưởng Nhạc Minh đã giật lấy điện thoại chửi lại.

"Thấy người ta hôn bạn trai nên ghen tị à?!"

"Mới sáng sớm đã bị hôi miệng rồi hả?"

"Biết cậu xấu rồi, khỏi cần lu loa khắp nơi."

"Mắc ói gì hả? Có bầu thì nói đại đi!"

Lâm Miếu: "....." Cho tớ mượn miệng cậu với.

## Chương 52: Không Phải Nhà Từ Thiện

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu chưa bao giờ nghĩ đến việc che giấu mối quan hệ giữa mình và Hoắc Dĩ Xuyên, cậu cảm thấy họ chỉ là một cặp đôi bình thường giữa ngàn vạn đôi tình nhân trong thành phố này, không có gì đặc biệt, cũng chẳng có điểm nào khác người.

Nhưng bây giờ, khi chuyện phơi bày trước mắt người khác, lại có nhiều người bàn tán về họ như vậy.

Chỉ vì họ thích nhau và cùng giới tính mà thôi.

Nhưng chuyện của họ liên quan gì đến người khác chứ.

Lâm Miếu bực mình trả lời dưới bài đăng: "Thích nam thì sao? Ăn hết gạo nhà cậu à?!"

Nhưng hình như chẳng ai quan tâm đúng sai mà cứ như tìm được cái cớ để trút giận, chửi rửa không tiếc lời.

Hà Duật và Chu Trác cũng thấy chướng mắt nên hòa theo Tưởng Nhạc Minh cãi nhau.

Thỉnh thoảng có mấy câu trả lời kiểu "Có thật không vậy? Thuyền này chèo được nè", "Nhìn xứng đôi ghê", "Chèo được không chèo được không?", nhưng chỉ giây lát sau đã chìm ngấm trong vô số lời chửi rửa.

Lâm Miếu nhìn đồng tử ngũ buồn nôn kia, trong lòng càng tức hơn. Nếu bọn họ biết người còn lại trong ảnh là Hoắc Dĩ Xuyên thì có mắng hấn không? Có ảnh hưởng gì đến công ty của hấn không?

Không được, không thể để bọn họ phát hiện ra Hoắc Dĩ Xuyên được.

"Chuyện này....." Lâm Miểu nói với Tưởng Nhạc Minh: "Tạm thời đừng cho Hoắc Dĩ Xuyên biết nhé."

Tưởng Nhạc Minh không yên tâm lắm, "Thế cậu định làm gì?"

"Chắc họ chỉ tham gia náo nhiệt thôi," Lâm Miểu nhìn bài đăng kia, "Tớ sẽ tìm người đăng bài rồi bảo họ xóa đi, mấy ngày nữa mọi người sẽ quên thôi."

Cậu cười gượng: "Không sao, thời buổi này tin tức trên mạng đều là vậy mà, đến nhanh mà đi cũng nhanh."

Chu Trác tức giận nói: "Cứ để bọn họ mắng cậu thế à?"

"Tớ sẽ tìm cố vấn trường học," Hà Duật nói, "Để xem có ém vụ này xuống được không."

Lâm Miểu gật đầu, cảm ơn hẳn rồi nhìn đồng hồ, chắc Hoắc Dĩ Xuyên cũng sắp tới đón cậu rồi.

Cậu sợ Hoắc Dĩ Xuyên bị người khác nhìn thấy nên vội vàng nhắn tin cho hẳn, nói mấy ngày tới mình sẽ ở ký túc xá, bảo Hoắc Dĩ Xuyên đừng tới đón mình nữa.

Hoắc Dĩ Xuyên mau chóng trả lời: "Sao lại ở ký túc xá?"

Lâm Miểu nhìn những lá cờ và bóng bay đủ màu sắc được treo lên để kỷ niệm ngày thành lập trường, cái khó ló cái khôn nói: "Hai ngày nữa là lễ kỷ niệm thành lập trường, tớ và các bạn trong lớp phải đi hỗ trợ nên về muộn lắm."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Bạn vậy sao?"

"Kỷ niệm thành lập trường là chuyện lớn mà," Lâm Miểu nói, "Xong việc tớ sẽ về ngay, được không?"

Cậu bồi thêm một câu: "Tớ cũng nhớ cậu lắm."

Trong văn phòng, Hoắc Dĩ Xuyên nhìn thư mời của trường trên bàn, mỉm cười trả lời: "Được."

Lâm Kiến Hưng nghe tin Lâm Miếu không về nhà Hoắc Dĩ Xuyên thì hết sức mừng rỡ, tưởng Lâm Miếu đã nghĩ thông suốt nên muốn giữ khoảng cách với Hoắc Dĩ Xuyên.

Ông vội vàng thu dọn đồ đạc rồi hăng hái về chỗ ở của mình.

Ngày kỷ niệm thành lập trường, Lâm Miếu đang trên đường đến hội trường thì đột nhiên bị ai đó kéo nhẹ ba lô từ phía sau.

Cậu quay đầu lại, lập tức trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên.

"Cậu..... sao cậu lại tới đây?"

Hoắc Dĩ Xuyên cup mắt nhìn cậu: "Không hoan nghênh tớ à?"

"Không phải," Lâm Miếu sợ hấn bị người khác thấy nên vội vàng đẩy hấn, "Cậu mau về đi....."

Cách đó không xa có một bạn học nhìn sang.

Lâm Miếu vội vàng thả Hoắc Dĩ Xuyên ra rồi nói to: "Hoắc tổng! Ngài tìm hiệu trưởng Vương đúng không? Phòng hiệu trưởng đi lối này ạ!"

Sau đó cậu dẫn đường cho Hoắc Dĩ Xuyên như tiếp tân.

Hoắc Dĩ Xuyên nhíu mày nhưng không nói gì mà đi theo cậu.

Đến chỗ vắng, hấn mới túm lấy cậu hỏi: "Sao lại giả bộ không quen tớ?"

"Đâu có, đâu có," Lâm Miếu chột dạ nói, "Giỡn với cậu thôi, cậu mau về đi, hôm nay là lễ kỷ niệm thành lập trường nên bận lắm, xong việc tớ sẽ về với cậu."

Hoắc Dĩ Xuyên đứng im nhìn cậu.

Lâm Miếu càng chột dạ hơn: "Sao, sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên không nhìn cậu nữa mà đi tiếp: "Chẳng phải cậu nói tớ tìm hiệu trưởng Vương sao?"

"Tớ đùa thôi mà," Lâm Miếu khuyên hấn, "Chưa chắc hiệu trưởng Vương đã ở đây đâu....."

Hoắc Dĩ Xuyên lấy thư mời ra khỏi túi: "Nhưng chính hiệu trưởng Vương mời tớ đến mà."

Lâm Miếu sửng sốt: "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ông ấy nói muốn cảm ơn tớ đã quyên tiền xây tòa nhà giảng dạy."

Giờ Lâm Miếu mới nhớ ra lần trước Hoắc Dĩ Xuyên từng nói muốn quyên tiền.

"Rốt cuộc cậu quyên bao nhiêu vậy?" Lâm Miếu vừa buồn bực vừa tò mò: "Hiệu trưởng Vương còn mời cậu đến dự lễ kỷ niệm thành lập trường nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cũng chẳng bao nhiêu."

Lâm Miếu không tin, "Thế thì còn lâu hiệu trưởng Vương mới mời cậu tới."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ông ấy là người tốt mà."

Lâm Miếu: "....."

Họ đến phòng hiệu trưởng nhưng hiệu trưởng Vương không có ở đó, nghe nói đã tới hội trường.

Thế là Lâm Miếu dẫn Hoắc Dĩ Xuyên đến hội trường.

Hiệu trưởng Vương đang xem danh sách tiết mục, thấy Hoắc Dĩ Xuyên tới thì hết sức vui mừng, xếp cho hắn ngồi ở dãy ghế VIP đầu tiên.

Buổi lễ cũng sắp bắt đầu, Lâm Miểu vội vàng chạy ra sau tìm Tưởng Nhạc Minh và mấy người khác.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu phía xa rồi cầm điện thoại nhắn tin cho Tiểu Trịnh.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình khởi động không khí, sau đó các tiết mục lần lượt bắt đầu.

Chốc lát sau, điện thoại của Hoắc Dĩ Xuyên reo lên.

Hắn mở ra xem, trông thấy Tiểu Trịnh gửi bài đăng có ảnh chụp hắn và Lâm Miểu trên diễn đàn.

Hắn từ từ kéo xuống dưới, ánh đèn chiếu vào mặt, nhìn không ra cảm xúc gì.

Sau mấy tiết mục, hiệu trưởng Vương lên sân khấu phát biểu, nói về lịch sử của trường rồi long trọng giới thiệu Hoắc Dĩ Xuyên, khen ngợi hắn và công ty hết lời, một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn sự đóng góp hào phóng của hắn rồi mời hắn phát biểu đôi lời.

Hoắc Dĩ Xuyên trầm mặc một giây, đứng dậy đi lên sân khấu.

Hắn cầm micro từ tay người dẫn chương trình rồi nhìn Lâm Miểu đang ngồi phía dưới.

Nhưng dưới sân khấu đông nghịt người nên chẳng ai biết hắn đang nhìn ai.

Thấy hắn có vẻ không vui, Lâm Miểu hơi băn khoăn.

Hoắc Dĩ Xuyên chậm rãi nói: "Cho tôi xin lỗi trước nhé, tôi không muốn nói dối."

Hắn bình tĩnh nói: "Tôi chẳng phải nhà tù thiện gì cả, trước đây quyền tiền là vì cãi nhau với bạn trai, cậu ấy không chịu gặp tôi nên tôi đành phải kiếm cớ đến gặp cậu ấy."

Dưới sân khấu ồ lên xôn xao, có người kích động hét lên rồi vội vàng bịt miệng lại.

Mọi người xì xầm hỏi nhau bạn trai hắn là ai.

Tưởng Nhạc Minh khiếp sợ nhìn Hoắc Dĩ Xuyên rồi vỗ Lâm Miếu bên cạnh: "Xuyên ca lợi hại ghê....."

Lâm Miếu cũng sợ ngây người --- Hoắc Dĩ Xuyên bị sao vậy?!

Hiệu trưởng Vương lúng túng nói: "Hoắc tổng thật là..... si tình, ha ha ha....."

Hoắc Dĩ Xuyên không phản ứng mà chỉ nói tiếp: "Hôm nay tôi có một câu muốn nói với mọi người ở đây."

Hắn bình tĩnh đảo mắt khắp hội trường: "Đừng chõ miệng vào chuyện của tôi và cậu ấy."

Nói xong hắn trả lại micro cho người dẫn chương trình rồi nói với hiệu trưởng: "Xin lỗi, tôi đi trước."

Hắn bước xuống sân khấu, đi thẳng tới một chỗ.

Sau đó đám người trông thấy hắn đi tới trước mặt Lâm Miếu rồi chìa tay ra với cậu: "Miếu Miếu, về nhà thôi."

## Chương 53: Sai Chỗ Nào?

### DTV-EBOOK

Cả hội trường lặng ngắt như tờ, mọi người đều nhìn theo ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên về phía Lâm Miếu.

Lâm Miếu ngơ ngác nhìn Hoắc Dĩ Xuyên chìa tay ra với mình, nhất thời quên phản ứng, chỉ biết đưa tay trong vô thức.

Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay cậu rồi kéo cậu ra khỏi hội trường.

Đám đông phía sau ồ lên xôn xao, lúc này mới hiểu bạn trai mà Hoắc Dĩ Xuyên vừa nhắc đến chính là người trong bức ảnh được bàn tán "sôi nổi" trên diễn đàn trường mấy ngày qua.

Nói cách khác, người đàn ông còn lại trong ảnh chính là Hoắc Dĩ Xuyên.

Người mà họ mắng "kinh tởm", "vô liêm sỉ" chính là "khách quý" được hiệu trưởng mời đến hôm nay, là doanh nhân trẻ thành đạt ở thành phố A, thậm chí hàng năm có không ít sinh viên trường họ nộp đơn ứng tuyển vào công ty hắn.

Trong tiếng ồn ào xen lẫn những câu trầm trồ: "Là thật kìa! Chèo thôi!"

"Bạn trai anh ấy cũng đẹp ghê!"

"Thì ra Hoắc tổng chính là người trong xe!"

"Đây mới là thuyền nên chèo nè, oa oa oa....."

Lâm Miếu theo Hoắc Dĩ Xuyên ra khỏi hội trường, thấy hắn im lặng có vẻ không vui thì sốt ruột kéo tay áo hắn: "Cậu sao vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên không trả lời mà chỉ lẳng lặng kéo cậu đi.

Nhớ lại lời hắt nói trên sân khấu, Lâm Miểu lo lắng lắm lắm:  
"Sao tự dưng lại nói vậy chứ? Giờ mọi người biết hết rồi....."

Hoắc Dĩ Xuyên dừng lại, quay đầu nhìn cậu: "Biết thì sao? Quen tớ xấu hổ lắm à?"

Lâm Miểu vội lắc đầu: "Không phải....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao không nói tớ biết chuyện bức ảnh?"

Lâm Miểu giật mình: "Cậu cũng biết à?"

Cậu lí nhí: "Tớ sợ cậu buồn mà, họ cười khó nghe lắm."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu: "Thế một mình cậu bị mắng không thấy buồn à?"

"Tớ không sao," Lâm Miểu nói, "Nhưng cậu còn công ty, lỡ ảnh hưởng đến công ty thì không hay đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì mà chỉ nghiêm nghị nhìn cậu một hồi, sau đó kéo cậu đi tiếp.

Họ ra khỏi trường rồi lên xe về nhà. Trên đường đi, Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì nữa.

Lâm Miểu bối rối không hiểu tại sao Hoắc Dĩ Xuyên tức giận như vậy, ngồi trong xe y như pho tượng điêu khắc từ băng.

Về đến nhà, Hoắc Dĩ Xuyên tháo cà vạt đi lên lầu. Lâm Miểu lảo đảo theo sau dỗ dành: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu đừng giận nữa mà....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tại sao tớ giận?"

Lâm Miếu cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói bạn trai giận thì cứ nhận lỗi là xong, thế là ngoan ngoãn nói: "Tớ sai rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên ném cà vạt xuống giường rồi quay đầu nhìn cậu: "Sai chỗ nào?"

Lâm Miếu nghĩ thầm hôm nay chỉ có chuyện bức ảnh, vậy chắc hẳn giận chuyện này nhỉ?

Cậu thành khẩn nói: "Lẽ ra tớ phải nói với cậu về bức ảnh sớm hơn."

Nhưng Hoắc Dĩ Xuyên vẫn chưa hài lòng: "Còn gì nữa?"

Còn gì nữa? Lâm Miếu không nghĩ ra được, do dự hỏi: "Còn nữa..... sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên đè cậu xuống giường.

"Hoắc Dĩ Xuyên?"

Hơi thở ấm áp bao trùm môi lưỡi Lâm Miếu, hung hăng xâm nhập.

Hoắc Dĩ Xuyên hôn rất mạnh bạo, quán lấy lưỡi cậu nghiền ép, càng hôn càng sâu.

Lâm Miếu bị hôn đến nỗi không ngậm miệng lại được, môi cũng bồng rộp.

Nghe cậu ú ớ rên rỉ, Hoắc Dĩ Xuyên mới nhả môi cậu ra rồi hôn từ cằm xuống cổ cậu, đến xương quai xanh thì cắn một cái không mạnh không nhẹ.

Lâm Miếu né tránh: "Hoắc Dĩ Xuyên, đau....."

Hoắc Dĩ Xuyên ngẩng đầu lên, thấp giọng hỏi: "Còn sai chỗ nào nữa?"

Hai mắt Lâm Miểu rung rung, yếu ớt nói: "Chỗ, chỗ nào?"

Ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên càng sâu hơn, trong mắt phản chiếu hình bóng người dưới thân, dường như đang kìm nén gì đó.

Hắn kéo chăn trùm kín hai người.

"Hoắc Dĩ Xuyên, ưm....."

Trong lúc hỗn loạn, Lâm Miểu cảm thấy dưới người lạnh toát, mơ màng nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, quần....."

Hoắc Dĩ Xuyên nắm chân cậu, hơi thở nặng nề nóng như lòng bàn tay hắn, khàn giọng nói: "Kẹp chặt vào."

Đầu óc Lâm Miểu mụ mẫm, chỉ cảm thấy giữa hai chân nóng bừng.....

Chăn phồng lên thành một khối, tiếng thở hỗn hển hòa lẫn với tiếng ma sát, nhấp nhô lên xuống.....

Sáng hôm sau, Lâm Miểu cuộn mình trong chăn nhìn Hoắc Dĩ Xuyên đứng mặc đồ cạnh tủ quần áo, lẩm bẩm nói: "Hình như bẹn đùi tớ bị trầy rồi, hơi đau chút xíu."

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới rồi giơ tay định vén chăn lên, nhưng Lâm Miểu vội vàng níu lại: "Cậu làm gì vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói: "Kiểm tra, bôi thuốc."

Lâm Miểu nắm chặt chăn không thả: "Tớ, tớ tự bôi được, cậu đưa thuốc cho tớ đi."

Hoắc Dĩ Xuyên bất động nhìn cậu.

Lâm Miểu kéo chăn lên che nửa mặt, chỉ chừa lại đôi mắt tròn xoe, hỏi hắn: "Vậy là cậu hết giận rồi đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Đâu phải giận cậu."

Lâm Miếu: "Chứ giận ai?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Giận tớ."

Lâm Miếu ngơ ngác hỏi: "Sao lại giận mình?"

Hoắc Dĩ Xuyên cúi người ôm cậu, trầm giọng hỏi: "Cậu có thể..... dựa vào tớ nhiều hơn được không?"

Lâm Miếu mờ mịt: "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên vùi mặt vào cổ cậu: "Dù có xảy ra chuyện gì cũng phải nói với tớ ngay, đừng sợ gây rắc rối cho tớ, cũng đừng sợ ảnh hưởng đến công ty....."

"Đối với tớ, cậu mới là quan trọng nhất."

Tim Lâm Miếu đập mạnh, lồng ngực như được rót đầy canh nóng, ấm áp dễ chịu.

Cậu khẽ gật đầu: "Tớ biết rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên hỏi: "Cậu có làm được không?"

Lâm Miếu: "Được....."

Hoắc Dĩ Xuyên thả cậu ra rồi nói: "Vậ vén chăn lên đi, để tớ bôi thuốc cho cậu."

Lâm Miếu: "....." Hình như bề lải hơi nhanh thì phải?

Khi Lâm Miếu đến trường thì nghe Tưởng Nhạc Minh nói bài đăng về cậu và Hoắc Dĩ Xuyên trên diễn đàn đã bị xóa, hình như hiệu trưởng Vương sai người xóa ngay trong đêm, còn gọi mấy lãnh đạo lên mắng một trận.

Lâm Miếu lên diễn đàn xem thử, phát hiện bài đăng kia đã biến mất, thay vào đó là mấy bài đăng kiểu như "CP Cá Mèo", "Cá Mèo", "Cờ bay pháp phối", "Chèo thuyền mỗi tay", cậu chưa kịp bấm vào thì thấy một tin nhắn gửi đến từ số lạ.

Mở ra xem, Lữ Hàm Tú hẹn gặp cậu ở quán cà phê ngoài trường sau giờ học.

Đọc tin nhắn này, Lâm Miếu lơ mờ đoán được phần nào - Góc chụp của tấm ảnh kia lộ rõ mặt cậu nhưng lại che kín Hoắc Dĩ Xuyên.

Ý đồ hết sức rõ ràng.

Quả nhiên Lâm Miếu vừa gặp Lữ Hàm Tú thì bà đã thừa nhận ngay.

Tấm ảnh trên diễn đàn là do bà nhờ người đăng lên.

"Tôi cũng chẳng định làm gì cả," bà nói, "Chỉ mong cháu rời xa Hoắc Dĩ Xuyên thôi."

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào quán cà phê. Lâm Miếu ngồi cạnh cửa sổ nhìn mấy bức ảnh Lữ Hàm Tú đặt trên bàn, chụp cậu và Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay, ôm nhau.....

Cậu ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Cháu sẽ không rời xa cậu ấy đâu."

Lữ Hàm Tú nhíu mày: "Tôi đã nhờ người đăng được một lần thì có thể đăng thêm hai ba lần nữa....."

"Vậy cứ đăng đi," Lâm Miếu lẩm bẩm, "Dù sao mọi người cũng biết hết rồi còn gì."

Lữ Hàm Tú: "....."

Lữ Hàm Tú nén giận nói tiếp: "Nó chỉ có hứng thú nhất thời với cháu thôi, có thể kéo dài được bao lâu chứ? Có đàn ông nào không lấy vợ đâu? Nó vẫn phải cưới Triệu tiểu thư thôi."

Lâm Miểu nói: "Cậu ấy sẽ không làm vậy đâu."

Lữ Hàm Tú hừ lạnh: "Cháu tưởng nó một lòng một dạ với cháu sao?"

Bà lấy từ túi xách ra một xấp ảnh khác trải lên bàn.

Trong ảnh là Hoắc Dĩ Xuyên và Triệu tiểu thư thân mật tình tứ, thậm chí còn hôn nhau.

"Nó vừa dụ dỗ cháu vừa hẹn hò với Triệu tiểu thư," Lữ Hàm Tú lạnh nhạt nói, "Cháu bị nó lừa cũng không biết, còn khờ dại ở đây ra vẻ yêu nhau sâu đậm nữa chứ."

Lâm Miểu nhìn chằm chằm mấy bức ảnh kia, không nói năng gì.

"Cháu cũng đừng đau lòng quá," Lữ Hàm Tú an ủi, "Tôi làm vậy chỉ vì muốn tốt cho cháu thôi, biết sớm chia tay sớm vẫn tốt hơn biết muộn, lãng phí mất bao năm tình cảm."

Bà nói với vẻ quân pháp bất vị thân: "Mặc dù nó là con tôi nhưng tôi không nỡ để cháu bị....."

"Dì ơi," Lâm Miểu chột nói, "Đây là ảnh photoshop đúng không?"

Vẻ mặt Lữ Hàm Tú cứng đờ: "Sao, sao cơ..... Cháu nói lung tung gì thế?"

Lâm Miểu chỉ vào tấm ảnh hôn nhau rồi đỏ mặt nói: "Hoắc Dĩ Xuyên không hôn kiểu này đâu ạ."

Lữ Hàm Tú: "....."

## **Chương 54: Nhìn Một Lần Bao Nhiêu Tiền**

### **DTV-EBOOK**

Khi Lữ Hàm Tú nhận ảnh đã hỏi đi hỏi lại đối phương có dấu vết photoshop nào không? Có nhìn ra được không?

Đối phương vỗ ngực cam đoan dù có hỏa nhãn kim tinh cũng đừng hòng nhìn ra, đảm bảo chất lượng trăm phần trăm!

Đảm bảo gì chứ, chẳng phải bị phát hiện rồi sao?! Lữ Hàm Tú tức đến nổi chỉ muốn chửi ầm lên - Trả tiền lại đây!

Nhưng bà không thể thừa nhận nên đành phải cứng cổ nói tiếp: "Hôn, hôn là hôn thôi, còn kiểu gì nữa?"

Lâm Miểu lí nhí cãi lại: "Cậu ấy hôn cháu không phải kiểu này đâu ạ."

Lữ Hàm Tú: "Nhưng nó hôn người khác vậy đó."

Lâm Miểu: "Cậu ấy nói chưa bao giờ hôn người khác cả."

Lữ Hàm Tú: "Nó lừa cháu thôi."

Lâm Miểu im lặng một lát rồi nói: "Vậy để cháu về hỏi cậu ấy."

Lữ Hàm Tú: "....."

"Cháu hỏi nó tất nhiên nó sẽ chối rồi," Lữ Hàm Tú chỉ tiếc rên sất không thành thép, "Có đàn ông nào chịu thừa nhận mình bắt cá hai tay đâu?"

Lâm Miểu: "Nhưng không hỏi cậu ấy thì làm sao biết chuyện này có thật không?"

Lữ Hàm Tú: "Nó nói không phải thì cháu tin ngay à?"

Đôi mắt Lâm Miếu trong veo, "Cháu thân với cậu ấy nên đương nhiên phải tin cậu ấy rồi, không đúng sao ạ?"

Lữ Hàm Tú: "....."

Lữ Hàm Tú có vẻ khó thở nên hít sâu mấy lần, sau đó lấy một tấm thẻ ngân hàng ra dần xuống bàn.

Lâm Miếu giật thót --- Tình tiết hào môn kinh điển tới rồi: Cho cậu hai chục triệu, rời xa con tôi ngay đi!

Cậu chưa kịp nghĩ kỹ mình cần tiền hay cần người thì nghe Lữ Hàm Tú nói: "Bảo Hoắc Dữ Xuyên chuyển cho tôi hai chục triệu, tôi sẽ mặc kệ hai đứa." (~ 71 tỷ)

Lâm Miếu: "....."

Buổi tối tan học, Lâm Miếu vừa xuống lầu đã thấy Hoắc Dữ Xuyên đứng chờ cách đó không xa.

Đám sinh viên đi ngang qua ngoái lại nhìn họ rồi xì xào gì đó, hình như vẫn đang bàn tán chuyện xảy ra trong buổi lễ kỷ niệm thành lập trường.

Lâm Miếu đeo ba lô chạy tới, tươi cười sà vào lòng Hoắc Dữ Xuyên.

Hoắc Dữ Xuyên ôm chặt cậu rồi cúi đầu thì thầm vào tai cậu: "Nhiều người nhìn lắm đấy....."

Gò má Lâm Miếu nóng ran nhưng vẫn không buông tay mà lẩm bẩm nói: "Nhìn thì nhìn, họ thấy ảnh chụp lén rồi, thêm lần này cũng đâu có sao."

Hoắc Dữ Xuyên cười nắm tay cậu đi ra cổng trường.

Có mấy nữ sinh chen nhau đến gần, vừa ngại ngùng vừa phấn khích hét lên: "Chúc hai cậu hạnh phúc nhé!"

Hoắc Dĩ Xuyên, Lâm Miểu: "..... Cảm ơn."

Trên đường đi, mọi người luôn miệng chúc họ: "Phải hạnh phúc đấy nhé!"

"Bên nhau trọn đời!"

"Đầu bạc răng long!"

"Vĩnh kết đồng tâm!"

.....

Lâm Miểu ngượng chín mặt, vội vàng kéo Hoắc Dĩ Xuyên đến một con đường vắng.

Hoắc Dĩ Xuyên nhin cười trêu cậu: "Chẳng phải cậu nói muốn nhìn thì nhìn à?"

Lâm Miểu lẩm bẩm: "Nhưng cũng đâu thể nhìn mãi được, cứ như xem khỉ vậy....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ, lần sau thu tiền họ."

Lâm Miểu: "....." Xem mình là khỉ thật đấy à?!

Lâm Miểu chợt nghĩ muốn xem khỉ như Hoắc Dĩ Xuyên phải tốn bao nhiêu tiền?

Hoắc Dĩ Xuyên thấy cậu nhìn mình từ trên xuống dưới thì thắc mắc: "Sao thế?"

Lâm Miểu: "Nhìn cậu một lần bao nhiêu tiền?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Mặc đồ hay không mặc đồ?"

Lâm Miếu kinh hãi: "Cậu còn muốn khỏa thân cho người khác xem nữa à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Cho cậu xem thôi."

Vành tai Lâm Miếu nóng bừng, lúng túng đi tới trước: "Tớ xem không trả tiền đâu đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu cười: "Ừ."

Lâm Miếu đưa tay xoa tai, nhớ lại Hoắc Dĩ Xuyên nói gặp chuyện gì cũng phải nói với hắn.

"Hôm nay mẹ cậu đến tìm tớ đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên không hề bất ngờ, "Bà ấy nói gì?"

Lâm Miếu: "Nói cậu bắt cá hai tay, vừa dụ dỗ tớ vừa hẹn hò với Triệu tiểu thư."

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Thấy hắn không nói gì, Lâm Miếu hỏi: "Cậu sao thế?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Hối hận."

Lâm Miếu: "Hối hận gì cơ?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Lẽ ra khi biết bà ấy đến tìm cậu, tớ phải kéo bà ấy đi ngay mới đúng."

Lâm Miếu lắc lắc tay hắn, ngại ngùng nói nhanh: "Không sao, tớ biết cậu chỉ thích tớ thôi mà."

Hoắc Dĩ Xuyên dừng lại, nhìn chằm chằm môi cậu rồi nói: "Không nghe rõ."

Lâm Miếu không lặp lại mà ngượng ngùng đổi chủ đề: "Mẹ cậu còn đưa cho tớ một tấm thẻ rồi bảo cậu chuyển cho bà ấy hai chục triệu, từ nay về sau bà ấy sẽ mặc kệ tội mình."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Ừ, để Tiểu Trịnh chuyển cho bà ấy hai ngàn tệ." (~7,1 triệu)

Lâm Miếu: "....." Có keo quá không vậy?

Đi được nửa đường, họ trông thấy Dư Cận Văn hối hả chạy đi đâu đó.

Lâm Miếu chào anh: "Thầy Dư."

Dư Cận Văn gật đầu đáp lại, thấy hai bàn tay nắm chặt của họ thì trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Anh cũng có mặt trong buổi lễ hôm qua, thấy Hoắc Dĩ Xuyên đi về phía Lâm Miếu thì chợt nhớ đến Hạ Tông Sơn.

Anh tự hỏi đến khi nào họ mới có thể đường hoàng đứng trước mặt người khác như vậy.....

Hạ Tông Sơn chờ cạnh tường rào, chờ mãi cũng chán nên ngồi xỏm đếm lá rụng, mỗi chiếc lá tượng trưng cho một thầy Dư, đếm tới hai trăm năm mươi rớt cuộc cũng thấy Dư Cận Văn đi tới.

Hạ Tông Sơn lập tức cười ngốc.

Lần trước hắn nói muốn hẹn hò lén lút với Dư Cận Văn, cũng chẳng quan tâm đối phương có đồng ý hay không mà ngày ngày đến đây chờ anh.

Nhưng không phải ngày nào cũng gặp được vì có lúc Dư Cận Văn bị xe nhà mình đón đi.

Hạ Tòng Sơn cũng chẳng còn cách nào, trước khi được cha Dư Cận Văn chấp nhận, thỉnh thoảng lén lút gặp người rồi ôm người hôn là đã thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng hôm nay Dư Cận Văn lại chủ động khều tay hắn.

Tim Hạ Tòng Sơn đập loạn, lập tức nắm lấy bàn tay hơi lạnh của anh, chỉ muốn hét thật to rồi bế anh xoay mấy vòng.

Trước đây hắn luôn vô vấp ôm hôn anh, mặc dù Dư Cận Văn không phản kháng nhưng cũng chưa bao giờ chủ động.

Sau đó hắn nghe thấy Dư Cận Văn nói: "Hôm nay..... em không muốn về nhà."

Hạ Tòng Sơn chẳng còn biết Đông Tây Nam Bắc gì nữa, nhanh nhẩu nói: "Vậy anh đưa em ra ngoài nhé!"

Thế là Hoắc Dĩ Xuyên và Lâm Miểu đi cửa sau để tránh mọi người trông thấy Hạ Tòng Sơn dang tay nói với thầy Dư ngồi trên bờ tường đối diện: "Nhảy xuống đi, anh đỡ em."

Dư Cận Văn do dự một hồi, cuối cùng vẫn nhảy vào vòng tay Hạ Tòng Sơn.

Hạ Tòng Sơn ôm anh, vừa quay đầu lại thì giật nảy mình: "Hai cậu định hù chết người à!"

Dư Cận Văn vội vàng buông Hạ Tòng Sơn ra.

Lâm Miểu cũng rất kinh ngạc: "Sếp Hạ, Thầy Dư....."

Hoắc Dĩ Xuyên quay đầu nhìn bức tường rồi lại nhìn Hạ Tòng Sơn.

"Nhìn gì mà nhìn?" Hạ Tòng Sơn thản nhiên nói: "Chưa thấy trèo tường ngoại tình bao giờ à?"

Hoắc Dĩ Xuyên, Lâm Miểu: "....."

## Chương 55: Đem Vợ Anh Đi Đi

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu bị hai chữ "ngoại tình" làm sững sốt, trố mắt nhìn thầy Dư điềm đạm hiền lành của mình.

Dư Cận Văn cũng không ngờ Hạ Tòng Sơn nói vậy nên thốt lên: "Nói bậy bạ gì đó....."

Hạ Tòng Sơn lập tức sửa lời: "Ý anh là hẹn hò, hẹn hò ấy mà."

Hắn quay sang hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao hai cậu không đi công chính mà tới đây?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tụi tôi cũng hẹn hò."

Hạ Tòng Sơn kéo Dư Cận Văn đi: "Vậy các cậu cứ thông thả hẹn hò đi, tụi tôi đi trước đây."

Lâm Miếu thấy Hạ Tòng Sơn lăm lét nhìn quanh như ăn trộm, "..... Nhìn anh ấy cứ như muốn bắt thầy Dư đem bán vậy."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu: "Báo cảnh sát đi."

Lâm Miếu: "Thôi, anh ấy mà bị bắt thì tớ đâu còn chỗ làm nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên véo má cậu: "Phải nói Hạ Tòng Sơn trao giải nhân viên gương mẫu cho cậu mới được."

Hai mắt Lâm Miếu sáng lên: "Có tiền thưởng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không có thì gọi cảnh sát tới bắt anh ta."

Lâm Miếu: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên dẫn cậu đi ăn, ăn xong Lâm Miểu vẫn cần cù chăm chỉ đi làm nên Hoắc Dĩ Xuyên đành phải đưa cậu đến "Mạc Sắc".

Họ vừa đến nơi thì thấy thầy Dư say khướt nằm trong lòng Hạ Tòng Sơn.

Hai người lập tức nhìn Hạ Tòng Sơn với vẻ trách móc.

Hạ Tòng Sơn: "....."

Hạ Tòng Sơn lười giải thích nên xua tay đuổi Lâm Miểu đi làm việc.

Hoắc Dĩ Xuyên hờ hững nói: "Anh không sợ bị chủ tịch Dư chôn sống à?"

Hạ Tòng Sơn đưa tay vuốt ve gò má ấm áp của Dư Cận Văn: "Cậu ấy nói không muốn về mà."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cho nên anh chuốc say người ta sao?"

"Chuốc say gì hả?" Hạ Tòng Sơn oan ức nói: "Tôi chỉ không cản cậu ấy thôi."

Dư Cận Văn mới uống một ly đã gục.

Hạ Tòng Sơn nhìn gương mặt mơ màng của anh, rầu rĩ hỏi: "Cậu nói xem phải làm sao thì cha cậu ấy mới chịu cho cậu ấy hẹn hò với tôi đây? Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn chẳng nghĩ ra cách gì, nghĩ đến độ hói đầu luôn."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy mua tóc giả đội đi."

Hạ Tòng Sơn suýt nhảy dựng lên đánh hấn.

Hoắc Dĩ Xuyên nói thêm: "Tặng nhà tặng xe."

"Nhưng cha cậu ấy giàu hơn tôi mà, ai thèm chứ?" Hạ Tòng Sơn cảm thấy lời khuyên này chẳng đáng tin chút nào, hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Cha Lâm Miếu có chịu cho hai cậu đến với nhau không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Không."

Hai mắt Hạ Tòng Sơn sáng lên, tựa như tìm được tri âm: "Vậy cậu định làm gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chưa nghĩ ra."

Hạ Tòng Sơn không học hỏi được kinh nghiệm nên tức giận nói: "Sao cậu vô dụng quá vậy?!"

Hoắc Dĩ Xuyên hừ lạnh: "Anh hữu dụng mà còn phải ngoại tình sao?"

Hạ Tòng Sơn đĩnh chính: "Đã bảo là hẹn hò cơ mà."

Nói xong hắn lại thở dài: "Ngày nào hai cậu cũng đánh nhau như sam, đương nhiên không cần sốt ruột rồi, còn tôi muốn gặp một lần cũng khó..... Thôi bỏ đi, không thèm nghe cậu nói nữa."

Hắn bế người lên lầu, về căn phòng mình hay ở rồi đặt người xuống giường.

"Uống không giỏi mà còn uống nữa," hắn vén tóc trên trán Dư Cận Văn, nhẹ nhàng nói, "Mới uống một ly đã say rồi."

Dư Cận Văn hé mắt ra, lẩm bẩm gọi: "Hạ Tòng Sơn....."

Trong lòng Hạ Tòng Sơn mềm nhũn, nhìn không được hôn anh một cái.

Dư Cận Văn đưa tay sờ mặt hắn.

Hạ Tòng Sơn nắm lấy ngón tay anh rồi hỏi: "Anh vẫn thắc mắc sao em đến đây làm bồi bàn vậy? Thiếu tiền à?"

Dư Cận Văn lắc đầu, một lát sau mới hờn dỗi lắm bầm: "Anh chẳng nhớ em gì cả."

Hạ Tòng Sơn khó hiểu: "Không nhớ em là sao?"

Dư Cận Văn cụp mắt xuống, giọng nói nghe không rõ lắm: "Từng gặp rồi mà....."

Lần đầu tiên đến đây, anh vẫn chưa làm bồi bàn, nhưng hôm đó anh mặc sơ mi trắng nên bị một gã khách say rượu tưởng là bồi bàn, cứ đeo bám anh mãi.

Hạ Tòng Sơn vội vàng chạy tới kéo gã đàn ông kia ra ngoài đập một trận.

Từ đó trở đi "Mạc Sắc" mới có quy định nhân viên phục vụ có thể đeo khẩu trang.

Nhưng Hạ Tòng Sơn lại không nhớ anh, có lẽ chỉ nhớ có người suýt bị sàm sỡ nhưng lại quên mất hình dáng người đó.

"Không nhớ....." Anh lắm bầm rồi chìm vào giấc ngủ say.

Ngày hôm sau, Hoắc Dĩ Xuyên về sớm đón Lâm Miếu, trên đường đi Lâm Miếu đòi ăn bánh kem nên hấn rẽ vào tiệm bánh.

Khi đến nơi, họ trông thấy Triệu Gia Âm đang ngồi ăn bánh trong tiệm.

"Triệu tiểu thư?"

Triệu Gia Âm cười: "Trùng hợp quá nhỉ....."

Cô gọi Lâm Miếu: "Miếu Miếu, đến ăn bánh với chị đi."

Ngửi thấy mùi bánh kem thơm lừng, Lâm Miểu đồng ý ngay.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn quanh một vòng: "Hoắc Minh Triết cũng ở đây à?"

"Mắc mớ gì tới anh ta," Triệu Gia Âm lạnh lùng nói, "Chỉ có mình tôi thôi."

Hoắc Dĩ Xuyên vỗ lể: "Cãi nhau à?"

"Không, có gì để cãi đâu," Triệu Gia Âm bình luận, "Đàn ông thú vị vô tình vô nghĩa."

Cô chống cằm nhìn Lâm Miểu ngoan ngoãn ăn bánh kem rồi trêu cậu: "Đâu như Miểu Miểu, cứng ơ là cứng, chị thích em lắm."

Lâm Miểu chưa kịp lên tiếng thì Hoắc Dĩ Xuyên đã lấy điện thoại ra rồi lạnh lùng nói: "Phải ghi âm gửi cho Hoắc Minh Triết mới được."

"Ờ," Triệu Gia Âm thản nhiên nói, "Vậy cậu gửi nhiều vào."

Cô xích lại gần điện thoại nói: "Hoắc Minh Triết là đồ khốn."

Sau đó điện thoại lập tức reo vang, màn hình hiện tên người gọi là "Hoắc Minh Triết".

Lâm Miểu: "....." Quả nhiên không thể chửi người giữa ban ngày mà!

Hoắc Dĩ Xuyên liếc nhìn Triệu Gia Âm: "Chị có nghe không?"

Triệu Gia Âm lập tức cúp máy.

Hoắc Dĩ Xuyên cũng không ngạc nhiên mà nhắn tin cho Hoắc Minh Triết: "Vợ anh cúp máy rồi."

Sau đó điện thoại lại reo lên.

Hoắc Dĩ Xuyên đành phải đi ra xa nghe máy: "Đem vợ anh đi đi."

Hoắc Minh Triết cười: "Cô ấy đến tìm cậu à?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chị ta đang quấy rối vợ tôi kìa."

"Có vợ rồi à," Hoắc Minh Triết nói, "Anh còn tưởng hai đứa sẽ làm bạn cả đời nữa chứ....."

"Giả bộ làm gì," Hoắc Dĩ Xuyên bình tĩnh nói: "Chẳng lẽ anh không biết chuyện xảy ra ở lễ kỷ niệm thành lập đại học A à?"

"Biết chứ," Hoắc Minh Triết nói, "Trước đây giữ kín như bưng, còn bây giờ lại khoe ra, ngay cả ông già cũng biết rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Thì sao?"

Hoắc Minh Triết: "Ông ấy gọi cậu cuối tuần về ăn cơm đấy."

Hoắc Dĩ Xuyên không có phản ứng gì mà chỉ nói: "Biết rồi."

Hắn cúp máy, khi trở lại thì Lâm Miểu đang chọn bánh kem mang về nhà.

Hắn nhìn Lâm Miểu mãi mê chọn bánh trong tủ, tóc vểnh lên mấy sợi, hỏi nhân viên bán hàng gì đó rồi cười tí mắt.

Triệu Gia Âm trầm ngâm nói: "Tôi cũng nghe chuyện của cậu rồi, e là lần này về không dễ qua cửa đâu."

Cô nhắc nhở: "Cậu cũng biết mà, bọn họ chỉ quan tâm lợi ích, môn đăng hộ đối, hôn nhân thương mại thôi, còn lâu mới cho cậu và Lâm Miểu....."

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói: "Vậy tôi sẽ nói mình thích Hoắc Minh Triết."

Triệu Gia Âm: "....."

## Chương 56: Chửi Một Câu Hôn Một Cái

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu chọn bánh xong trở lại, bắt gặp vẻ mặt Triệu Gia Âm rất lạ, biểu cảm hết sức khó tả.

Cậu ngơ ngác nhìn Hoắc Dữ Xuyên rồi lại nhìn Triệu tiểu thư: "Sao thế ạ?"

"Không có gì," Triệu Gia Âm cười gượng, "Chỉ là nghe thấy chuyện tà đạo thôi."

Lâm Miếu càng khó hiểu hơn: "Tà đạo gì ạ?"

"Tốt nhất là em đừng nghe, nếu không sẽ gặp ác mộng đấy." Triệu Gia Âm xách túi đứng dậy rồi cười nói với Lâm Miếu: "Mấy ngày nay chị ở khách sạn đối diện, khi nào rảnh tới chơi với chị nhé."

Không đợi Lâm Miếu trả lời, Hoắc Dữ Xuyên đã nói ngay: "Chị chơi với Hoắc Minh Triết đi."

Triệu Gia Âm lườm hắn rồi bỏ đi.

Hoắc Dữ Xuyên và Lâm Miếu cũng xách bánh kem lên xe về nhà. Trên đường đi, Hoắc Dữ Xuyên nói với Lâm Miếu cuối tuần mình phải về nhà họ Hoắc một chuyến.

Lâm Miếu nhú mày. Cậu biết Hoắc Dữ Xuyên không thích về nhà họ Hoắc, trước kia mỗi lần trở về hắn đều bực bội, có lẽ không phải là ký ức gì vui vẻ.

"Vì chuyện ở lễ kỷ niệm thành lập trường đúng không?"

Lâm Miếu hơi hối hận --- Nếu cậu xử lý bức ảnh trên diễn đàn sớm hơn thì Hoắc Dữ Xuyên đã không.....

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay xoa đôi mày nhú chặt của cậu: "Lần này không biết thì lần sau cũng biết thôi."

Lâm Miếu buồn buồn gật đầu rồi hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy tớ..... cũng phải gặp cha cậu sao?"

"Không cần đâu." Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, trong mắt lộ ra một cảm xúc mà Lâm Miếu không thể nào hiểu được, "Cậu không cần gặp ai hết."

Lâm Miếu vẫn lo lắng: "Vậy cậu về một mình à?"

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên véo má cậu, "Cậu ở nhà chờ tớ được không?"

Lâm Miếu cúi đầu nghĩ ngợi rồi lại hỏi: "Có khi nào họ mắng cậu không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy tớ sẽ nhớ kỹ để cậu mắng lại cho tớ nhé."

Dù có mắng lại thì những lời kia vẫn rất khó nghe, đâu phải cứ giả vờ không nghe thấy thì có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nghe là nghe, trong lòng vẫn sẽ rất buồn.

Lâm Miếu không nghĩ ra được lời an ủi nào, chỉ có thể nói với Hoắc Dĩ Xuyên: "Nếu cậu buồn thì nhớ đến những chuyện vui vẻ đi."

Cậu quyết định giúp Hoắc Dĩ Xuyên nhớ lại: "Lúc nào thì cậu thấy vui vẻ?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Lúc cậu hôn tớ."

Lâm Miếu đỏ mặt: "Cậu....."

Hoắc Dĩ Xuyên lập tức tìm được cách giải quyết, chồm tới gần Lâm Miếu nói: "Vậy họ mắng tớ một câu thì cậu hôn tớ một cái nhé."

Hắn nói: "Tớ chỉ việc đếm số câu thôi, sẽ không buồn nữa."

Lâm Miếu: "....."

Thứ Bảy, Hoắc Dĩ Xuyên về nhà họ Hoắc một mình.

Khi hắn đến thì Hoắc Minh Triết vẫn chưa về.

Nhưng Hoắc Thành Đống đang ở đó, vừa thấy Hoắc Dĩ Xuyên thì hả hê nói: "Ồ, về rồi à?"

Hoắc Dĩ Xuyên làm ngơ hắn.

Hoắc Thành Đống bị phớt lờ thì hậm hực nói: "Anh cứ chờ bị đánh chửi đi, cha đang cáu lắm đấy."

Lữ Hàm Tú cũng đi tới lôi kéo Hoắc Dĩ Xuyên, dặn hắn gặp cha mình đừng nói lung tung.

Hoắc Dĩ Xuyên không nói gì mà đi vào phòng làm việc của Hoắc Thiệu Nguyên.

Hai năm nay Hoắc Thiệu Nguyên đi đứng bất tiện nên người nhà làm cho ông một chiếc xe lăn để tiện di chuyển. Khi Hoắc Dĩ Xuyên gõ cửa bước vào thì thấy ông ngồi nghiêng trên xe lăn hút thuốc, mùi thuốc lá đẳng chất xộc vào mũi Hoắc Dĩ Xuyên.

Rèm cửa trong phòng làm việc chỉ kéo một nửa nên hơi tối. Hoắc Thiệu Nguyên không quay đầu nhìn hắn mà im lặng nhả khói.

Hoắc Dĩ Xuyên cũng không nói gì.

Đây là sự ngọt ngào quen thuộc chưa bao giờ biến mất kể từ lần đầu tiên hắn về đây.

Năm đó cũng ở chỗ này, cũng trong ánh sáng mờ mờ như vậy, Hoắc Thiệu Nguyên liếc hắn một cái rồi đuổi hắn ra ngoài.

Chỉ khác là lúc đó Hoắc Thiệu Nguyên đang đứng và cao hơn hẳn rất nhiều, hẳn phải ngẩng mặt lên để nhìn ông.

Nhưng giờ Hoắc Dĩ Xuyên đứng đây, dù chân Hoắc Thiệu Nguyên có lênh lại và đứng dậy được thì cũng chẳng cao bằng hẳn.

Hồi lâu sau, Hoắc Thiệu Nguyên hút hết điếu thuốc mới quay lại nói: "Lâu lắm rồi con chưa về đây."

Một câu.

Hoắc Dĩ Xuyên đếm.

"Ta thấy công ty bận bịu nên cũng không quản con."

Hai câu.

"Nhưng con phải có chừng mực chứ."

Ba câu.

"Việc gì nên làm, việc gì không nên làm, còn cần ta dạy con hay sao?"

Xem như ba câu đi, tổng cộng là sáu câu.

"Chơi qua đường thì được, nhưng kết hôn phải chọn người nào môn đăng hộ đối....."

Hoắc Dĩ Xuyên chợt hỏi: "Vậy Hoắc Minh Triết có môn đăng hộ đối không?"

Hoắc Thiệu Nguyên nhất thời không hiểu: "Hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Nếu cha đồng ý thì con sẽ kết hôn với Hoắc Minh Triết."

Hoắc Thiệu Nguyên: "....."

Trong thư phòng chợt vang lên tiếng loảng xoảng, theo sau là tiếng quát của Hoắc Thiệu Nguyên: "Mày nói cái gì?!"

"Mày điên à?!"

Hoắc Thành Đống nghe lén ngoài cửa sợ mất vía, lúc cuống quýt chạy đi còn nghe Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Nếu anh ta chọn Triệu Gia Âm thì con có thể chia rẽ bọn họ."

Hoắc Minh Triết từ bên ngoài về, chưa kịp vào nhà đã thấy Hoắc Thành Đống hấp tấp chạy ra, suýt nữa thì đâm sầm vào hắn.

"Gì thế?" Hoắc Minh Triết cười nói: "Lỗi mạng."

Hoắc Thành Đống như gặp phải ma, lắp bắp nói: "Anh cả, Hoắc Dĩ Xuyên..... đòi kết hôn với anh đấy."

Nụ cười của Hoắc Minh Triết đông cứng trên mặt: "..... Anh đã tạo nghiệp gì chứ?"

Hôm nay Hoắc Dĩ Xuyên chưa ăn cơm đã bị đuổi đi.

Nhưng hắn còn việc chưa làm xong nên đến khách sạn đặt phòng ở qua đêm.

Hắn tắm xong đi ra, trông thấy Lâm Miểu gọi điện cho mình mấy phút trước.

Hắn gọi lại.

Lâm Miểu lập tức nghe máy: "Hoắc Dĩ Xuyên?"

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên đáp, "Tối nay cậu không đi làm ở chỗ Hạ Tông Sơn à?"

Lâm Miếu đáp ứng: "Tớ xin nghỉ một ngày."

Cậu hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu về nhà sao rồi?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Bị đuổi đi rồi."

Lâm Miếu cũng chẳng bất ngờ mà chỉ hỏi hần: "Cậu buồn lắm đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Đâu có, hôm nay tớ đếm được sáu trăm câu lận."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu sững sốt: "Người nhà họ Hoắc các cậu mắng giỏi vậy sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Một mình Hoắc Thành Đống đã mắng ba trăm câu rồi."

Lâm Miếu lập tức nổi giận: "Lần sau tớ sẽ may miệng nó lại!"

Hoắc Dĩ Xuyên bật cười.

Lâm Miếu hơi nguôi giận: "Cậu vui hơn chưa?"

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên ngã xuống nệm êm rồi thì thầm: "Nhớ cậu ghê cơ."

Ở đầu dây bên kia, Lâm Miếu đặc ý hỏi: "Vậy cậu có muốn gặp tớ không?"

Hoắc Dĩ Xuyên lập tức bật dậy khỏi giường rồi nhìn ra cửa phòng.

Hần xuống giường, vừa áp điện thoại vào tai vừa chậm rãi đi tới.

"Muốn."

Lâm Miếu hăng hái nói: "Vậy cậu mở....."

Cửa phòng bật mở, Lâm Miếu đang đứng ngoài cửa.

Lâm Miếu sửng sốt giây lát rồi bất mãn nói: "Tớ chưa nói hết mà, sao cậu lại mở cửa....."

Còn chưa dứt lời thì cậu đã bị Hoắc Dĩ Xuyên bế vào phòng hôn tới tấp.

Giờ hôn luôn sao? Lâm Miếu mơ màng tự hỏi hôn sáu trăm cái thì miệng mình có bị rách không?

## Chương 57: Vậy Đổi Cái Khác Nhé?

### DTV-EBOOK

Lâm Miếu ngẩng mặt lên, lưng dựa vào tường, hé môi tiếp nhận nụ hôn cuồng nhiệt của Hoắc Dĩ Xuyên.

Hoắc Dĩ Xuyên mới tắm xong nên người còn ẩm ướt, áo choàng tắm hở rộng kề sát Lâm Miếu.

Lâm Miếu ngửi thấy mùi sữa tắm thoang thoảng, dường như mình cũng ướt sũng.

Hoắc Dĩ Xuyên ôm eo cậu hôn hồi lâu vẫn chưa buông ra, Lâm Miếu cũng chẳng biết đã hôn mấy lần.

Cậu hơi ngạt thở nên nắm cánh tay Hoắc Dĩ Xuyên đẩy ra, người trên thân mới lùi lại chút xíu.

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn đôi mắt ướt át của cậu, khàn giọng hỏi: "Sao cậu biết tớ ở đây?"

Lâm Miếu thở hổn hển: "Tớ hỏi Tiểu Trịnh."

Hoắc Dĩ Xuyên hôn lên khóe môi cậu rồi nói: "Chẳng phải cậu nói ở nhà đợi tớ sao?"

"Tớ sợ cậu buồn mà," Lâm Miếu nói khẽ, "Tớ muốn ở bên cậu."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu chăm chú, lại nhin không được hôn tiếp, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn lúc này, bế cậu vào trong rồi đè cậu xuống giường êm.

Lâm Miếu ôm cổ hắn, miệng bị hôn tê rần, nhưng Hoắc Dĩ Xuyên chẳng có vẻ gì là muốn dừng lại, người hắn càng lúc càng nóng, hơi thở nóng hổi làm Lâm Miếu cũng nóng theo.

"Hoắc Dĩ Xuyên," cậu thì thầm dứt quãng, "Miệng tớ sắp sưng lên rồi..... Sáu trăm lần có nhiều quá không vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhồm dậy nhìn cậu, có thể nghe rõ tiếng thở d.ốc. Hắn đưa tay vu.ốt ve đôi môi đỏ mọng của Lâm Miểu rồi chậm rãi hỏi: "Vậy đổi cái khác nhé?"

Đầu óc Lâm Miểu hỗn loạn, "Đổi gì cơ?"

Hoắc Dĩ Xuyên hôn lên cổ cậu, lòng bàn tay lướt dọc sống lưng xuống dưới.....

Lâm Miểu rùng mình thở d.ốc.

Hoắc Dĩ Xuyên ngẩng đầu hỏi khẽ: "Được không?"

Hơi nước trên người Hoắc Dĩ Xuyên như hóa thành khí nóng, Lâm Miểu mơ màng đưa tay sờ sống mũi cao vút của hắn rồi lại sờ từ cằm đến yết hầu nhô cao.....

"Hoắc Dĩ Xuyên....."

Cậu lẩm bẩm gọi, ngón tay luồn vào vạt áo choàng tắm hở rộng của Hoắc Dĩ Xuyên.....

Ánh mắt Hoắc Dĩ Xuyên tối đi, lập tức kéo chăn sang.

Quần áo vương vãi khắp sàn, những âm thanh vỡ vụn từ từ tràn ra. Lâm Miểu ôm chặt Hoắc Dĩ Xuyên dưới chăn, toàn thân run rẩy, vừa khóc vừa cắn vai Hoắc Dĩ Xuyên, nhưng cắn xong lại sợ hắn đau.....

Sau đó Hoắc Dĩ Xuyên càng mạnh bạo hơn.

Lâm Miểu chịu không nổi gọi tên hắn, nhưng Hoắc Dĩ Xuyên cứ như không nghe thấy, hôn lên khóe mắt ướt sũng của cậu rồi thì thầm gọi "Miểu Miểu" trong cơn hỗn loạn.....

Lâm Miếu không biết mình đã khóc bao lâu, khi Hoắc Dữ Xuyên chịu dừng lại thì cậu mới hơi tỉnh táo, nhưng chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Hoắc Dữ Xuyên bế cậu đi tắm, không hiểu sao vào phòng tắm lại khóc thêm một lúc lâu, cuối cùng ngủ thiếp đi, trong lúc mơ màng còn hoảng sợ nghĩ Hoắc Dữ Xuyên điên thật rồi.....

Hoắc Dữ Xuyên nghe cậu nói mơ thì cười hôn cậu một cái, sau đó ôm người chui vào chăn.

Hoắc Dữ Xuyên ngủ đến trưa, lúc dậy thấy Lâm Miếu vẫn còn ngủ say nên bảo Tiểu Trịnh mua ít đồ ăn.

Hắn mở điện thoại ra xem, có mấy cuộc gọi nhỡ, còn có tin nhắn của Hoắc Minh Triết.

Hoắc Minh Triết hoảng loạn hiếm thấy, hỏi hắn có phải điên rồi không?

Hoắc Dữ Xuyên trả lời: "Điên thì có sao."

Huyệt thái dương của Hoắc Minh Triết giật mạnh - Hoắc Dữ Xuyên thì hay rồi, vừa bị đuổi đã chạy mất, bỏ lại hắn như tù nhân trong nhà, bị hết người này đến người khác thẩm vấn, hỏi hắn và Hoắc Dữ Xuyên có chuyện gì, là nhân tính vụn vụn hay đạo đức suy đồi.

Hoắc Minh Triết chỉ có thể nói Hoắc Dữ Xuyên bị điên.

Mẹ Hoắc Minh Triết nghe tin suýt ngất xỉu, luôn miệng hỏi Hoắc Dữ Xuyên đã làm gì hắn chưa, còn giục hắn mau kết hôn với Triệu Gia Âm để Hoắc Dữ Xuyên đừng tư tưởng nữa.

Căn dặn hắn xong, mẹ hắn lại chạy đến khóc trước mặt cha hắn, cuối cùng còn cầu xin Hoắc Thiệu Nguyên đừng quản Hoắc

Dữ Xuyên nữa, chỉ cần hấn không đeo bám Hoắc Minh Triết thì hẹn hò với đàn ông nào cũng được.

Mẹ Hoắc Minh Triết không phải vợ trên danh nghĩa của Hoắc Thiệu Nguyên, trước khi kết hôn ông đã có Hoắc Minh Triết. Hoắc Minh Triết ngoan ngoãn hiểu chuyện từ nhỏ, già dặn hơn các bạn đồng trang lứa. Hoắc Thiệu Nguyên rất hài lòng về hấn nên đón hấn về làm con trưởng.

Mấy năm sau, Hoắc Dữ Xuyên cũng về nhà họ Hoắc. Hoắc Thiệu Nguyên vốn chẳng kỳ vọng gì ở hấn, nhưng Hoắc Dữ Xuyên trưởng thành rất nhanh, dần bộc lộ năng lực ở mọi phương diện, ngay cả công ty sắp phá sản ở thành phố A cũng vực dậy được.

Từ đó trở đi, hấn và Hoắc Minh Triết là hai đứa con Hoắc Thiệu Nguyên ưng ý nhất.

Nhưng Hoắc Thiệu Nguyên không ngờ có ngày mình lại nghe thấy một trong hai đứa con trai này đòi cưới đứa còn lại.

Hôm đó ông sốc đến nỗi suýt bật dậy vác xe lăn nện Hoắc Dữ Xuyên.

Nhưng ông đã quá già nên không đánh nổi Hoắc Dữ Xuyên.

Lữ Hàm Tú hoảng sợ trốn ra ngoài, gọi điện cho Hoắc Dữ Xuyên cả đêm nhưng chẳng ai nghe, qua hôm sau Hoắc Dữ Xuyên mới gọi lại.

"Rốt cuộc mày đang làm gì vậy?!" Lữ Hàm Tú vừa kinh ngạc vừa tức giận: "Sao còn mập mờ với Hoắc Minh Triết nữa? Chẳng phải mày thích thằng Lâm Miếu kia hả?!"

Hoắc Dữ Xuyên nói: "Nhưng mẹ không đồng ý mà?"

"Mẹ....." Lữ Hàm Tú thảng thốt: "Nhưng Hoắc Minh Triết càng không được, nó là anh mày đấy!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy con muốn Lâm Miểu."

Lữ Hàm Tú: "Nó cũng không....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy con sẽ đeo bám Hoắc Minh Triết."

Lữ Hàm Tú: "....."

Lữ Hàm Tú mệt mỏi khuyên nhủ: "Mày không sợ bị cha mày đuổi đi rồi lấy lại công ty à? Nếu vậy mày chẳng còn gì nữa đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên không phản ứng mà chỉ nói: "Nhà họ Hoắc làm ăn lớn vậy, sao lại không còn gì?"

"Bao năm nay đâu phải con làm không công cho bọn họ."

Hắn hờ hững nói: "Người nên sợ là cha con mới đúng."

Khi Lâm Miểu ngủ dậy đã là xế chiều.

Cậu mơ màng mở mắt ra, trông thấy Hoắc Dĩ Xuyên ngồi cạnh giường xoa má cậu, gọi cậu dậy ăn cơm.

Toàn thân Lâm Miểu bủn rủn, hai chân như còn bị Hoắc Dĩ Xuyên nắm chặt, vừa nhúc nhích đã đau nhói.

"Dậy không nổi," cậu thều thào nói, "Cứ như bị xe tải cán qua vậy....."

Cậu hờn dỗi liếc Hoắc Dĩ Xuyên: "Đều tại cậu hết."

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên thành khẩn nhận lỗi, "Đều tại tớ hết."

Hắn xoa trán Lâm Miểu rồi hỏi cậu có thấy chóng mặt không.

Lâm Miếu gật đầu.

Hoắc Dĩ Xuyên nhú mày, nhưng hình như Lâm Miếu không bị sốt, "Không bị sốt chứ?"

"Không có," Lâm Miếu lẩm bẩm, "Cả người như đang lắc qua lắc lại vậy, hơi chóng mặt chút xíu."

Hoắc Dĩ Xuyên không nhịn được cười, lại hôn cậu một cái.

Lâm Miếu hầm hừ cảnh cáo: "Lần sau không được làm mạnh vậy nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Lần sau là lúc nào?"

Lâm Miếu: "....."

Trọng điểm đâu phải cái này!

## Chương 58: Sao Lại Thiếu Nợ Nữa

### DTV-EBOOK

Hôm nay Lâm Miếu nằm bẹp dí trên giường.

Được Hoắc Dĩ Xuyên đút cháo xong, cậu lại ngủ li bì, trong mơ cũng có cảm giác lắc lư nên lảm bảm nói mơ: "Hoắc Dĩ Xuyên, đừng làm nữa....."

Hoắc Dĩ Xuyên điềm tĩnh đắp chăn cho cậu.

Khi Lâm Miếu tỉnh dậy thì trời đã tối.

Hoắc Dĩ Xuyên mặc áo choàng tắm ngồi cạnh giường làm việc trên laptop.

Lâm Miếu chậm chạp chớp mắt nhìn hẩn, đầu óc dần tỉnh táo lại, phát hiện mình vẫn còn ở trong khách sạn.

Cậu vừa cựa quậy thì hai chân mỏi nhừ, muốn nhấc lên cũng không được.

Thấy cậu tỉnh ngủ, Hoắc Dĩ Xuyên đứng dậy rót ly nước ấm rồi cho cậu uống mấy hớp.

Cổ họng Lâm Miếu dễ chịu hơn, làu bầu nói: "Tớ phải về thôi, ngày mai còn đi học nữa....."

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cậu: "Lớp phó học tập của chúng ta vẫn chăm học như xưa nhỉ."

Lâm Miếu ngẩn ngơ, tựa như trở lại thời cấp hai.

Cậu ngẩn ra một lát rồi lảm bảm phản bác: "Tớ đâu còn nhỏ nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên cười khẽ: "Vậy xin nghỉ một hôm được không? Ngày mai hăng về."

Lâm Miếu nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Ừ."

Sau đó cậu lại nhú mày hỏi: "Nhưng tớ biết lấy lý do gì để xin nghỉ đây?" Cũng đâu thể nói với giáo viên mình dậy không nổi chứ?

Hoắc Dĩ Xuyên: "Để tớ xin giùm cậu."

Sau đó hắn gọi cho hiệu trưởng. Hiệu trưởng Vương chẳng hỏi gì mà đồng ý ngay, còn nói sẽ liên hệ với cố vấn của Lâm Miếu, bảo Hoắc Dĩ Xuyên cứ yên tâm.

Lâm Miếu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hiệu trưởng thật tốt bụng.

Cậu vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy cổ áo choàng tắm của Hoắc Dĩ Xuyên hở rộng, nửa lồng ngực săn chắc lộ ra trước mặt, phập phồng lên xuống theo nhịp thở, bên dưới là cơ bụng ẩn hiện.....

Lâm Miếu ngẩn người, nhớ lại đêm qua trong lúc hỗn loạn hình như mình đã sờ cơ bụng Hoắc Dĩ Xuyên, vừa nóng vừa.....

Cậu thò tay ra khỏi chăn sờ bụng Hoắc Dĩ Xuyên rồi lẩm bẩm: "Cho tớ sờ chút nha....."

Hoắc Dĩ Xuyên nắm lấy tay cậu, im lặng nhìn cậu một hồi: "Tối qua sờ chưa đủ à?"

Lâm Miếu đỏ mặt nói bừa: "Quên rồi."

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu hỏi khẽ: "Vậy cậu có muốn nhớ lại không?"

Lâm Miếu rụt cổ lại, hoài nghi hẳn không chỉ nói về cơ bụng, yếu ớt hỏi: "Có cho sờ không thì bảo?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chỉ sợ sờ xong sẽ xảy ra chuyện thôi."

Lâm Miếu cũng hơi sợ, chỗ phía sau vẫn còn đau âm ỉ, lỡ Hoắc Dĩ Xuyên lại nổi điên thì nguy to, "Thôi khỏi....."

Cậu còn chưa dứt lời thì Hoắc Dĩ Xuyên đã nói: "Tớ ráng nhịn chút xíu cũng được, cho cậu nợ đó."

Lâm Miếu: "....."

Sao từ lúc hẹn hò tới giờ toàn thiếu nợ không vậy? Mới hôn xong sáu trăm lần lại nợ tiếp sao?

Lâm Miếu cảm thấy không ổn nên do dự nói: "Không cần đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay cởi áo choàng tắm ra.

Lâm Miếu: "....."

Cơ bụng săn chắc ở ngay trước mắt Lâm Miếu.

Hoắc Dĩ Xuyên: "Có sờ không?"

Lâm Miếu cắn răng chịu đựng --- Sao người này lại thế chứ? Thật đáng ghét mà!

Hoắc Dĩ Xuyên nắm tay cậu áp vào bụng mình.

Trong đầu Lâm Miếu ong ong, tự nhủ chỉ sờ chút xíu thôi, chút xíu là được rồi.....

Nửa tiếng sau, Lâm Miếu nợ như Chúa Chỗm hậm hực chửi thầm tay mình - Sao lại sờ lâu thế hả?!

Đúng là bàn tay dâm dê mà!

Thứ Hai, Hoắc Minh Triết gọi điện tới nói ông Hoắc tức giận không chịu ăn uống gì, bảo Hoắc Dữ Xuyên muốn chọc mình tức chết, la lối đòi tuyệt thực.

Hoắc Dữ Xuyên thản nhiên nói: "Một ngày không hút thuốc ông ấy đã chịu không nổi thì tuyệt thực kiểu gì?"

"Ông ấy chỉ muốn em cúi đầu thôi," Hoắc Minh Triết nói, "Hay là em về xin lỗi ông ấy đi?"

Hoắc Dữ Xuyên: "Vậy tôi sẽ mở họp báo."

Hoắc Minh Triết khó hiểu. "Mở họp báo làm gì?"

Hoắc Dữ Xuyên: "Cầu hôn anh."

Hoắc Minh Triết lập tức cúp máy.

Nghe nói hôm đó Hoắc Thiệu Nguyên ăn hai tô cơm đây, nói phải ăn no mới có sức đánh Hoắc Dữ Xuyên, còn hung tợn cảnh cáo nếu hắn dám mở họp báo cầu hôn làm mất mặt nhà họ Hoắc thì sẽ vác xe lăn đập chết hắn.

Lâm Miểu hoàn toàn không biết gì về vở tuồng của nhà họ Hoắc. Khi cậu tỉnh dậy đã là giữa trưa, nghe thấy Hoắc Dữ Xuyên gọi điện cho Tiểu Trịnh, bảo hắn đặt vé máy bay để chiều nay về.

Lâm Miểu tưởng mình sẽ về trước nên hỏi hắn: "Vậy chừng nào cậu về?"

Hoắc Dữ Xuyên bế cậu xuống giường rửa mặt. "Chiều nay tớ về với cậu luôn."

Lâm Miểu chóng mặt dựa vào vai hắn: "Vậy chuyện này..... tính sao đây?"

Hoắc Dĩ Xuyên chẳng hề quan tâm, "Hoắc Minh Triết sẽ giải quyết."

"Anh cả của cậu ấy à?" Lâm Miểu tò mò hỏi: "Anh ấy tốt với cậu lắm sao?" Lần trước gặp mặt, người kia có vẻ rất tốt.

"Có qua có lại thôi," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Thật ra bây giờ phần lớn tài sản nhà họ Hoắc đều nằm trong tay Hoắc Minh Triết rồi."

"Bao năm nay tớ đã giúp anh ta không ít, điều kiện duy nhất là công ty ở thành phố A."

Lâm Miểu im lặng một lát rồi hỏi: "Có phải vì tớ học đại học ở thành phố A nên cậu mới đến đó không?"

Hoắc Dĩ Xuyên không phủ nhận mà chỉ nói: "Công ty kia cũng khá có lãi."

Lâm Miểu rúc vào cổ hần dụi dụi: "Tớ cũng sẽ kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền."

"Ừ," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Chờ cậu nuôi tớ."

Lâm Miểu nhớ đến ngôi biệt thự xa hoa của hần, dàn siêu xe thay như thay áo, những bộ vest được đặt may riêng.....

Nuôi không nổi, biết đâu đến lúc đó chỉ kiếm được ba ngàn rưỡi một tháng cũng nên.

Cậu âm thầm gác lại hoài bão của mình, "..... Ừm, chúng ta tự lực cánh sinh vẫn hơn đúng không?"

Hoắc Dĩ Xuyên cười lau mặt cho cậu.

Buổi chiều trước khi về, Hoắc Dĩ Xuyên ra ngoài một lát.

Lâm Miểu ở khách sạn chờ hần, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cậu hé cửa nhìn ra, trông thấy Hoắc Thành Đống đứng bên ngoài.

Hoắc Thành Đống thấy Lâm Miếu cũng hơi kinh ngạc, nhưng hắn không nói gì mà chỉ hỏi: "Hoắc Dĩ Xuyên đâu?"

Lâm Miếu mở cửa ra: "Cậu ấy đi công chuyện rồi."

Hoắc Thành Đống bực bội vò tóc rồi đưa cho cậu một tập hồ sơ, "Anh cả bảo đưa cái này cho anh ta."

Giọng hằn khàn như vệt đục, Lâm Miếu sực nhớ ra hắn đã mắng Hoắc Dĩ Xuyên ba trăm câu, chắc vì vậy nên giọng mới khàn.

Đáng đời, Lâm Miếu nghĩ thầm, mắng Hoắc Dĩ Xuyên nên bị nghiệp quật chứ gì?

Cậu tức giận nói: "Sau này không được mắng Hoắc Dĩ Xuyên nữa."

"Tôi đâu dám mắng anh ta," Hoắc Thành Đống oan ức nói: "Anh ta lật tung cả nhà lên, tôi làm gì có gan chọc anh ta chứ?!"

Lâm Miếu không tin: "Cậu không mắng cậu ấy mà sao giọng khàn vậy?"

"Ai biết anh ta mắc chứng gì!" Hoắc Thành Đống căm giận nói: "Hôm đó anh ta khăng khăng bắt tôi nói ba trăm câu, nói không đủ thì sẽ treo tôi lên quất! Tôi nói nhiều như vậy dễ dàng lắm sao?! Xém tí sửa tiếng chó luôn rồi!"

Lâm Miếu: "....."

## Chương 59: Chẳng Phải Đồng Ý Rồi Sao

### DTV-EBOOK

Khi Hoắc Dĩ Xuyên về khách sạn thì thấy Lâm Miểu ôm gối ngồi trên giường nhìn mình với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Hoắc Dĩ Xuyên: "..... Sao thế?"

Lâm Miểu nói: "Hôm nay Hoắc Thành Đồng tới đây."

Hoắc Dĩ Xuyên gật đầu: "Nó có nói gì không?"

"Nó bảo không hề mắng cậu," Lâm Miểu nói, "Mà là cậu bắt nó nói ba trăm câu."

Lâm Miểu cứ tưởng Hoắc Dĩ Xuyên sẽ chối, ai ngờ hắn thản nhiên thừa nhận: "Ừ, tớ chỉ muốn kiểm có hôn cậu thôi."

Lâm Miểu: "....."

Thấy cậu không nói gì, Hoắc Dĩ Xuyên đi tới ngồi cạnh giường hỏi khẽ: "Giận à?"

"Không cần đâu." Lâm Miểu chột nói.

Hoắc Dĩ Xuyên không hiểu: "Hả?"

"Cậu là bạn trai tớ mà," Lâm Miểu ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói, "Đâu cần kiểm có để hôn tớ."

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn cậu, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Lâm Miểu bị hắn nhìn làm mất tự nhiên, "Sao lại..... nhìn tớ như vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay vuốt ve gò má ấm áp của cậu: "Vì tớ muốn hôn cậu ngay bây giờ."

Vành tai Lâm Miếu đỏ lên, do dự mấy giây rồi đưa tay ôm mặt Hoắc Dĩ Xuyên, hôn phớt lên môi hắn một cái.

"Hôn....." Cậu đang định lùi lại thì Hoắc Dĩ Xuyên chồm tới, nhưng hắn không hôn nhẹ như cậu mà hôn vừa sâu vừa mạnh, hơi thở bao trùm môi lưỡi Lâm Miếu, quẩn quýt không rời.

Mãi đến khi Lâm Miếu ú ớ kêu lên, hắn mới nhả môi cậu ra.

Cậu dựa vào ngực Hoắc Dĩ Xuyên thở hổn hển, chợt nhớ đến gì đó nên đứng dậy lấy tập hồ sơ đầu giường, "Hoắc Thành Đống nói anh cả đưa cho cậu đây."

Hoắc Dĩ Xuyên cầm lấy rồi mở ra xem.

Lâm Miếu tò mò hỏi: "Gì vậy?"

"Chuyển nhượng cổ phần," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Của công ty ở thành phố A."

Lâm Miếu lập tức hiểu ra: "Anh cả cho cậu công ty kia thật à?"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừ" một tiếng, "Bọn tớ thỏa thuận điều kiện từ lâu rồi, anh ta chỉ đang thực hiện lời hứa thôi."

Hắn đứng dậy mặc áo khoác cho Lâm Miếu, nắm lấy bàn tay ấm áp của cậu rồi nói: "Về thôi."

Lâm Miếu cười cong mắt: "Ừ."

Buổi chiều họ về thành phố A, gần cuối kỳ thời gian ôn tập của Lâm Miếu rất hạn hẹp nên ít khi làm thêm buổi tối, ngay cả Hà Tông Sơn cũng chẳng thấy mặt.

Hôm nay cậu tan học sớm nên muốn đến công ty tìm Hoắc Dĩ Xuyên.

Cậu rình mò ngoài cổng công ty hồi lâu, không thấy cha mình mới lén lút đi vào.

Ai ngờ chưa đi được mấy bước thì nghe cha mình tăng háng sau lưng: "Khụ!"

Lâm Miếu dừng chân rồi lúng túng quay đầu lại: "Cha, cổ họng cha khó chịu à? Uống nhiều nước vào, để con lên lầu rót nước cho cha....."

Nói xong cậu định chạy đi, cha cậu lập tức quát to: "Đứng lại!"

Lâm Kiến Hưng ngờ vực hỏi: "Con đi rót nước hay đi gặp Tiểu Hoắc hả?"

Lâm Miếu: "..... Rót nước, nhân tiện gặp Hoắc Dĩ Xuyên luôn ạ."

Lâm Kiến Hưng trừng mắt: "Không được đi!"

Lâm Miếu bĩu môi, bất mãn nói: "Chẳng phải trước đây cha khen Hoắc Dĩ Xuyên là người tốt à? Sao giờ con hẹn hò với cậu ấy thì cha lại giận? Không lẽ cậu ấy biến thành người xấu hay sao?"

Lâm Kiến Hưng nạt: "Nó là đàn ông!"

"Con biết chứ," Lâm Miếu nói, "Con cũng là đàn ông mà."

"Đúng vậy," Lâm Kiến Hưng nói, "Hai đứa đều là đàn ông thì làm sao ở bên nhau được?"

Lâm Miếu: "Thì cứ ở bên nhau như bây giờ thôi, chẳng phải tốt lắm sao?"

"Nhưng tại bây giờ đâu thể kết hôn được," Lâm Kiến Hưng phản đối, "Chẳng có gì bảo đảm hết, nó có thể bỏ con bất cứ lúc nào, đến lúc đó con tính sao đây?"

"Nếu cậu ấy thật sự không cần con nữa thì có kết hôn hay không cũng đâu quan trọng," Lâm Miểu nói, "Kết hôn xong vẫn có thể ly hôn mà."

Lâm Kiến Hưng ghen hòng: "Nhưng dù sao..... Kết hôn đâu nhất định phải ly hôn....."

Lâm Miểu suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Phải kết hôn mới được sao?"

Lâm Kiến Hưng tưởng cậu đã nghĩ thông suốt: "Đúng vậy!"

Lâm Miểu: "Vậy để con bàn với Hoắc Dĩ Xuyên rồi ra nước ngoài kết hôn."

Lâm Kiến Hưng: "....."

Lâm Kiến Hưng suýt tức chết: "Ý cha là muốn con tìm người nào thích con, tốt với con, nương tựa nhau sống hạnh phúc hết đời cơ."

Lâm Miểu: "Đây không phải Hoắc Dĩ Xuyên sao?"

Lâm Kiến Hưng càng tức hơn: "Cứ phải là nó mới được à?!"

Lâm Miểu im lặng giây lát rồi nói: "Con cũng không biết nữa."

Cậu cup mắt lẩm bẩm: "Nhưng con không muốn Hoắc Dĩ Xuyên cưới người khác, chỉ nghĩ đến thôi đã đau lòng rồi."

"Trước đây con vẫn tưởng mình xem Hoắc Dĩ Xuyên như bạn, con dựa dẫm và nhớ nhung cậu ấy chỉ vì cậu ấy là bạn thân nhất của con."

"Nhưng nếu là bạn thân thì sao lại sợ cậu ấy kết hôn với người khác chứ? Thậm chí còn tức giận khi nghĩ đến chuyện cậu ấy ôm hôn người khác nữa....."

"Mãi sau này con mới biết đó là ghen....."

Lâm Miểu ngẩng đầu nhìn cha mình: "Cha, có lẽ con thích Hoắc Dĩ Xuyên nhiều hơn mình tưởng nữa, giống như cha thích mẹ con vậy."

Lâm Kiến Hưng sững sờ, những ký ức xa xưa bỗng chốc ùa về làm mắt ông ướt nhoe. Ông quay đi thở dài, "Sau này hối hận thì đừng có khóc với cha đấy."

"Không đâu," Lâm Miểu cười, "Con sẽ không bao giờ hối hận cả."

Đúng lúc này, thang máy gần đó "ting" một tiếng, Hoắc Dĩ Xuyên bước ra.

"Hoắc Dĩ Xuyên!" Lâm Miểu hớn hờ chạy tới.

Hoắc Dĩ Xuyên ôm cậu, sau đó nghe thấy Lâm Kiến Hưng bắt mắt tăng hăng.

Hoắc Dĩ Xuyên đành phải buông cậu ra rồi ngoan ngoãn chào ông, sau đó lấy từ trong túi ra một chùm chìa khóa đưa cho ông.

Lâm Kiến Hưng nheo mắt nhìn kỹ, "Chìa khóa gì đây?"

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Ngôi nhà ở quê ạ."

Lâm Miểu sửng sốt. "Chẳng phải bán rồi sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tớ mua lại rồi."

Ngôi nhà kia đã chứa đựng muôn vàn kỷ niệm, dù là với gia đình Lâm Miểu hay với hắn.

Hoắc Dữ Xuyên nhìn sang Lâm Miếu: "Năm nay về đó ăn Tết nhé?"

Lâm Miếu gật đầu cười: "Ừ."

Lâm Kiến Hưng cầm chìa khóa, đôi mắt ươn ướt, lẩm bẩm nói: "Mua lại làm gì..... Bán thì bán....."

Ông quay đầu đi, miễn cưỡng nói: "Không cần, trả lại cho cậu đấy....."

Nhưng tay vẫn nắm chặt chìa khóa.

Ông đập tay mình mấy cái rồi xụ mặt nói: "Tôi về xem một lần rồi trả lại cậu."

"Không cần đâu," Hoắc Dữ Xuyên nói, "Chú cứ giữ đi ạ."

"Ai thèm," Lâm Kiến Hưng mạnh miệng nói, "Tôi chỉ xem một lát thôi."

Lâm Miếu lẩm bẩm: "Còn ngượng cái gì? Chẳng phải lúc này đồng ý rồi sao?"

Hoắc Dữ Xuyên hỏi: "Đồng ý gì cơ?"

Lâm Miếu: "Cha bảo tụi mình kết hôn đấy."

Hoắc Dữ Xuyên: "....."

"Ê!" Lâm Kiến Hưng oan ức kêu lên: "Đâu có!"

Mình nói thế lúc nào chứ?!

## Chương 60: Ngày Mai Được Không

### DTV-EBOOK

Đây là lần đầu tiên Lâm Kiến Hưng bị tung tin đồn nhảm ngay trước mặt, còn là con trai mình nữa, nói như đinh đóng cột khiến ông cũng hoài nghi mình có thật sự nói vậy không.

"Không đúng, cha có nói vậy đâu!"

Lâm Miếu hỏi: "Chẳng phải cha vừa bảo con kết hôn sao?"

Lâm Kiến Hưng ngơ ngác gật đầu: "Đúng vậy."

"Nhưng con chỉ kết hôn với Hoắc Dĩ Xuyên thôi," Lâm Miếu nói, "Vậy đâu khác nào bảo tụi con kết hôn?"

Lâm Kiến Hưng: "....."

Hoắc Dĩ Xuyên lập tức nắm tay Lâm Miếu nói: "Cháu sẽ sắp xếp ngay, ngày mai được không ạ?"

Hai mắt Lâm Kiến Hưng tròn to đến mức suýt lọt ra ngoài.

Lâm Miếu không ngờ chuyện này lại nhanh vậy, chẳng có chút chuẩn bị nào, tim đập thình thịch. Cậu lắp bắp: "Có..... Có nhanh quá không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đâu có nhanh, còn một ngày cơ mà."

Lâm Miếu: "Nhưng ngày mai cũng nhanh....."

Lâm Kiến Hưng thấy cậu do dự thì thở phào nhẹ nhõm, đang định hòa theo thì nghe Lâm Miếu nói: "Thôi ngày mốt đi."

Lâm Kiến Hưng: "....."

Ngày mốt khác ngày mai chỗ nào hả?!

"Không được!" Ông phản đối: "Ngày mốt cũng quá nhanh!"

Lâm Miếu: "Vậy ngày kia thì sao ạ?"

"Ngày kia cũng không được," Lâm Kiến Hưng trừng mắt, "Kết hôn mà tùy tiện vậy sao?"

"Đâu có tùy tiện," Lâm Miếu nói, "Phải đợi hai ngày lặn mà."

Lâm Kiến Hưng: "Ít nhất phải hai tháng!"

"Dạ, nghe lời cha," Hoắc Dữ Xuyên nói, "Vậy hai tháng sau tụi con sẽ đăng ký kết hôn."

Lâm Kiến Hưng vỗ ngực một cái: "Từ từ, ngày nào cũng vậy chắc bị đột quy mất."

Khoan đã, ông giật mình bừng tỉnh --- Mình đã đồng ý rồi sao?!

Cảm giác như mình bị lọt hố vậy.

Thứ Bảy, họ cùng Lâm Kiến Hưng về quê.

Ngôi nhà vẫn như trong trí nhớ, đơn sơ giản dị, không quá rộng nhưng lại chứa đựng buồn vui của cả bốn người, chỉ là một người trong đó đã sớm lìa xa.

Lúc vào cổng, Lâm Miếu tò mò hỏi: "Hình như chỗ này vẫn chẳng thay đổi gì cả, không ai sống ở đây sao?" Người mua không dọn tới ở à?

Hoắc Dữ Xuyên bình tĩnh tra chìa khóa vào ổ rồi nói: "Chắc người ta ở chỗ khác ấy mà."

Thật ra ngôi nhà này bán chưa bao lâu thì hần nghe tin nên đến mua lại. Nhưng lúc đó mọi thứ vẫn chưa chắc chắn, hần không biết khi gặp lại Lâm Miểu có còn như xưa không.....

Nhưng hần rất may mắn, có lẽ cuộc trùng phùng kia là niềm may mắn lớn nhất đời hần.

Vì lâu rồi không có người ở nên trong nhà phủ bụi dày. Lâm Kiến Hưng không nói hai lời tìm giẻ lau nhét vào tay Lâm Miểu và Hoắc Dĩ Xuyên, bảo họ phụ mình dọn dẹp.

Hoắc Dĩ Xuyên cởi vest ra rồi xắn tay áo sơ mi lên, để lộ cánh tay rắn chắc.

Hần vắt khô khăn, vừa lau bàn thì nghe thấy Lâm Miểu gọi mình.

"Hoắc Dĩ Xuyên, qua đây xem này," Lâm Miểu chỉ vào vết khắc trên khung cửa, hớn hỏ nói với Hoắc Dĩ Xuyên, "Hồi xưa mẹ tớ đo chiều cao cho tớ ở đây nè."

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới rồi đưa tay sờ từng vết khắc, tựa như nhìn thấy Lâm Miểu từ từ lớn lên, cứ thêm một tuổi lại háo hức đứng đây xem mình cao lên bao nhiêu.

Hồi bé luôn mong lớn lên, nhưng khi lớn lên lại ước mình còn nhỏ mãi.

Năm đó Hoắc Dĩ Xuyên cũng nhìn thấy, nhưng lúc đó vết khắc ít hơn. Những vết dư ra chính là quãng thời gian họ xa nhau.

Hần nhìn vết khắc dưới cùng, đột nhiên hỏi: "Đây là mấy tuổi?"

Lâm Miểu vừa định trả lời thì nghe hần nói: "Lùn tịt."

Lâm Miếu: "....."

Lâm Miếu tức giận đập hấn một cái: "Lúc này mới năm tuổi thì làm sao cao được chứ."

Hoắc Dĩ Xuyên dờ tay lên một đoạn dài rồi nói với vẻ gọi đòn: "Năm tuổi tớ cao cỡ này nè."

Lâm Miếu: "..... Lúc năm tuổi cậu cao bằng trâu nước rồi hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên không nhin được cười: "Lừa cậu thôi, hồi năm tuổi tớ cũng lùn lắm."

Lâm Kiến Hưng thò đầu ra khỏi bếp mắng: "Xì xầm gì đó, làm việc mau lên, đừng có lười biếng! Lau nhà chưa? Đổ rác chưa?"

"Dạ dạ, con có lười biếng đâu." Lâm Miếu hì hục quét dọn phòng khách, chừa lại phòng ngủ cho Hoắc Dĩ Xuyên.

Phòng Lâm Miếu là nơi Hoắc Dĩ Xuyên quen thuộc nhất, mặc dù trong phòng chỉ có một chiếc giường và một chiếc bàn nhỏ.

Lúc đó Hoắc Dĩ Xuyên thường được mẹ Lâm giữ lại ăn tối. Bà nhớ rõ hấn thích món gì và ghét món gì, sợ hấn về muộn không an toàn nên giữ hấn ngủ lại, tìm đồ cho hấn thay rồi giục cả hai đi ngủ sớm.....

Đó là những kỷ niệm ít ỏi mà Hoắc Dĩ Xuyên còn lưu giữ về ngôi nhà này.

Hấn và Lâm Miếu chen nhau làm bài tập cạnh chiếc bàn chật hẹp, tay kê tay, chân kê chân, ánh đèn vàng ấm bao phủ hai người.

Lúc làm bài tập Lâm Miếu rất nghiêm túc, không nói lời nào, cũng không nhúc nhích mà chỉ tập trung làm bài.

Hoắc Dĩ Xuyên cũng rất tập trung, nhưng chủ yếu là tập trung ngắm Lâm Miếu, nhìn lộn tóc vênh lên, nhìn hàng mi dài rậm, nhìn cậu nhú mày khi không giải được bài.....

Thế nên lần nào Lâm Miếu cũng làm xong bài tập trước, Hoắc Dĩ Xuyên cứ như mắc bệnh "giờ dây thun", phải luôn miệng thúc giục thì hắn mới chịu làm bài.

Trong lòng lớp phó học tập chỉ có học hành, đôi khi đang ngủ lại bật dậy hỏi hắn làm bài tập xong chưa.

Nghe hắn nói xong rồi mới hài lòng ngủ tiếp.

Hoắc Dĩ Xuyên nằm chung với cậu trên chiếc giường này, nhìn người ngủ say trước mặt rồi mơ về tương lai của họ, tự hỏi Lâm Miếu có nhận ra tình cảm của hắn không, sẽ có phản ứng thế nào.....

Chắc là không đâu, hắn nghĩ dù mình có hôn Lâm Miếu một cái thì cậu cũng chỉ hỏi: "Bạn thân cũng hôn nhau được sao?"

Sau này hắn lại tưởng tượng vô số lần nếu năm xưa mình không rời đi thì mình và Lâm Miếu sẽ ra sao.

Hắn sẽ tỏ tình với Lâm Miếu sau kỳ thi đại học, có lẽ Lâm Miếu sẽ vừa kinh ngạc vừa bối rối, sau đó từ chối.

Hắn sẽ hèn hạ đe dọa nếu cậu từ chối thì hai người không còn là bạn nữa.

Lâm Miếu sẽ mềm lòng nhận lời hắn vì không muốn mất bạn.

Sau khi nhận lời họ càng không phải là bạn, Lâm Miếu ngốc nghếch cứ thế bị lừa vào tròng.

Họ sẽ cùng nhau vào đại học, Lâm Miếu vẫn ngày ngày rủ hắn đến thư viện, đôn đốc hắn làm bài tập.....

Nếu hần rớt môn, nhất định Lâm Miếu sẽ giận hần mấy ngày liền.

À không, Lâm Miếu sẽ không để hần rớt môn đâu, ngày nào cậu cũng giám sát hần học mà.....

Nghĩ đến đây, Hoắc Dĩ Xuyên bật cười, Lâm Miếu cầm chổi lông gà đi tới hỏi: "Lau bàn vui thế cơ à?"

Hoắc Dĩ Xuyên đưa tay phủi bụi trên mặt cậu rồi cười nói: "Ừ, vui lắm."

Hần hỏi: "Nếu tớ cùng vào đại học với cậu thì cậu muốn dẫn tớ đi đâu nhất?"

Hai mắt Lâm Miếu sáng lên: "Căng tin! Căng tin trên lầu hai trường tớ bán đồ ăn ngon tuyệt!"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....." Thích học nhất đã biến thành thích ăn nhất rồi sao?

Chạng vạng tối, cuối cùng ngôi nhà cũng được dọn dẹp sạch sẽ. Lâm Kiến Hưng muốn ở lại thêm một ngày nên bảo hai người về trước.

Lâm Miếu ngồi trong xe nhìn ngôi nhà từ từ khuất xa, sau đó tựa đầu lên vai Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Làm sao bây giờ, không có tiền trả lại cậu đâu."

Hoắc Dĩ Xuyên quàng tay ôm cậu: "Vậy ký thêm một hợp đồng nữa nhé, thời hạn là..... trọn đời."

Khóe miệng Lâm Miếu không kìm được nhếch lên, cố ý nói: "Vậy chẳng phải tớ càng rẻ hơn sao? Một tháng còn chưa đến ba ngàn rưỡi nữa."

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu thì thầm vào tai cậu: "Nhưng sẽ được sờ cơ bụng."

Hai mắt Lâm Miểu sáng lên, đấu tranh nội tâm một lát rồi miễn cưỡng đồng ý: "Được thôi."

Đêm đó, vì áp lực ôn thi cuối kỳ nên Lâm Miểu chạy đến phòng làm việc tìm Hoắc Dĩ Xuyên, định sờ cơ bụng một lát cho thư giãn đầu óc, ai ngờ không thể ra khỏi phòng làm việc, chỉ có tiếng rên rỉ đứt quãng lọt qua khe cửa.

Cậu bị đặt ngồi trên bàn, ôm chặt cổ Hoắc Dĩ Xuyên, hơi nóng bốc lên, mồ hôi hòa lẫn nước mắt thấm ướt lồng ngực Hoắc Dĩ Xuyên.....

Cuối cùng Hoắc Dĩ Xuyên bế cậu ra khỏi phòng làm việc, cho cậu uống nước, tắm rửa, sấy tóc rồi ru cậu ngủ.

Hai tuần sau, rốt cuộc Lâm Miểu cũng thi xong và bước vào kỳ nghỉ đông.

Lâu rồi cậu chưa đi làm thêm, không chỉ nhớ tiền mà còn nhớ Hứa Nguyệt và những người khác.

Hoắc Dĩ Xuyên đưa cậu đến "Mạc Sắc" rồi ngồi nhìn cậu đi tới đi lui bưng rượu cho khách, hồi lâu sau mới phát hiện Hạ Tòng Sơn ủ dột ngồi trong góc uống rượu giải sầu.

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới hỏi: "Liệt cơ mặt rồi à?"

"Liệt bằng cậu không?" Hạ Tòng Sơn liếc xéo hắn: "Bực chết, thấy cậu càng bực hơn."

Hoắc Dĩ Xuyên vỗ lỗ: "Lại bị cha thầy Dư rượt đánh chứ gì?"

"Thà ông ấy cứ đánh đi," Hạ Tòng Sơn thở dài, "Còn hơn là ngăn cản tôi gặp cậu ấy."

Hắn rầu rĩ nói: "Cậu ấy không gặp được tôi sẽ thế nào đây?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Sẽ yên tĩnh hơn chứ sao."

"Phấn đi," Hạ Tòng Sơn nổi nóng, "Phấn mau lên."

Hắn bất mãn nói: "Cậu ấy sẽ nhớ tôi, sẽ muốn....."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Muốn tát anh à?"

Hạ Tòng Sơn định bật dậy đánh hắn, nhưng sức nhớ ra gì đó nên lập tức nguôi giận, tò mò hỏi: "Nghe nói cha cậu không dám quản cậu hả? Cha cậu còn cổ hủ hơn cha cậu ấy nữa, cậu làm cách nào mà hay vậy?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Tôi về nhà nói mình thích Hoắc Minh Triết."

Hạ Tòng Sơn sửng sốt: "Cậu còn có đam mê này nữa sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc.

Hạ Tòng Sơn bưng tỉnh đại ngộ: "Vậy tôi cũng nói mình thích anh cả cậu ấy nhé, hay là anh Hai, anh Ba, anh Tư?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Đối với cha thầy Dư, anh thích anh ấy hay bất cứ người anh nào của anh ấy có gì khác nhau đâu?" Đều là con trai bị heo ủ thôi.

Hạ Tòng Sơn rầu rĩ hỏi: "Vậy phải làm sao đây?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Còn một cách nữa."

Hạ Tòng Sơn mừng rỡ hỏi: "Cách gì?"

Hoắc Dĩ Xuyên hờ hững đáp: "Cứ nói anh thích cha thầy Dư đi."

Hạ Tòng Sơn: "....."

Gu cậu mận vậy sao?

## Chương 61: Hết

### DTV-EBOOK

Ánh đèn mờ chiếu vào khuôn mặt nhăn nhúm của Hạ Tòng Sơn, khóe miệng hắn giật giật: "..... Cậu ngó ngang đến sự sống chết của tôi một chút được không?"

Hoắc Dĩ Xuyên thản nhiên nói: "Chẳng chết đâu mà lo."

Hạ Tòng Sơn nhúu mày hỏi: "Lỡ cha cậu ấy thích tôi thật thì sao?"

Hoắc Dĩ Xuyên nhìn hắn từ trên xuống dưới một vòng: "Ông Dư vẫn chưa lắm cảm vậy đâu."

Hạ Tòng Sơn sững sốt, sau khi kịp phản ứng thì tức giận nói: "Ý cậu là cha cậu ấy lắm cảm mới thích tôi hả?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Chứ sao nữa?"

"Nín," Hạ Tòng Sơn bất mãn nói, "Nếu không nhờ sắc đẹp của ông thì chỗ này có buôn may bán đắt vậy không? Tiền của cậu đã đổ sông đổ biển từ lâu rồi."

"À," Hoắc Dĩ Xuyên hời hợt nói, "Thế thì có ích gì? Cha anh ấy đâu thích đàn ông."

Hạ Tòng Sơn nghĩ cũng đúng, tuy hắn đẹp trai nhưng lại là đàn ông nên cha Dư Cận Văn mới không cho họ đến với nhau.

Hắn trầm ngâm một lát rồi uống thêm chai rượu, nói với Hoắc Dĩ Xuyên: "Nếu tôi bị cha cậu ấy đánh chết thì nửa đêm sẽ về tìm cậu."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Không được, tôi ngủ sớm lắm."

Hạ Tòng Sơn: "....."

Lâm Miếu thấy Hạ Tòng Sơn hùng hổ lao ra cửa thì đi tới hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Sếp Hạ sao vậy? Nhìn mặt có vẻ không vui lắm."

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Chắc đi tỏ tình ấy mà."

Lâm Miếu sửng sốt: "Anh ấy định tỏ tình với thầy Dư à?" Vậy thì phải vui mới đúng chứ?

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cũng gần giống vậy." Dù sao đều là họ Dư.

"Ở đâu thế?" Lâm Miếu hóng hớt hỏi: "Tớ đi xem được không?"

"Đừng đi," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Chưa biết chừng chỗ đó sẽ loạn lắm."

Loạn? Lâm Miếu khó hiểu, sao tỏ tình lại loạn được chứ? Có phải đi đánh nhau đâu.

Cuối cùng Lâm Miếu vẫn không biết Hạ Tòng Sơn tỏ tình thế nào. Gần Tết, cậu và Hoắc Dĩ Xuyên cùng Lâm Kiến Hưng về quê ăn Tết.

Sáng ngày giao thừa, Lâm Miếu nằm ì trên giường không chịu dậy, sau khi tỉnh ngủ thì lăn qua lăn lại trong chăn hơn nửa ngày, điểm tâm cũng không muốn ăn.

Hoắc Dĩ Xuyên đi tới vuốt tóc cậu rồi cười hỏi: "Chẳng phải tối qua cậu dặn chưa câu đối lại cho cậu dán à? Không dán nữa sao?"

Lâm Miếu rầu rĩ nói: "Nhưng ngoài chăn lạnh lắm....."

Hoắc Dĩ Xuyên cởi chiếc áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể của mình luồn vào chăn đắp cho cậu rồi hỏi: "Còn lạnh không?"

Lâm Miếu được hơi ấm bao bọc, dụi đầu vào người Hoắc Dĩ Xuyên: "Vậy cậu có lạnh không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "Cậu ôm tớ sẽ hết lạnh ngay."

Lâm Miếu cố ý nói: "Không ôm được, hai tay tớ bị cậu giữ chặt rồi còn gì."

Hoắc Dĩ Xuyên thò tay vào áo khoác nắm lấy tay cậu.

Lâm Miếu né tránh nhưng lại bị Hoắc Dĩ Xuyên sờ trúng bụng khiến cậu cười ngặt nghẽo vì nhột. Hai người náo loạn hơn nửa ngày mới đứng dậy dán câu đối, kết quả phát hiện chiếc thang bị hỏng, Hoắc Dĩ Xuyên đành phải khiêng Lâm Miếu lên cao để dán.

Thế là lại âm ỉ hồi lâu, Lâm Kiến Hưng ngán ngẩm lắc đầu liên tục.

Buổi chiều, Lâm Kiến Hưng ra ngoài mua đồ, Hoắc Dĩ Xuyên vào bếp nấu cơm tất niên.

Lâm Miếu đứng ở cửa kính ngạc nhìn hắn: "Hoắc Dĩ Xuyên, cậu còn biết nấu ăn nữa sao?"

Mọi khi đều là dì Trần nấu, Lâm Miếu chưa bao giờ thấy Hoắc Dĩ Xuyên vào bếp nên cứ sợ hắn làm cháy nhà.

Hoắc Dĩ Xuyên nói: "Tớ học được chút xíu từ dì Trần."

"Chút xíu là bao nhiêu?" Lâm Miếu thấp thỏm hỏi: "Ăn xong còn đón Tết được nữa không?"

Hoắc Dĩ Xuyên: "....."

Khi Lâm Kiến Hưng trở về, vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng, sau đó trông thấy Lâm Miếu hớn hờ chạy ra

nói với mình: "Cha, Hoắc Dĩ Xuyên còn biết nấu ăn nữa, giỏi ghê luôn!"

Lâm Kiến Hưng: "....."

Nấu ăn thì có gì kích động vậy chứ? Ai không biết còn tưởng hẳn chế tạo được tên lửa nữa.

Lâm Miểu rất hài lòng với bữa cơm tất niên này. Hoắc Dĩ Xuyên nói chỉ học được chút xíu nhưng toàn nấu những món Lâm Miểu thích, khẩu vị hơi ngọt khiến Lâm Kiến Hưng phải uống thêm mấy ly rượu, bảo là ngán quá.

Lâm Miểu cũng uống một ly với ông, hai má đỏ bừng, quay sang thấy Hoắc Dĩ Xuyên đã uống mấy ly mà vẫn bình chân như vại. Cậu chợt cảm thấy không công bằng nên đưa tay véo má Hoắc Dĩ Xuyên: "Sao không đỏ chứ....."

Lâm Kiến Hưng say rượu xúi giục: "Véo đi..... Véo mạnh mấy cái là đỏ ngay."

Lâm Miểu véo rất nhẹ, nhìn giống vu.ốt ve hơn, nghe cha mình nói vậy thì nhíu mày suy nghĩ rồi hỏi Hoắc Dĩ Xuyên: "Đau không?"

Hoắc Dĩ Xuyên nắm lấy bàn tay đang sờ mặt mình, cười nói: "Vậy cậu véo nhẹ thôi."

Lâm Miểu ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Kiến Hưng ghét bỏ nói: "Không có tiền đồ!"

Sau đó nằm bò ra bàn ngủ thiếp đi.

Hoắc Dĩ Xuyên dìu ông về phòng ngủ, lúc ra trông thấy Lâm Miểu ôm gối ngồi trên sofa lẩm bẩm gì đó.

Hoắc Dĩ Xuyên ngồi xuống cạnh sofa, hỏi cậu muốn về giường ngủ không.

"Thôi," Lâm Miểu mơ màng nói, "Tớ muốn đợi đến 0 giờ cơ."

Cậu đếm ngón tay tính nhẩm: "Tớ phải nhắn tin chúc dì Trần và Tiểu Trịnh năm mới vui vẻ."

"Cả sếp Hạ nữa, nhắn thêm mấy câu để sang năm anh ấy tăng lương cho tớ, hehe....."

Nghĩ đến Dư Cận Văn, cậu hỏi: "Sếp Hạ có ăn Tết với thầy Dư không?"

"Chẳng biết nữa," Hoắc Dĩ Xuyên nói, "Biết đâu ăn Tết với cha thầy Dư cũng nên."

"Hả?" Lâm Miểu nhất thời không hiểu, đang định hỏi lại thì nghe thấy tiếng pháo hoa nổ ù ù ngoài cửa sổ, tiếng "chúu chúu" vang lên liên tiếp.

Cậu lập tức quên bémol Hạ Tòng Sơn: "Hoắc Dĩ Xuyên, tớ muốn xem pháo hoa!"

Nói xong cậu loạng choạng đứng dậy, chạy tới kéo màn ra rồi mở toang cửa sổ.

Gió lạnh ùa vào, Hoắc Dĩ Xuyên quàng khăn quanh cổ cậu, che đi nửa khuôn mặt đỏ bừng, "Không mở cửa sổ vẫn xem được mà."

Lâm Miểu lắc đầu: "Nhìn thế này rõ hơn nhiều."

Hoắc Dĩ Xuyên đành phải nhét tay cậu vào túi áo khoác của mình.

Pháo hoa đủ màu nổ rộ cách đó không xa, rực rỡ chói lóa.

"Hoắc Dĩ Xuyên," Lâm Miểu reo lên, "Đẹp quá!"

Hoắc Dĩ Xuyên "ừ" một tiếng rồi nói: "Ngày mai tụi mình cũng đi bắn pháo hoa nhé."

"Ừ." Lâm Miểu nhìn hắn, trong mắt hiện lên ý cười, đột nhiên nói: "Hoắc Dĩ Xuyên, tớ muốn đính chính một chuyện."

Hoắc Dĩ Xuyên: "Gì thế?"

Lâm Miểu tiến lại gần hắn rồi ngẩng mặt lên nói: "Tớ thích cậu không chỉ chút xíu đâu....."

Cậu đưa tay ôm chặt người trước mắt: "Hoắc Dĩ Xuyên, tớ thích cậu nhiều lắm....."

Pháo hoa nổ tung lấp lánh cả bầu trời đêm.

Hoắc Dĩ Xuyên cúi đầu hôn lên môi cậu.

Dường như thời gian đã quay trở lại, những hối tiếc về cuộc chia ly năm đó rốt cuộc cũng được đền bù, thiếu niên Hoắc Dĩ Xuyên hôn người trong lòng mình dưới màn pháo hoa lấp lánh.

"Đây là món quà năm mới tuyệt vời nhất," hắn tựa vào trán Lâm Miểu, trong mắt không giấu được ý cười, "Năm mới vui vẻ."

Lâm Miểu cũng ôm hắn cười.

"Năm mới vui vẻ."

# Table of Contents

## Mục lục

Chương 1: Buồn Ngủ Vậy Sao?

Chương 2: Ba Ngày Rồi Không Ngủ

Chương 3: Thần Tiên Tốt Bụng

Chương 4: Cậu Đồng Ý Rồi Mà

Chương 5: Có Cần Năm Tay Không?

Chương 6: Sao Không Gọi Điện

Chương 7: Không Thể Lỡ Vốn

Chương 8: Thôi Nghỉ Việc Đi

Chương 9: Cậu Có Thấy Gì Không?

Chương 10: Sống Lâu Trăm Tuổi

Chương 11: Thích Gì?

Chương 12: Phải Đổi Giường

Chương 13: Dễ Dãi Như Vậy

Chương 14: Hình Như Môi Sưng Lên

Chương 15: Không Học Đại Học

Chương 16: Mặt Sưng Vù

Chương 17: Bị Người Ta Đánh

Chương 18: Một Tháng Ba Trăm Ngàn

Chương 19: Tổ Tình Chưa?

Chương 20: Sao Lại Ngủ Không Được

Chương 21: Không Hôn Người Khác

Chương 22: Cho Em Biết Một Bí Mật

Chương 23: Vui Lên Đi

Chương 24: Thật Sự Không Ngủ Được Sao

Chương 25: Đều Là Gạt Tở

Chương 26: Tở Muốn Tuyệt Giao Với Cậu

Chương 27: Vậy Thì Làm Gì?

Chương 28: Nhất Anh Ta Lại

Chương 29: Không Cần Chịu Trách Nhiệm

Chương 30: Dựa Vào Cái Gì Mà Quản Tở

Chương 31: Điều Ước Sinh Nhật

[Chương 32: Miệng Có Đau Không](#)  
[Chương 33: Sao Phải Làm Thêm](#)  
[Chương 34: Thế Nào Mới Gọi Là Thích](#)  
[Chương 35: Đừng Đánh Nữa](#)  
[Chương 36: Chỉ Thấy Hơi Lạnh](#)  
[Chương 37: Tôi Thấy Hết Rồi](#)  
[Chương 38: Xin Lỗi Cậu Ấy Đi](#)  
[Chương 39: Đừng Ghét Tớ](#)  
[Chương 40: Kể Chuyện](#)  
[Chương 41: Ai Thèm Hôn Cậu](#)  
[Chương 42: Khóa Cửa Lại](#)  
[Chương 43: Quần Áo Đều Bản](#)  
[Chương 44: Muốn Hỏi Gì](#)  
[Chương 45: Không Muốn Cậu Kết Hôn](#)  
[Chương 46: Thích Cậu Chút Xíu](#)  
[Chương 47: Hiếm Lắm Mới Có Một Lần Đỏ Mặt](#)  
[Chương 48: Màu Đỏ Tượng Trưng Cho Mối Tình Đầu](#)  
[Chương 49: Thích Lúc Nào](#)  
[Chương 50: Gặp Người Yêu Cậu Ấy Chưa](#)  
[Chương 51: Miễn Cưỡng Ôm Cậu](#)  
[Chương 52: Không Phải Nhà Tù Thiện](#)  
[Chương 53: Sai Chỗ Nào?](#)  
[Chương 54: Nhìn Một Lần Bao Nhiêu Tiền](#)  
[Chương 55: Dem Vợ Anh Đi Đi](#)  
[Chương 56: Chửi Một Câu Hôn Một Cái](#)  
[Chương 57: Vậy Đổi Cái Khác Nhé?](#)  
[Chương 58: Sao Lại Thiếu Nợ Nữa](#)  
[Chương 59: Chẳng Phải Đồng Ý Rồi Sao](#)  
[Chương 60: Ngày Mai Được Không](#)  
[Chương 61: Hết](#)

